שנה 40 כ"ח סיון תשל"ו, 23.6.76 56 עמודים המחיר: 6.00 ל"י מספר 2025

העולם הזה

מגיפת הירידה פושטת בין אילי־עסקים

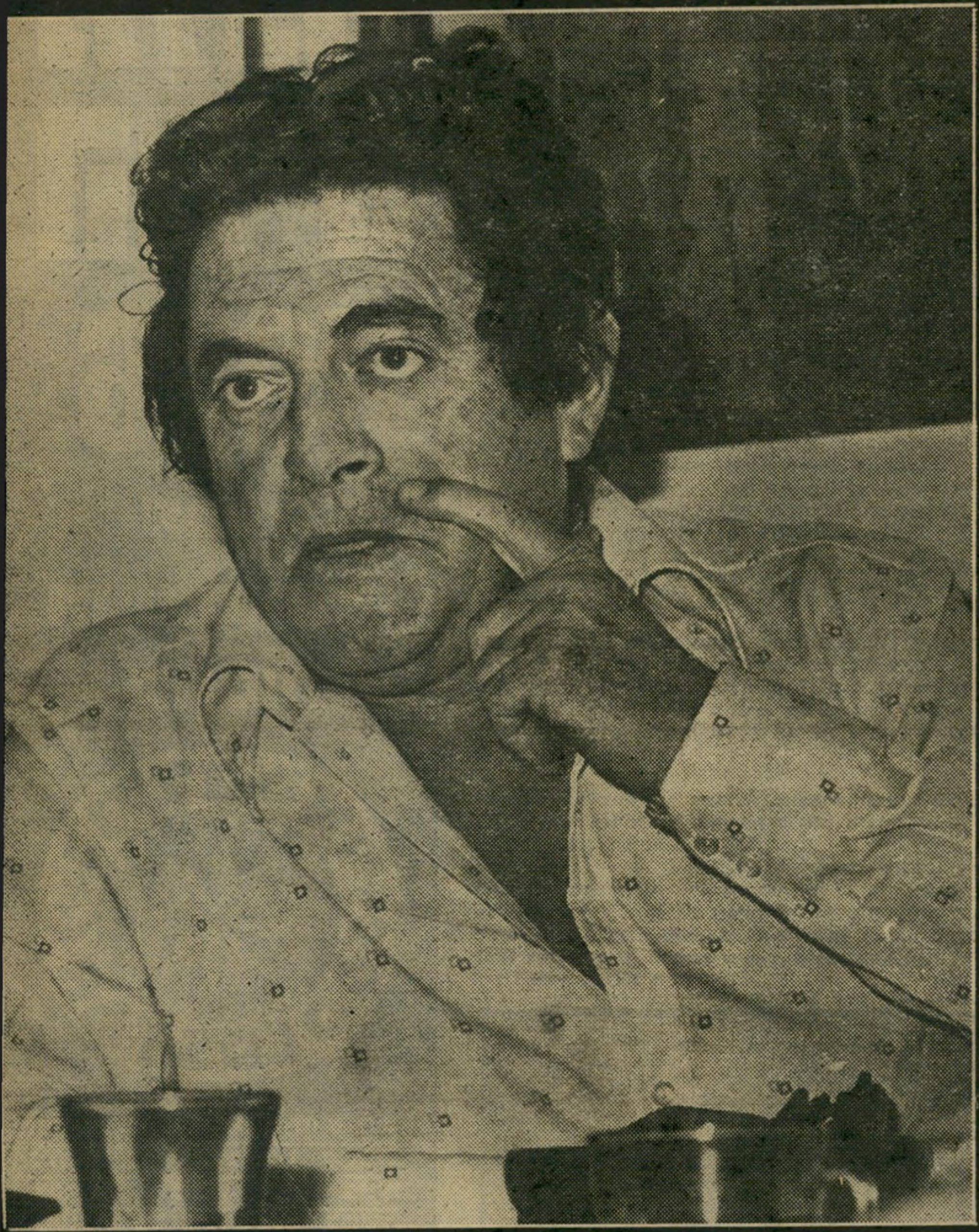

מנחם גולן מהגר לאמריקה!

13 גאולה הדדי

היפה של הכיתה

בגיל 12, ויתרה גאולה הדדי על חגיגת חבת־מיצווה, נסעה במקומה לטיול באירופה. הילדה המתוקה זכתה ביחס יוצא־מן־הכלל מצד דיילות המטוס. ואז היא החליטה: „כשאהיה גדולה, אהיה דיילת. אסע בכל העולם ואפגוש תמיד אנשים חדשים ומעניינים.”

היום גאולה בת 16. תלמידה מצטיינת בתיכון עירוני ט״ו בתל־אביב, וממשיכה לחלום על קאריירה של דיילת.

היא גם ממשיכה לחפש את חברתם של האנשים המעניינים.

ילידת בת־ים, בת שנייה במישפחה של שלושה ילדים.

האב, יוצא טריפולי, קבלן־בניין. האם — גננת.

הדחיפה להשתתף בתחרות באה מצד האחות הגדולה, עמליה, המשרתת בצה״ל. עמליה בת ה־20, יפהפייה בזכות עצמה, הגיעה למסנה שהיא גדולה מדי מכדי להשתתף בתחרות, שיכנעה את אחותה. עזר בשיכנוע גם דרור, האח בן השבע. אחרי שהוחלט, נרתמו גם ההורים המעודדים והעוזרים.

יש לה, לגאולה, שיער חום ארוך וגולש, וכל רגע פנוי שלה מוקדש לשפת־הים. „אחרי הלימודים והכנת השיעורים, כמובן.” שחיינית מצויינת, מרבה לקרוא רומנים, ומשתדלת לא לקחת קשה את החיים. רצה לראות כל קומדיה המוצגת בבתי־הקולנוע. היא מיתמרת לגובה של 173 ס״מ, המנוצלים הרבה למישחקי כדורסל.

עיניים חומות, גוף גמיש כשל איילה, ונחשבת כמלכת היופי של הכיתה.

לפני שתתחיל להסתובב בעולם, מתכוננת גאולה לסיים את בית־הספר התיכון ולהתגייס לצה״ל. „אני מקווה שלא ישלחו אותי לעשות עבודה מישרדית. אני רוצה משהו מרתק. ג׳וב מעניין, רחוק מהבית. לא איכפת לי לשרת בצפון או בדרום, העיקר שיהיה אקשן. שתקופת הצבא תהיה עשירה בחוויות.”

גם ההסכמה להשתתף בתחרות נעוצה בחיפושיה של גאולה אחר חוויות. „לא איכפת לי אם אזכה בתואר או לא. העיקר החוויה.”

החוויית שבהשתתפות הדביקה כבר את כל בני־כיתתה של גאולה. ההפסקות בין השעורים מוקדשות לדיון בנושא. העצות עפות מכל עבר והעיקר, כל הכיתה מתכוננת לבוא במרוכז לנשף המסכם שייערך בהיכל התרבות, כדי לתמוך במלכת הכיתה.

מקום טוב באמצע

כבת אמצעית ב־מישפחה של שלושה ילדים, זוכה גאולה הדדי, המאופרת בתכשירי אאוטדור גירל, ביחס מייוחד מצד כל בני מישפחתה. „אני הבת של אמא, אבא, אחותי הגדולה ואחי הקטן. הם עוזרים ומעודדים אותי.”

לך ארץ, לי שמיים

כבר בגיל 12, החלה גאולה הדדי לחלום על קאריירה של דיילת. „אני רוצה לטייל בעולם,” היא אמרה. מאז היא נמשכת למטוסים. כשנתקלה בדגם של מטוס חברת ארקיע, החברה שתטיס את המועמדות לנשף בחירת נסיכת ים־סוף שייערך במלון לרום באילת, היא בדקה אותו ביסודיות. למרות המיקצוע הנשי שבחרה לעצמה, מוכיחה גאולה, הלבושה בבגדי־ים תוצרת גוטקס, כי בירה גולדסטאר היא משקה לא רק גברי.

מלכת המים 1976

מטעם העולם הזה

בחסות

תנו לי גבר אמיתי. אחד שיודע מה טוב. שיודע גם להשיג דברים טובים... כוס בירה מעולה של גולדסטאר למשל.

המועמדות הסופיות

הפקה: יצחק גיזרי. מארגני ה־מיבצע: מירי זכרוני, רפי זכ־רוני. עיצוב המופעים: דני ליטאי. הדרכת הבנות בהליכה וביטחון במה: לאה פלטשר. המועמדות תנעלנה סנדלים תוצרת בית־החרושת אל-גה.

* * *

לטקס בחירת נסיכת ים־סוף באילת תגענה המועמדות במטוסי ארקיע. כי חופש אמיתי באילת מתחיל בארקיע.

* * *

לנשפים שיערכו בבאר־שבע, אשקלון, חיפה וטבריה תגענה המשתתפות באוטובוסים הממוזגים של חברת טיולי הגליל.

* * *

מלכת חמים 1976 תטוס לאירופה וחזרה במטוסי חברת אולימפיק.

נינט אסור

מה מותר לאסור?

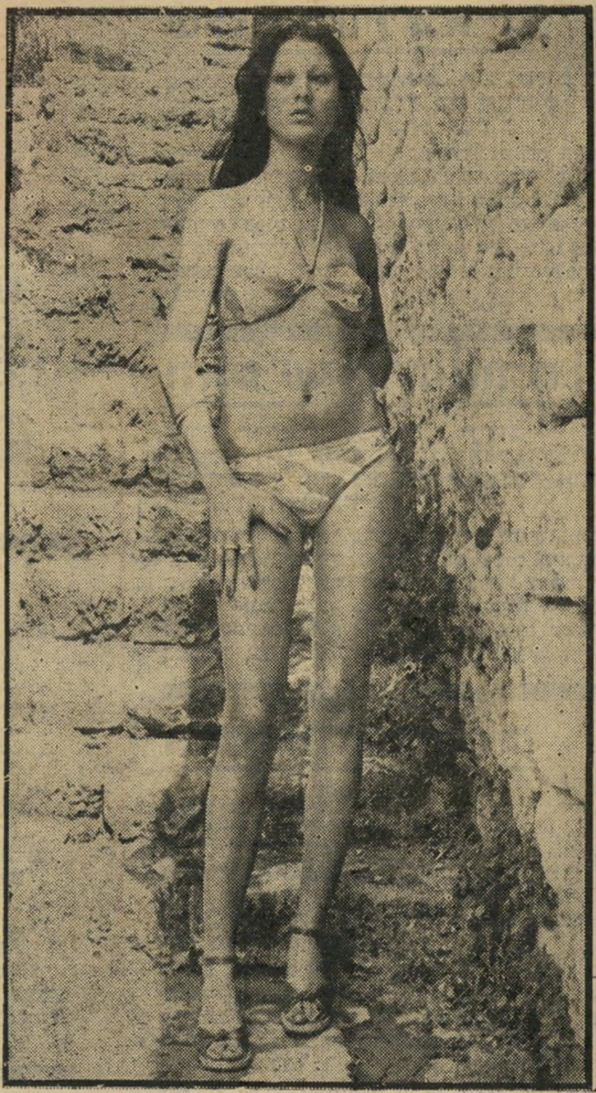

א"י העובדת

מייוצגת בדרך־כלל על־ידי יושבות־הראש של מועצות הפועלות. אבל גם לנינט אסור בת ה־17 יש מה להגיד בנושא. שכן נינט, ילידת הארץ, עובדת בשנה האחרונה במיפעל לתפירה בתל־אביב. אחרי העבודה לומדת נינט, המשתמשת במוצרי **אוליביה** של **עץ הזית**, אנגלית, ורוצה ללמוד הנהלת־חשבונות ולעבוד כמתכננת־אופנה.

בבית־הספר, בשיעורי־העיברית, היו משתעשעים פעם בחידה על הילד שפגש באיש המטייל עם כלבו ושאל אותו אם מותר לגעת בכלב. השיב האיש: מותר — אסור!

אסור — מותר! למה התכוון?

נינט אסור יודעת היטב מה מותר ומה אסור. כבר בגיל 17 היא עומדת ברשות עצמה, קובעת את אורח־חייה ובוחרת לעצמה את החברה שבה היא חיה. בתחרות היא מייצגת את ארץ־ישראל העובדת. שכן נינט, ילידת הארץ ותושבת תל־אביב, עובדת במיפעל לתפירה זה יותר משנה.

כשסיימה את בית־הספר העממי ביקשה נינט, בת למישפחת עמלים, ללמוד תיכנון־אופנה. שנה אחת למדה ב„בית־חנה", בית־הספר המקוצעי לבנות שליד מועצת־הפועלות. שנה אחר־כך למדה ב„אורט". אלא שאז נאלצה להפסיק את לימודיה ולצאת לעבוד. אך העבודה אינה נראית לה כעול. „אני לומדת עכשיו אנגלית," מספרת נינט דקת־הגו, בעלת העיניים החומות והשיער השחור הגולש, „ובקרוב אני מתכוננת להתחיל ללמוד הנהלת־חשבונות. בעתיד, אחרי הצבא, אני אעבוד כמתכננת־אופנה בבוקר וכמנהלת־חשבונות בשעות אחר־הצהריים."

אם יש דבר שנינט להוטה אחריו, הרי זה ללמוד. „אני סקרנית מטיבעי," היא מעידה על עצמה, „ייתכן שאני אפילו סקרנית יותר מדי. כל דבר אני רוצה לדעת. מתה לגלות דברים חדשים. אני מאושרת כמו ילדה קטנה כשאני מגלה דבר שלא ידעתי קודם."

מחוץ לשעות העבודה נוהגת נינט לבלות עם בני־גילה.

„אני יוצאת עם חבר'ה תיכוניסטים, ועם נוער עובד כמוני. לפעמים יוצא לי לבלות בחברת יותר מבוגרים, אז אני כבר מתלבשת אחרת ומתנהגת אחרת. אני משתדלת להתאים את עצמי תמיד לחברה בה אני נמצאת." בציפייה סופרת נינט את החודשים עד למועד גיוסה לצבא. „אני רוצה לשרת ביחידה קרבית," היא יודעת בביטחה, „אם אוכל, אתנדב לצנחנים, לגולני או לנח"ל."

כששואלים אותה מה יש לבחורה מסוגה לחפש ביחידה קרבית דווקא, היא זוקפת גבה ומצהירה בביטחון: „יש הרבה מאד תפקידים לבחורות ביחידות קרביות.

שם נמצאים החבר'ה הטובים ביותר. אם כבר הולכים לצבא — אז למה לבזבז את הזמן? לפחות יש הזדמנות לחיים חדשים, בתנאים קשים. זה מחשל את הבנאדם.

סקרנות טיבעית

היא אחת מתכונותיה הבולטות של נינט אסור, ה־מטפחת את שיערה בעזרת מוצרי חברת **וולה**. הסקרנות מדרבנת אותה ללמוד מה שיותר על הנעשה סביבה.

עץ-הזית

המועמדות בתחרות מלכת המים משתמשות במיגוון המוצרים הגדול של „אוליביה": שמן שיזוף, דיאודורנט, סבון וקרם ידיים, כי „בכל בית — „עץ הזית!"

Outdoor Girl

מה שנוגע לטיפוח העור — קרם הלחות וקרם ההזנה של „אאוטדור גירל" הם המוצרים. הם טובים ועוזרים לך להיראות יפה, והכל במחיר זול כל־כך. זה עסק משתלם!

GOTTEX

„גוטקס" יצואן מס' 1 של בגדי־ים־החוף. „גוטקס" ייצאה בשנת 1975 למעלה מחצי מיליון בגדי־ים לעשרות ארצות בעולם הרחב. בגדי־הים והחוף של „גוטקס" גם למלכות המים.

WELLA

מלכות המים יודעות כיצד לזכות בשיער מטופח, את תמצאי את חתשובה במדריך לשימוש נכון בתכשירי שיער של „וולה", דירשי בפרפומריות ובבתי־המרקחת.

תשקיף

אלון יציג מועמדותו

יגאל אלון עומד להציג עצמו כמועמד לתפקיד ראש־הממשלה, במירוץ שייערך בקרוב במיפלגת העבודה על תפקיד זה.

לאלון ברור, כי מילבד יצחק רבין יציגו את מועמדותם גם שימעון פרס ואבא אבן, והתירוץ שהוא מפיץ עתה בחוגי ראש־הממשלה הוא, שעצם העמדתו למירוץ ינגוס בקולותיהם של פרס ואבן, ויחזק את סיכוייו של רבין.

רבין אינו משתמש במסוקים

צה"ל ביקש מן הר"מים (רמי המעלה) להימנע מהשתמש במסוקים לנסיעות רחופות, אלא להשתמש במטוסים הקלים הקיימים למטרה זו.

המטוסים הקלים זולים יותר, מבחינת התיפעול והחלפים, ובניגוד למסוקים אין להם שימוש קרבי בעת־מילחמה. לעומת זאת אין הם יכולים לנחות בכל מקום בדיוק ליד היעד, ועל כן הם גורמים לעיתים אי־נוחיות כלשהי לר"מים.

בעוד שר־הביטחון התעלם מבקשה זו, מקפיד עליה ראש־הממשלה, גם כשהדבר כרוך בביזבוז חצי־שעה של נסיעה במכונית. כך הופיע שימעון פרס לחתונת בנו של השר אוזן בנגב במסוק, בעוד שרבין טס דרומה במטוס קל, והמשיך בדרכו משדה־התעופה במכונית אל מקום החתונה.

"ספר לבן" נגד רבין

חוגים המקורבים לשרידי הגוש של מפא"י־לשעבר מכינים ספר לבן, שבו כל פליטות־הפה של רבין, והשגיאות הפוליטיות ששגה, לדעתם.

החוגים מתכוונים להדפיס את הספר הלבן בצורה אנונימית, ולהפיץ אותו בין חברי הלישכה וסיעת המערך בכנסת.

"פצצה" של אבן

ח"כ אבא אבן עומד לחדש בתחילת החודש הבא את החוג המתכנס בביתו.

למרות שעל משתתפי החוג הופעלו לחצים רבים לעזוב אותו, מבטיחים אנשי אבן כי הפגישה הבאה של החוג תהיה רחבה הרבה יותר, וישתתפו בה אישים שבואם לביתו של אבן ייחשב כ"פצצה" פוליטית.

מולק התחנן ונכשל

דין־וחשבון סודי של מבקר־ההסתדרות קובע, כי חובות מועצת־פועלי־חיפה מגיעים ל־82 מיליוני לירות.

הדו"ח, אשר הופץ במיספר עותקים מצומצם, מציין כי הקרן בסכום זה הגיעה רק ל־30 מיליוני לירות, ויתר הסכום הוא ריבית מצטברת. לפי הדו"ח משלמת מפ"ח 3 מיליוני לירות לחודש ריבית, שהם 100.000 לירות ריבית ליום.

בפגישה שנערכה בשבוע שעבר בין שר־האוצר לבין מזכיר מועצת־פועלי־חיפה, סירב רבינוביץ להיענות לתחינות העזרה של אליעזר מולק, ולהוציא את מפ"ח מהבוץ.

מי הדליף לקובה?

גורם פוליטי חשוב עורך עתה חקירות על ההדלפות ממטה־המישטרה לראש עיריית גבעתיים, קובה קרייזמן.

לדיברי אישים פוליטיים, מודלף באופן שיטתי כל מהלך נגד קרייזמן, שנעשה במישטרה. החקירה העלתה כמה חשודים, ביניהם קצינים גבוהים ביותר במישטרה.

שלום לווין מאיים

מזכיר הסתדרות המורים, ח"כ שלום לווין, מארגן החתמה המונית בין המורים נגד ראש־הממשלה יצחק רבין.

לווין, אשר לו חשבון ישן עם רבין, שהפר הבטחה למנותו כשר־החינוך, החליט לצאת בגלוי כנגד רבין, בעיקבות התבטאויות ראש־הממשלה נגד המורים, בכנס הקיבוץ המאוחד. לווין מאיים, כי מיפלגת־העבודה תפסיד בין 4 ל־5 מושבים בכנסת הבאה, כאשר ציבור המורים ובני־מישפחותיהם יצביעו נגד רבין.

האם שיקרה אורה?

מנהל תיאטרון „בימות", יעקוב („יענקל'ה") אגמון, עומד להגיש תביעת פיצויים אזרחית נגד חברת־הכנסת אורה נמיר, על הוצאת־דיבה.

נמיר טענה בשידור ברדיו כי נודע לה שאגמון יקבל 750,000 לירות פיצויים, אם ייסגר תיאטרון בימות בעיקבות מדיניות הקיצוצים של מישרד־החינוך. אגמון טוען, בהסתמכו על החוזה שלו עם משרד־החינוך, כי זהו שקר גס, וכי נמיר ממשיכה במאבקה נגד התיאטראות החופשיים בארץ.

המישטרה תפטר שוטרים

מיספר לא־מבוטל של שוטרים יפוטר, וגיוס כוח־אדם חדש למישטרה יופסק, אם תתקבל ההצעה לקצץ בתקציב לפי המלצת מישרד־האוצר.

הסכום השנוי במחלוקת הוא 20 מיליון ל"י, כ־2% מתקציבה השנתי של מישטרת ישראל. אך הבעייה מסובכת מכפי שנראה־לעין. אנשי־מישטרה ותיקים החלו כבר לעזוב את המישטרה בגלל המשכורות הנמוכות שלהם, כך שהפיטורים שבאופק, וההכנות לסגירת הגיוס לכוח־אדם חדש, יהפכו את המצב בלתי־נסבל במישרדו של השר שלמה הילל.

עינויים ב־200 ל"י

חוקרי־המישטרה ממרחב השרון, שעינו עצור במשיכת אשכיו, עד שהודה במעשה־שוד שלא ביצע, נקנסו בסכום של 200 ל"י. השוטרים הועמדו לדין מישמעתי אחרי התערבות היועץ־המישפטי־לממשלה.

המישטרה עצרה שלושה חשודים אחרים, שהועמדו לדין על ביצוע אותו שוד, והאזרח שהודה בפשע, בלחץ העינויים, שוחרר. לא ברור אם השוטרים, שהועמדו לדין מישמעתי, יוכלו לשלם את הקנס של 200 ל"י בתשלומים חודשיים. הקצין, שהיה ממונה על חקירת העינויים, הועלה בינתיים לדרגת פקד.

תן טרף החיילת?

אחד הכיוונים החדשים בחקירת רצח החיילת בביקעה („העולם הזה" 2024): האפשרות שהחיילת הותקפה על־ידי תן משוטט, בעת שהיתה מוטלת בלילה פצועה בצידי הדרך.

חוקרי מצ"ח בודקים כיוון זה, אם כי יש כמה סימנים המורים שהדבר לא היה אפשרי: גופת החיילת לא נמצאה ליד מקום התאונה, שם עזב אותה נהג הקומנדקר. תנים אינם נוהגים לטרוף בני־אדם חיים, אלא רק לאחר מותם. גופת החיילת נמצאה כימעט שלמה.

גולדה דאגה לבתה

רק השבוע נודע אחד הסודות השמורים במדינה: מחלתה החמורה של בתה של גולדה מאיר, שרה רחבי, מקיבוץ רביבים.

כאשר נודע לה על מחלת בתה, הקדימה גולדה את שובה מארצות־הברית, מבלי להודיע על כך לאיש, ולכן לא המתינו לה בנמל־התעופה. מאז ביטלה גולדה את כל הופעותיה הציבוריות, בין השאר בוועידת מפ"ם ובכינוס של רפואת־נכים, שנערך בתל־אביב. היא שהתה ליד מיטתה של בתה, אשר לקתה במחלת־עורקים מסוכנת. כזכור לקתה אף גולדה עצמה במחלת־עורקים כזאת.

כאשר נודע הדבר לצמרת המדינה, החלה נהירה לביתה של גולדה. בין השאר ביקר אצלה ראש־הממשלה לאחר תקופה ארוכה של ניתוק יחסים.

תמיכה ברדיו בניו־יורק

ממשלת ישראל מתכוונת להגדיל השתתפותה בתחנת־השידור בעיברית בניו־יורק. התקציב למטרות אלה נמצא כנראה בתקציבים סודיים לתעמולה ציונית וישראלית־רישמית בחו"ל. השידור הנוכחי בעברית מתנהל מעל גלי הרדיו של תחנה הנמצאת בבעלות העיתון האידישי „פרוואַרטס", שהוא כלי ביטוי רישמי ליהדות האורתודוכסית ולמדיניות הממשלתית של ישראל.

חברות צי"ם ואל־על וכן חברות־תיירות, שמישרד־התיירות משתתף בתקציבי הפירסום שלהם, יתחייבו לפרסם בתשלום סיסמאות־פירסום לציבור־היורדים הישראלי במדינת ניו־יורק, כדי שהתחנה תוכל להמשיך ולשדר ידיעות וחדשות, המכוונות ברובן ברוח ארץ־ישראל השלמה וגוש־אמונים.

בן־ארי מטיף למילחמה

צפוייה פעילות יהודית, מחוגי היהדות הרפורמית ואירגונים יהודיים מתקדמים אחרים, להחזרתו לישראל של הקונסול הכללי בניו־יורק, אורי בן־ארי.

הקונסול, שהתפרסם בשעתו בישראל, כשניטלה ממנו דרגת אלוף־המישנה שלו, בקשר עם פרשת גניבת שק סוכר ברצועת־עזה, בתום מילחמת־סיני, הוא אחד מראשי המטיפים לקו מדיני ניצי בהופעותיו הפומביות בניו־יורק.

באחת ההזדמנויות נשאל בן־ארי לתוכניות־השלום של ישראל, וענה: „אינני מומחה לשלום. אני חייל. אני מומחה למילחמות..."

לא האם חורגת

במיכתב שפורסם ב„העולם הזה" (2023) חל שיבוש. בגלל טעות מצערת של המערכת נאמר כאילו הגברת בתיה סניור, אמה של איילת רבין, כלתו החדשה של ראש־הממשלה.

האמת היא, כמובן, כי בוריס סניור הוא אביה החורג של איילת ובעלה של בתיה שהיא אם הכלה.

SONY®
SONY
HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*
HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט*
HP-319 (ראה צילום)
מגבר 40 וואט הספק P.P
פטיפון אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510, 35 וואט*
HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים
* קיימת אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים: SS-4050, 7050, 5050
לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29042 ת"א
הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו:
שם:
כתובת:
טלפון:
בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431
פרסום מלניק/רפאל טיראן

העולם הזה
בלי משוא פנים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386־03. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

קרא־נא את הידיעה, שהופיעה החודש בעיתון הארץ.

היא באה מלונדון, והועברה על־ידי סוכנות־הידיעות הצרפתית (ע"צ — סוכנות עיתים בשם הסוכנות הצרפתית).

הידיעה נוגעת לחיי־המין של אחות המלכה הבריטית. מדוע יש בכך עניין ציבורי? מדוע צריך הציבור לדעת מה עושה הנסיכה, המתקרבת לגיל ה־50, בשעות הקטנות של הלילה, בד' האמות של ארמונה?

הנסיכה איננה אישיות פוליטית, ואינה שליחת הציבור. תפקידיה, שעבורם היא מקבלת קיצבה מקופת המדינה הבריטית, ייצוגיים בילבד.

ובכל־זאת: עיתון בריטי פירסם את הידיעה, בליוויית תצלום.

סוכנות־ידיעות בינלאומית חשובה מצאה לנכון להפיץ אותה בעולם כולו.

הארץ, כמו מאות עיתונים אחרים בעולם, פירסם את הידיעה כדבר מובן מאליו — לא מתוך הסתייגות או גינוי, אלא כידיעה לגיטימית, שמקומה בעמוד־החדשות של עיתון הגון.

■ ■ ■

עכשיו נתאר לנו לרגע את הידיעה הבאה:

חברת־הכנסת שושנה כרמל נפגשת בחשאי עם מאהבה הצעיר. חברת־הכנסת בת ה־51, שהתגרשה לאחרונה מבעלה, מנכ"ל החברה הממשלתית למיספוא לציפורים, מוסיפה להיפגש בחשאי עם מרדכי („מוסקה") אביבי, סרן ביחידת צנחנים. הסרן בן ה־28 ניראה אמש יוצא מביתה של חברת־הכנסת, ברחוב מטודלה בירושלים, בשעה 1 לפנות־בוקר, אחרי שבילה אצלה את הערב.

לא, לא ייתכן. הארץ לא היה מפרסם ידיעה שערורייתית כזאת, המתערבת בחיי־הפרט של חברת־כנסת. גם שום יומון ישראלי אחר לא היה נוגע בזה.

ומתבקשת השאלה: מה ההבדל בין חיי־המין של נסיכה בריטית לבין חיי־האישות של חברת־כנסת ישראלית?

האם הפורנוגרפיה היא עניין של גיאוגרפיה, כדיברי סאקיני במחזה המפורסם? האם הסיקור העיתונאי של שערוריות־מין הוא עניין של אקלים, ותלוי במעלות־החום? האם חיי־המין הם בני־פירסום כשהם מתרחשים בלונדון הערפילית, אך לא כשהם סוערים באוויר ירושלמי צלול כיין?

דומני, שהעיתונות הישראלית כולה מצטיינת בעניין זה במידה רבה מאד של צביעות פשוטה. אין מנוס מן המסקנה כי עיתונות זו סבורה שמותר לספק את הסקרנות של קוראיה בענייני מין, ולחדור לחיי הפרט, כשזה אינו נוגע לבעלי־שררה ישראליים. כלומר: הנושא עצמו כשר לפירסום, אך יש להעניק חסינות לאישים ישראליים.

■ ■ ■

גישה זו מופגנת לאחרונה בצורה מוחצת בסיקור שערוריות־המין שעל גיבעת הקאפיטול בוושינגטון.

העיתונות האמריקאית חוגגת. ידיעות על חיי־המין של נבחרי העם האמריקאי רודפות זו את זו כמיספרים עסיסיים על במת קאבארט. נבחר אחד החזיק פילגש בשכר מלא (אם־כי קמצני) על־חשבון משלם־המיסים, וכאשר התפרסם הדבר ברבים, שלח יד בנפשו אך נכשל. פילגש של נבחר אחר, שקיבלה מקופת־המדינה משכורת כפולה מזו של קודמתה, טענה כי נתבקשה לקיים חיי־מין עם נבחר שליישי, תמורת הסכמתו להצביע בעד הצעת־חוק של הבוס שלה. נבחר נוסף נעצר כאשר הציע ברשות־הרבים אתנן ליצאנית, שלא היתה אלא שוטרת מחופשת.

כל הידיעות היומיומיות האלה פורסמו בהרחבה ביומוני ישראל. ומדוע לא? הרי זה התרחש באמריקה, וזה פורסם ברבים

מצוייד בתותח של 120 מ"מ ו־3 מקלעים, יחל השנה.

מעצר עובד החברה האופטית בא בעיקבות מעצרם של 15 אנשים אח־

„מרגרט נפגשת בחשאי עם מאהבה הצעיר"

לונדון, 8 (ע"צ). הנסיכה מרגרט מוסיפה להיפגש בחשאי עם הצעיר רודי לוולאן, לאחר שנפרדה מבעלה לורד סנאודון, במרס — על כך מוסר היום „איבנינג סטנדרד".

עיתון הערב מפרסם היום בעמוד א' צילום המראה את רודי לוולאן כשהוא עוזב את ארמון קנסינגטון בשעה 1 לפנות בוקר במכוניתו, לאחר שבילה את הערב עם אחות המלכה.

רודי לוולאן הוא בן 28, בנו של קצין בחיל הפרשים.

ארה"ב רומ

(סוף מעמוד 1)

סורית אמרו שכוחות פלשתינאיים ישמאלניים הצליחו בעזרת נשק נגד טנקים — רקטות אר.פי.ג'י. — לגרום בעיית רציניות לשריון הסורי. בווא־

„הארץ" 9.6.76

ואם זאת נסיכה מעפולה?

בעולם. הידיעות מעניינות, הקהל קורא אותן בלהיטות ומשוחח עליהן במסיבות ליל־שבת, והשימחה רבה.

השאלה היא: האם היתה אף אחת הידיעות האלה מתפרסמת בעיתוני ישראל, אילו נגעה לאישיות י ש ר א ל י ת?

אילו החזיק חבר־הכנסת רוזנצוויג את הפילגש שלו על חשבון המימון המפלגתי של סיעת המערך?

אילו שלח חבר־הכנסת בן־ישי את המאהבת שלו, שכירת הכנסת, לבלות לילה עם סגן יו"ר שלומיאלי, כדי שזה יצביע בנשיאות בעד ההכרה בדחיפות הצעתו לסדר־היום?

אילו עצרה המישטרה את חבר־הכנסת אלכסנדרוביץ בשעה שניסה לשדל יצאנית ברחוב הירקון?

■ ■ ■

אין צורך להציג שאלות אלה בתיאוריה, כי התשובה כבר ניתנה במציאות.

לפני שלוש שנים פירסם העולם הזה את „פרשת אלישבע". נתגלה בה כי שר בכיר מאד בממשלת ישראל ניצל לרעה את מעמדו כדי לקנות את חסדיה המפוקפקים של נערה, שהקליטה את שיחותיו במיטה. השר נפל קורבן לסחיטה, ונאלץ לשלם דמי לא־יחרץ. יתר על כן, נסתבר כי הוא בילה בחברת הגברת חלק ניכר משעות־העבודה שלו, וניהל ענייני־מדינה דחופים וסודיים מחדר־המיטות שלה.

אף עיתון ישראלי אחד לא פירסם את הידיעות האלה, ולא העתיק אותן. אותם עיתונים, המביאים עתה בהרחבה סיפורי־מין שפורסמו באיוונינג סטאנדארד הבריטי או בוושינגטון פוסט האמריקאי, כדבר המובן־מאליו, לא הביאו דברים מהעולם הזה.

מעילה של שר ישראלי בתפקידו בוודאי חשובה יותר לקורא הישראלי מאשר בעיות־המין של נסיכה בריטית. הדבר הוכח כאשר ההזנחה וקלות־הדעת של אותו שר גרמו אסון לאומי ביום־הכיפורים.

הוא הדין לגבי שערוריות אחרות ממין זה, המתרחשות בקירבת הבית — לא בגיבעת הקאפיטול, אלא בגיבעת־רם, למשל. יש פרשיות הידועות לכל כתב פרלמנטרי בירושלים. אך לא יעלה על דעת איש מהם לפרסם אותן — שהרי זה לא נאה.

זה נאה כשזה נוגע לנבחרים אמריקאים, בריטיים, איטלקיים או יפאניים. א י ן זה נאה כשזה נעשה על־ידי נבחר ישראלי, על־חשבון משלם־המיסים הישראלי, תוך סיכון ענייני־ציבור ישראליים.

■ ■ ■

לדעתי, אין עיתונות הגונה יכולה לפעול על־פי שני סטאנדארטים שונים.

הגבול בין מותר ואסור אינו יכול להיות גיאוגרפי. הוא צריך להיות ענייני, וצריך לחול מחוץ ומבית כאחד.

לדעתי, כל ידיעה על אישיות ציבורית, שערורייתית ככל שתהיה, היא בת־פירסום — אם היא נוגעת לתפקידיה הציבוריים של אותה אישיות, ויש לה השלכות על הצורה שבה מתנהלים ענייני המדינה. מבחינה זאת, כל הידיעות מן הסוג שפורסם על הנבחרים האמריקאיים הן לגיטימיות וחשוב לפרסמן — גם כשהן נוגעות לחברי־כנסת ולשרים בישראל.

לעומת זאת, ידיעה ש א י ן לה השלכה ציבורית כזאת, יכולה להתפרסם — אם ביכלל — רק במיסגרת הטעם הטוב. נדמה לי שלפי סטאנדארט זה, הידיעה על הנסיכה מרגארט לא היתה צריכה להתפרסם — גם אילו היה מדובר בנסיכה מעפולה.

■ ■ ■

כמה מילים על נושא אחר:

בשבועות האחרונים העיר העולם הזה כמה הערות חריפות על עונת הפסטיבלים, העוברת עתה על הארץ. גינינו את החתונות ההמוניות, קבלות־הפנים ההמוניות ושאר האירועים ההמוניים, שאליהם נהרו אצילי ה„מיהו־מי" במדינה.

קוראים אחדים הגיבו על הערות אלה בהערה משלהם. אם העולם הזה מגנה את הפסטיבלים, מדוע הוא מקדיש להם מקום? מדוע הוא מפרסם את התצלומים של אותם „מיהו־מי" באותם פסטיבלים? מדוע אינו מתעלם מהם?

נדמה לי שיש כאן טעות לגבי תפקידו של עיתון. לפני שאנחנו מגנים (או משבחים) תופעה כלשהי, עלינו לדווח עליה. תפקידנו הראשון הוא להראות מה קיים. כל תופעה ישראלית, שיש לה חשיבות ציבורית, חייבת להשתקף מעל עמודי העיתון. והרי סידרת פסטיבלי־הצמרת היא תופעה חשובה ביותר, הן כשלעצמה, הן כסימפטום של מחלה פוליטית־חברתית עמוקה יותר.

לכן יוסיף העולם הזה לדווח על אירועים אלה — וגם להביע את דעתו עליהם.

אורי אבנרי

מרקוס תוקף כתבת

בשבוע שעבר הותקף שוב חבר מערכת „העולם הזה" על־ידי שוטרים, תוך כדי מילוי תפקידו.

מדווחת הכתבת שרית ישי:

אצטדיון הכדורגל ברמת־גן המה עשרות אלפי אוהדים. הרעש היה מחריש־אוזניים. בית"ר ירושלים הבקיעה את שערה הראשון במישחק הגורלי נגד מכבי תל־אביב על גביע־המדינה. האוהדים השרופים של בית"ר השתוללו, צעקו,

במישטרה כתבת העולם הזה שרית ישי בתחנת־המישטרה ברמת־גן, לשם נסעה עם צלם המערכת כדי להגיש תלונה נגד ניצב־מישנה יגאל מרקוס. עיקבות הזעזוע ניכרים היטב על פניה של הכתבת.

חיבקו זה את זה, בעוד שאוהדי מכבי תל־אביב הזילו דימעה, קראו קריאות־ייאוש, קיללו את שחקני בית"ר ואת השופטים שעל המיגרש.

כעיתונאית שבאה לסקר את התנהגותו של הקהל במישחק כה חשוב, חשבתי שיהיה מעניין לסקר גם את התנהגות האנשים החשובים מאד, היושבים על בימת־הכבוד. כיצד מגיבים הם על התנהגות הקהל? את מי אוהדים האח"מים?

אחרי שהקפנו, הצלם שלמה סתר ואני, את המיגרש העגול, כשאנו נעזרים לאורך כל הדרך בשוטרים אדיבים, שפתחו למעננו דלתות, הגענו סוף־סוף אל שער מס' 5, דרכו נכנסים אל בימת הכבוד. שוב נעזרנו בשוטר, שהורה לנו את הדרך אל המינהרה המובילה אל הבימה. כשהגענו אליה, הבחנתי ברס"ר־מישטרה, שאחר כך הזדהה כאברהם ישי. ניגשתי אליו ושאלתי אותו אילו אנשים חשובים יושבים על הבימה. האנשים היו כשגבם אלי, ורציתי שיעזור

הפושעת ניצודה

מישנה מרקוס לציד כתבת **העולם הזה**. השוטרים דחפו ואחזו חולייה שלמה של שוטרים הצטרפה אל ניצב בכתבת כאילו היתה פושעת מועדת. רק כשניצב־מישנה מרקוס הניח לכתבת והשאירה לטיפולם של שוטריו, הבינו השוטרים כי בסך־הכל התעוררה מהומה רבה על לא־מאומה, התנצלו לפניה.

לצלם ולי להגיע אל מקום שבו נוכל להתמקם ולעשות את עבודתנו.

הרס״ר שאל: „מי את?״ אמרתי לו את שמי והראיתי את תעודת־העיתונאי הממשלתית שלי. הוא עיין בתעודה ופסק: „זה לא מספיק!״ הוא טען שאני זקוקה לאישור מיוחד, כדי להימצא על בימת־הכבוד.

ניסיתי להסביר לו את טיב עבודתי, כאשר נשמע קולו של ניצב־משנה יגאל מרקוס, מפקד מרחב דן, שעשה תנועה של זילזול בידו, ומבלי להביט כלל לעברי פקד: „החוצה!״

פניתי אל ניצב־המישנה, וניסיתי להסביר לו מה אני עושה על בימת־הכבוד. הוא לא הקשיב, אחז אותי בזרועי בחוזקה ודחף אותי בגסות החוצה. רס״ר ישי הבין שאם המפקד מרשה זאת לעצמו, על אחת כמה וכמה הוא. הוא הצטרף אל המפקד, ושניהם גררו אותי החוצה.

ניסיתי להתנגד. ביקשתי מניצב־מישנה

המפקד הכל־יכול

ניצב־מישנה מרקוס דוחף את כתבת **העולם הזה**, המנסה להתגונן בידה (בתמונה), ובו־זמנית מאיים על צלם המערכת שלמה סתר, כי ישבור את מצלמתו. מייד לאחר־מכן אחז בעורפו של הצלם, שהמשיך לצלם, ביד אחת, ובידו השנייה ניסה לשבור את מצלמתו.

מרקוס והכתבת

מפקד מרחב דן, ניצב־מישנה יגאל מרקוס, אוחז בחוזקה בזרוע של שרית ישי ודוחף אותה כשהיא נגררת לאורך הקיר. אחד השוטרים חש לעזרת המפקד. שנייה אחת לאחר־מכן אחז גם הוא, יחד עם שוטרים אחרים. שהיו במקום, בכתבת **העולם הזה** שנחבלה בגבה מהקיר.

מרקוס שירפה ממני, אך לא הספקתי לסיים את המישפט כשלמעלה מעשרה שוטרים הקיפו אותי, כשכולם משתדלים לתפוס בגופי כפי יכולתם, ולהוכיח למפקדם גדלי־הממדים שהם ממלאים את תפקידם על הצד הטוב ביותר.

ניסיתי להתנגד ולהיחלץ מידיו הגסות של החוק, כשבכל פעם אני מנערת יד של שוטר אחר, אולם ניצב־מישנה מרקוס היה איתן בדעתו לבצע את המשימה עד הסוף. הוא דחף אותי אל אחד הקירות, ואני נחבלתי בגבי ובזרועי.

כל אותה עת ניסה צלם־המערכת לצלם את המתרחש. כשהבחין מרקוס שהצלם מנסה לצלמו, אחז בעורפו ואיים שישבור את מצלמתו, כשהוא מתחיל לכופף את המבזק. אחרי שמרקוס גמר לטפל בי, הוא זרק אותי לעבר השוטרים, כדי שיגמרו את המלאכה.

אולם מייד כשהמפקד הגדול נטש את שדה־המערכה, הבינו השוטרים איזו מהומה רבה הוקמה על לא־מאומה. לאט־לאט. עזבו אותי. רס״ר ישי הציע לי לחבוש את מרפקי שנפגע. שוטרים אחרים, שנוכחו לפתע כי הפושע הגדול שניצוד בידי מפקדם, אינו אלא בחורה שגודלה כמחצית מגודלו של המפקד הענק, הציעו לי לשכוח את העניין וללכת הביתה. אחרים אמרו לי כי בעצם יש לי סקופ, ולכן עלי להיות מרוצה. כולם היו אדיבים וביקשו סליחה אחר־מעשה. כולם — אך לא ניצב־מישנה מרקוס. הוא חזר לצפות במישחק הכדורגל המסעיר, שהתחולל במיגרש.

אחד השוטרים העלה את האפשרות כי ייתכן שהמפקד התרגז מפני שהפרעתי לו לחזות במישחק. יכול להיות. בראשי עברה המחשבה:

אם אני, כאשה וכעיתונאית הותקפתי על־ידי מפקד־מישטרה בדרגה כה בכירה על לא עוול בכפי, רק מפני שביקשתי את עזרת המישטרה — מה קורה כשהמישטרה עוצרת חשודים? איך מתייחסים שומרי־החוק אל כל אותם אנשים, שאין באפשרותם להתריע מעל גבי העיתון על התנהגותם הברוטאלית של השוטרים, המתנהגים על־פי העיקרון של „עבד כי ימלוך״?

אחרי שנרגעו הרוחות, ושוטר צעיר לקח את שמי כיוון שהתבטאתי בחריפות כלפי ניצב־מישנה מרקוס, ביקשתי להגיש תלונה נגד האיש שתקף אותי. איש מעשרות השוטרים שהיו במקום, לא היה מוכן לקבל ממני או מהצלם תלונה נגד המפקד, ואני נשלחתי על־ידי השוטרים למישטרת רמת־גן, שם הגשתי תלונה.

השוטר שקיבל ממני את התלונה ייפה את דברי, ורשם אותם בשפה שונה לחלוטין מזו שבה נאמרו. אותו שיפוץ בדיוק ערך גם בדבריו של הצלם. כשדרשתי ממנו לכתוב את הדברים כלשונם, אמר שהוא כותב כמו שהוא רוצה, וכי אין חשיבות לדברים הנכתבים על ידי. אחר־כך נשלחתי מתחנת־המישטרה, אחר כבוד, כשהשוטר מסביר לי שכל מה שנותר לי לעשות הוא להגיש תלונה לנציב־התלונות.

עיקבות המאבק

עם ידיו החסונות והמכאיבות של החוק ניכרים היטב על פניה של שרית ישי. אחד השוטרים אוחז בשתי ידיה, כאשר הוא מעקם בחוזקה את היד המנסה להתנער ממנו.

הרב לווינגר כועס

אוי ואבוי לכם! מה עשיתם לרב לווינגר? בכתבה על המישפט שנערך לו, ז־שהיה „קומדיה מתחילתו ועד סופו" (העולם הזה 2024) פירסמתם תמונה של בחור מזוקן וממושקף, שכבודו במקומו מונח אבל הוא בטח לא הרב לווינגר.

לווינגר עצמו בוודאי התפלץ כשראה את התמונה. הוא, שפניו גרומים ומסוגפים כפניו של נביא־זעם, ודאי לא היה רוצה להיראות כמו הבחור שבתמונה, שהוא שמנמן ופניו מלאים ובהחלט לא נראה כפי שנביא־זעם פאנאטי אמיתי צריך להיראות.

מתנחל נגרר
— פנים מלאים

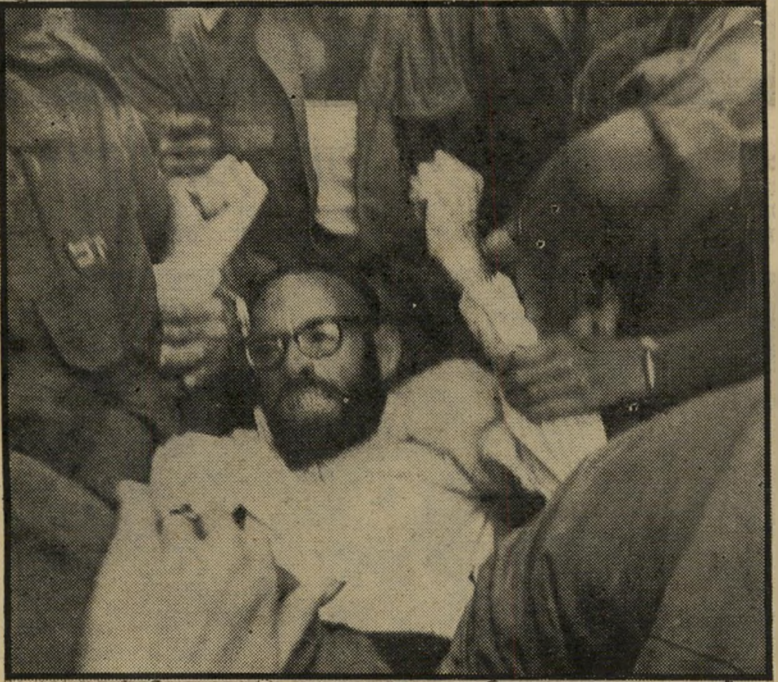

הרב משה לווינגר נגרר
— לא הולמים נביא־זעם

● תמונת הרב לווינגר הנגרר (למטה) ומתנחל אחר באותה הזדמנות (למעלה) — ראה גלופות.

צביקה מאיר, כפר־סבא

מבעיות האם הלא־נשואה

ברצוני להודות לכתבת שרית ישי על כתבתה „אימהות ללא נישואין" (העולם הזה 2022), שהיתה מעמיקה ועניינית. חבל רק שהיא התעלמה מאותן אמהות שיש להן בעיות כלכליות ואחרות, וכתבה רק על אותן אקדמאיות, עצמאיות ומשכילות כפי שהיא מכנה אותן.

אני־עצמי אם לא־נשואה, העובדת במישרה מכובדת ומשתכרת סך 2000 לירות לחודש. פניתי אל הלישכה הסוציאלית שברחוב אלדד הדני בשיכון דן, בבקשה לעזור לי במימון המעון שאליו הולך בני. גם בכתבה צויין, עד כמה המעונות אינם מתחשבים בעובדה שהאם, במיקרה זה, היא מפרנסת יחידה. העובדת הסוציאלית הביטה בי בתדהמה, ואמרה: „את מרוויחה אלפיים לירות בחודש ואת מבקשת עזרה? אינך מתביישת? אנחנו עוזרים רק לאלה הנמצאים על גבול הקו האדום."

האם כדי לזכות בעזרה כלשהי במדינה הזו צריך להיות זונה או סמרטוט? האם אם המגדלת את ילדיה בכבוד, והמבקשת מינימום של עזרה בלבד, אינה זכאית לקבלה? אחרי הכל, אני אזרחית שוות־זכויות במדינה. אילו הייתי גרה בשכונת־עוני ומזניחה את ילדי, היתה העובדת הסוציאלית יוצאת מכליה כדי לשכנע אותי לקבל עזרה.

אם לא־נשואה, הדר־יוסף

החצי השני של ירושלים

ירושלים הינה עיר דו־לאומית, ובתור שכזו יכולה לשמש כמודל לאחוות־עמים, או כזירת־מאבק בין אינטרסים לאומיים מנוגדים.

רק 24.00 ל״י

Moisturizer
קרם לחות
מעולה לכל גיל.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריזות
מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי
של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים
במחיר נמוך בכ־ 50%
מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי
במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע"מ טל' 03-255763 ; 04-665505

פורום יחסי ציבור/סטודיו גל

בימי הקיץ הלוהטים...
סנדלי אל־גה
El-Ge
לנשים

עיצוב אירופאי חדיש

להשיג בחנויות מובחרות

מכתבים

בחירת חתני פרס „יקיר ירושלים" אינה משקפת את הציביון הדו־לאומי של העיר. מדוע אין בין מקבלי הפרס ערבים? מדוע לא שותפו ערבים בהכנת תוכנית־המיתאר החדשה לעיר? מדוע אין בין מקבלי ה־החלטות הבכירים במימשל העירוני אף ערבי אחד? האם לא ראוי שסגן־ראש־העיר יהיה ערבי?

נראה לי, שאנו עדיין רחוקים מהחזון של ירושלים של אחווה, כבוד הדדי ו־שיוויון.

יורם ברק, ירושלים

החפך היועץ לרועץ?

שמחתי לקרוא על חבורת האמנים, ש־הצליחה להוציא מן הכוח אל הפועל חלום ישן אודות התרחשות („האפנינג") בלתי־אמצעית בין אמנים לקהל בתל־אביב (העו־לם הזה 2021).

בקשר לכתבה זו, אין בדעתי להת־

אמנון ברזל
איפה הוא ואיפה העיקביות

ייחס לפולמוס האם אומנם יש מקום ל־מישרת „יועץ ראש־העירייה לענייני אמ־נות", ואם אומנם מר אמנון ברזל הוא האיש המתאים לכך. אך תמוהה בעיני ה־דרך שהוא נוקט להפחית מערכם של אנשי־ריבו שהיא, לכל הדיעות, בלתי־אמנותית מן היסוד.

נכחתי, לפני כשלוש שנים, בפתיחת תע־רוכה שבה הוצגו עבודותיו של הפסל־צייר יצחק עדי בגלריה מכובדת בתל־אביב. מר ברזל נאם בפתיחת התערוכה, והרעיף שבחים על יצירותיו של עדי, ועל הכיש־רון הגלום בו שעוד עתיד לצאת אל הקהל (דברים אלה התפרסמו גם בעיתון־בוקר ידוע). לפני חודשים ספורים הת־קיימה בחיפה, בגלריה גולדמן, פתיחת תערוכת־יחיד נוספת של יצחק עדי. גם הפעם נאם בפתיחה מר אמנון ברזל, שהז־כיר את שמו של עדי בנשימה אחת עם אמן־הקינטיקה המפורסם וואסארלי, שעבו־דותיו הוצגו אותה עת במוזיאון ישראל. ושוב לא חסך מר ברזל שבחים בקשר ל־כישרונו של עדי.

הופתעתי, על כן, כאשר הגדיר מר אמ־נון ברזל את עדי — לצורך הוויכוח — כ„פסל בינוני אם לא למטה מזה." האומ־נם הפך היועץ לרועץ? או שמא במקום לעסוק בצבע נתפס הוא לצביעות?

שאול בירמן, שער־הגולן

מתי יתפכחו הקיצוניים

שוב ושוב שומעים אנו, ממקורות מוס־מכים, כי עומדים אנו לפני הכרעות גור־ליות קשות, ואין מנוס מהן. ונשאלת השאלה: מה קורה לציבור בישראל? האם עדיין איננו מבינים כי ארצות־הברית, על־אף כל הכרזותיה הידידותיות כלפינו, לא תרצה בכל־זאת להסתבך במילחמה אכז־רית נוספת בגללנו?

כי העולם עדיין מלקק את פצעיו מה־מילחמה הקודמת. הרי כל מה שקורה בשטחים מעוות יותר ויותר את דימויינו בעולם, והופך אותנו מבודדים. מדוע מט־פלת הממשלה בכפפות־משי באנשים קנ־אים עד לטירוף, המלבים את יצריהם של אנשי גוש־אמונים ומשסים כלבים באוכ־לוסיה גדולה, ומשתמשים בנשק חם על דעת עצמם?

והרב כהנא הנכבד, שקופת־שרצים

(המשך בעמוד 11)

20 CLASS A
CIGARETTES

KENT

WITH THE FAMOUS MICRONITE® FILTER

מה טוב להינות מהטעם המרענן של קנט

קופסא קשה, קינג־סייז, באורך 100 מ"מ ובטעם מנטול

רנו 12 מסחרית

מסחרית שהיא רנו 12

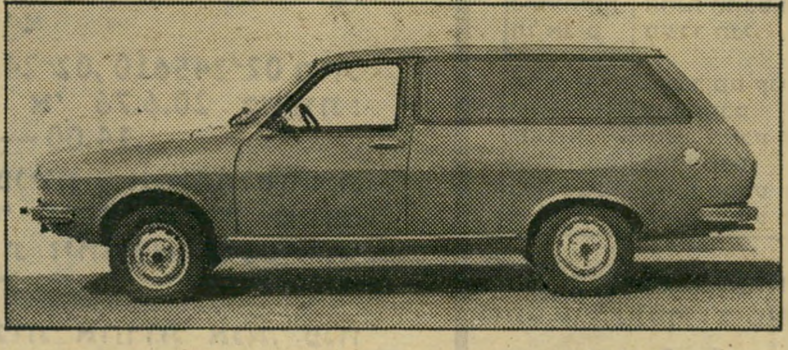

מרווחת ★ חסכונית ★ 1289 סמ"ק
★ נפח מטען 1.7 מ"ק ★
משקל להעמסה-למעלה מ-1/2 טון

אספקה מידית

בני משה הרמן
תל־אביב: רח׳ ריב״ל 26, טל.

עצמאי!
אל תאמר

לא ידעתי... לא שמעתי... לא ראיתי...

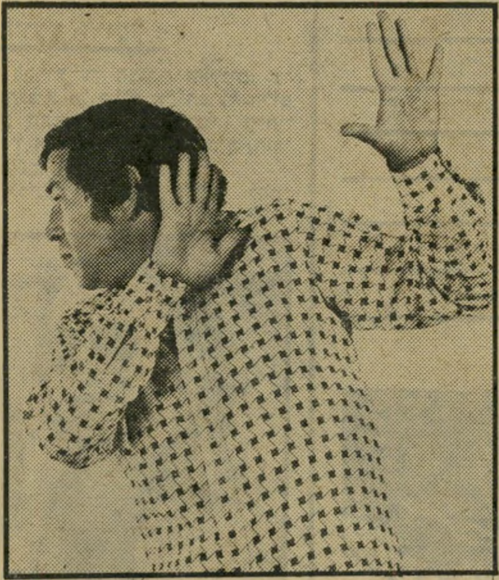
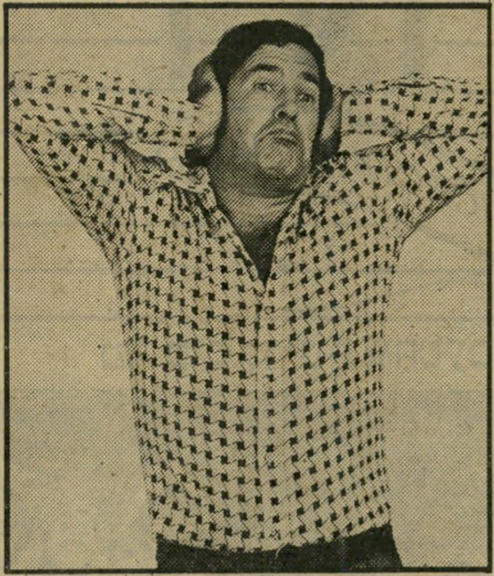
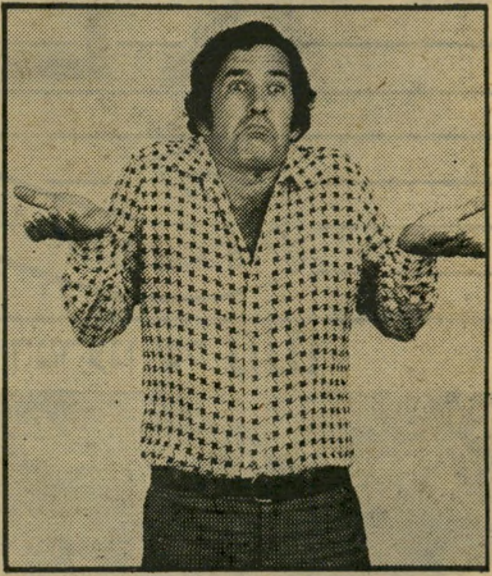

מס ערך מוסף
יופעל מ־1.7.1976

לעוסקים

מינהל מס ערך מוסף מפנה את שימת־לב העוסקים ה־עצמאיים.

כל אלה שהחזירו את שאלוני הרישום — אך טרם קיבלו אישורים ותעודות על כך, יקבלו זאת בימים אלה.

לשם בירור עניינים הקשורים ברישום אפשר לפנות בטלפון:

02-245610 ,02-245613 החל מיום א' 20.6.76 בשעות: 8.00 — 14.00.

בכל פניותיך אנא, הוסף את מספר תיקך כעוסק, מספר תעודת זיהוי או מספר החברה.

בשאלות אחרות אנא, פנה ללשכת הייעוץ של מס ערך מוסף וכן תוכל לקבל הדרכה אצל רואה החשבון שלך או אצל יועץ המס שלך.

לטובתך!
פנה ללשכות הייעוץ של מס ערך מוסף

העיר	המשרד	הכתובת	הטלפון
ירושלים	בית המכס	רחוב קרן היסוד 20	02/60121
צפת	תחנת המכס והבלו	רחוב א/15	067/30848
נצרת	תחנת המכס והבלו	רחוב 720/18	065/54476
עכו	תחנת המכס והבלו	רחוב טרומפלדור 73	04/912126
חיפה	בית המכס	שער מספר 3 של הנמל	04/660921
חדרה	תחנת המכס והבלו	רחוב רוטשילד 27	063/22257
נתניה	תחנת המכס והבלו	רחוב הרצל 41	053/25031
פתח־תקוה	תחנת המכס והבלו	רחוב ההסתדרות 19	03/915421
תל־אביב	משרד הבלו	מגדל שלום רחוב אחד העם 9	03/50121 03/58024 03/58086 03/58335
תל־אביב	משרד מס קנייה	רחוב אחד העם 27	03/298261
יפו	בית המכס	נמל יפו	03/821381
רחובות	תחנת המכס והבלו	רחוב הרצל 183	03/953692
אשדוד	בית המכס	נמל אשדוד	055/32211
באר־שבע	תחנת המכס והבלו	רחוב האבות 53	057/73703
אילת	תחנת המכס והבלו	נמל אילת	059/2254

הימים והשעות לקבלת קהל בלשכות הייעוץ וההדרכה בענייני מס ערך מוסף: בימים א'-ה', בשעות 8 - 15; ביום ו' בשעות 8 - 14.

כן תוכל לקבל הדרכה אצל יועץ המס שלך

מע"מ
אגף המכס והבלו

לשכת הפרסום הממשלתית

מכתבים

(המשך מעמוד 9)
תלוייה לו על גבו עוד מעברו בארה״ב, מופיע — במיקרה או שלא במיקרה — בהפגנות אלימות של סטודנטים בירושלים. האם הוא תורם להרגעת הרוחות?

האם עדיין לא השלמנו עם העובדה שאין ביכולתנו לשלוט לאורך ימים על מיליון וחצי ערבים, היושבים ממש בבי־תינו? וטוב מוקדם יותר למצוא שפה משותפת עימם, ולהכיר בזכויותיהם למ־דינה פלסטינית, על־מנת שייפסק מעגל־הדמים הניצחי במדינה ונשכון לבטח.

מן יתן שיתפכחו הקיצוניים שבינינו, על־מנת להותיר לנו את הדור הצעיר הגדל. אמן!

מאשה פורמן, רמת־גן

היענות לאתגרים

הכתבה על הציירת החרשת־אילמת ג׳ני קלי (העולם הזה 2022) היתה, לדעתי, מו־פת של תיאור דיוקנו של אמן ואדם שהצ־ליח להתגבר על מומו בצורה מפליאה, למצוא לו כלי־ביטוי לחבעת עולמו הפנימי,

ג׳ני קלי (עם בתה)
מופת של תיאור

ולהיענות במיטבו לאתגרים הרצויים וה־בלתי־רצויים שהציב לפניו גורלו.

זה היה שינוי מרענן אחרי שרשרת של כתבות, שהתפרסמו בעת האחרונה, וקשרו כתרים של חשיבות ציבורית ואישית לאנ־שים שלא היו ראויים להם מכוח ערכם הסגולי, אלא זכו בהם בזכות כיבודים חי־צוניים שאין להם עם איכותו האינדיבידו־אלית של האדם ולא־כלום.

רוני טלמור, חיפה

גל־הרם ושיר־ארם

בקשר להתרחשויות האחרונות בישראל הקטנטונת, הרי שיר לפי מנגינת השיר ה־ידוע „נאצר מחכה לרבין.״

מילחמות בין רבין־פרס, איי־איי־איי / בגדה שולט גל־הרס / ערבים פוקחים עי־ניים / הפגנות בירושלים.

בלבנון נגדע הארז / וסאדאת קורא שיר ארס / בין שורות הסדר־ביניים / סעיף שניים־ארבע־שניים.

גולדה עין בכוונת / על כיברת־חול מאובנת / שוב זוכרת את הגבר / שתו־דות לה הוא בקבר.

באשדוד נסתם הברז / בבאר מצאו כד־חרס / נפט עוד לא גילו בינתיים / מילא שיהיה כבר מים, איי־איי־איי.

ש. א., תל־אביב

להקים מחדש את התנועה

אם זיכרוני אינו בוגד בי, היה זה מיכ־תבו של קורא נאמן אשר גרם, בשנת 1965, להופעתה של תנועת העולם הזה — כוח חדש על המפה הפוליטית שלנו.

אולי גם מיכתב זה ימשוך תשומת־לב מספקת, כדי לגרום להחייאתה של התנועה. בכל מערך פוליטי אשר יקום בעתיד, בין כוחות השלום הקיימים כיום, חשוב שלא תיעדר תנועת מרי כגורם בעל־מישקל. לפי־כך יש להתחיל בפעילות ה„אפורה״ של ריענון רשויות ויצירת קהל אוהדים וחב־רים מחודש. יש לחדש את הקשר בין הת־נועה ואנשיה על־ידי הקמה מחודשת של חוגים, אסיפות ויוזמות עצמאיות, וכך, בבוא הזמן, תוכל התנועה להתייצב שוב לפני הבוחר, או כחלק ממערך־כוחות או באופן עצמאי.

דאגו שאותם אשר מוכנים להירתם ל־פעילות, ימצאו מען וכתובת, ויוכלו לממש את רצונם לעשייה, ולא ינדדו לתנועות ו־גופים אחרים. העיקר — כשהתנועה תהיה חזקה ובעלת עורף מוצק, היא תוכל לדרוש בתקיפות הקמת רשימה משותפת של מח־נה־השלום הישראלי.

ובאמונה שפנייתי זו תיפול על אוזן קשבת, לא נותר לי אלא לאחל לתנועה הצלחה מלאה בהתחדשותה, ובמהירות ה־אפשרית.

יריב עמית, תל־אביב

מה שנאמר בחוק

במאמר „העיזבון של סימון״ (העולם הזה 2021) נכתב: „לפי דיני הירושה, ב־מידה שאחד מבני־הזוג נפטר, מגיע לבן־הזוג האחר, ראשית כל, מחצית מכל ה־רכוש המשותף. לגבי המחצית האחרת קובע החוק, כי רבע ממנה שייך אף הוא לבן־הזוג האחר, ושלושה־רבעים עוברים אל הילדים.״

ולא היא. אילו היה הדבר כך, היה המ־חוקק כותב מפורשות: לבן־הזוג האחר 10/16 או 5/8, ולילדים היתרה, כלומר 6/16 או 3/8. הנכון הוא, שבמיקרה זה
(המשך בעמוד 12)

אלברט ד. מטלון ושות. בע״מ מציגים

פרס ראשון
פסטיבל קאן 1976 !!

רוברט דה נירו
נהג מונית

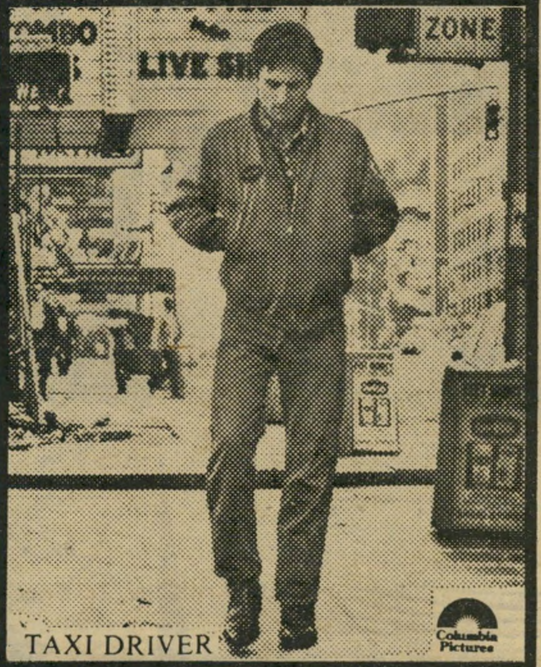

הפקה: ביל/ פיליפס סרטו של מרטין סקורסזה
ג׳ודי פוסטר · אלברט ברוקס בתפקיד טום · הארווי קיטל
ליאונרד האריס · פיטר בויל בתפקיד וויזארד
וכן סיביל שפרד בתפקיד בטסי
נכתב ע״י פול שריידר מוסיקה ברנרד הרמן
הפקה מייקל פיליפס וג׳וליה פיליפס
בימוי מרטין סקורסזה
שרותי הפקה: דוון/ פרסקי/ ברייט

בכורה ארצית „צפון ת״א" 4.30, 7.15, 9.30 רק למבוגרים!
פס הקול ע״ג תקליטי „אריסטא״

גולן

הערב, בהגרלת
כדור הזהב
של מפעל הפיס

הערב בטלוויזיה
(אחרי „מבט לחדשות״)
תוצאות ההגרלה

פרס ראשון עשוי להצטבר ל:	900.000 ל״י
פרס ראשי:	500,000 ל״י
פרס כדור הזהב:	400.000 ל״י

25 שנות פעילות לקידום החינוך והבריאות

(המשך מעמוד 11)

האלמנה תקבל 8/16, כלומר מחצית העיזבון, וכל אחת מהבנות 4/16 מהעיזבון, כלומר רבע.

בכתבה „המאבק על כבוד המתים" (העולם הזה 2022) נכתב, לגבי הגב' הנרייטה מרקס, אמו של מוני ויינברג, שנרצח באולימפיאדת מינכן (1972), כי היתה היחידה מבין ההורים השכולים שבאה בתביעה אל האלמנה (מימי ויינברג, אשת הנרצח), לתת לה 1/6 מהעיזבון, כפי שקבע החוק דאז. עם זאת צויין בכתבה שבינתיים שונה החוק, ולהורים השכולים אין כל חלק בעיזבון.

דבר זה נכון רק במידה שיש לאלמנה ילדים. היא תקבל 1/2 העיזבון, ילדיה יירשו את ה־1/2 הנותר, וההורים לא יקבלו דבר.

אם לא הותיר המנוח צאצאים, תקבל האלמנה 1/2 העיזבון, ההורים יירשו 1/6 (כפי שהיה לפני תיקון החוק), וביתרת ה־2/6 יתחלקו יורשים אחרים כמוגדר בחוק הירושה תשכ"ב־1956.

אגב, ייתכן שכוונת המחוקק היתה באמת להדיר את הורי המנוח בכלל מהעיזבון, אולם מנוסח התיקון נובע, כאמור, שרק אם יש ילדים לא יירשו הורי המנוח, וכדאי לתת את הדעת לדבר.

עו"ד אבינועם עצמון, ירושלים

● כיוון שלאלמנה, מימי ויינברג יש בן, בנו של מוני ויינברג ז"ל, מכאן התיקון תופס לגביה, ולאמו לא מגיע דבר.

פעד מישרד לבעיות העיור

במדינות רבות בעולם קיימת יחידה ממשלתית הממונה על טיפול בבעיות העיור.

לאור התפתחות מגלופולים בישראל, המקבלת צורה של עיר ליניארית המתמשכת מנהריה בצפון עד אשקלון בדרום (בארה"ב קיימת תופעה דומה של התפתחות רצף עירוני מבוסטון עד וושינגטון באורך של כ־900 ק"מ), יש להקים מישרד ממשלתי אשר ירכז את הטיפול בבעיות העיור ההולכות ומחמירות, ויעבד מדיניות יעילה להגשמתה.

מיכאל בר, תל־אביב

מי שיושב במונטריאול

רוצה אני לעמוד ולחזק את דיברי הסטודנט דני קובו מאיטליה על הסטודנטים הישראליים בחו"ל („פורום", העולם הזה 2016). מונטריאול מלאה דנים שכאלה, החיים מיום ליום, מהיד אל הפה, עם הרבה געגועים והרגשת חידלון.

אני מקדישה שיר זה למחאה הדוממת של הישראלים הנאלצים, מדי־שנה, ליפרד מאוהביהם, שאיפותיהם ושורשיהם, ולנדוד בארץ נוכריה, רק משום שמסיבה זו או אחרת הם נדחים מהאוניברסיטאות שלנו. היכן, בעולם, יש עדיפות לתלמידי־חוץ על תלמידים מקומיים?

יחיאל גרינברג, סמל־ראשון / סיים שירותו בסיירת. / אמא יוכבד ואבא שימעון / חלמו לו קאריירה זוהרת. / אמא קנתה מצעים בסיטונות / ובחשאי פתחה לו חשבון־בנק / אבא לימדו שעור באזרחות / ותחב שלושה שטרות לארנק.

יחיאל גרינברג צעד בהיסוס / עם בגרות קצת מעל לממוצע. / יחיאל גמא את מידשאות הקמפוס / והירהר פיתאום על ביקוש והיצע. / בערב, כוס־תה על המירפסת / אבא חוכך ידיו, אמא נרגשת. / לנירה הבטיח, שנה־שנתיים / אהיה רופא מצליח! חכי בינתיים!

יחיאל היום בכרך הגדול / שלטים בלטינית, דירה רעועה / שלוש שנים חלפו, כבר אינו רוטן / נירהל'ה נישאה לריצ'רד השמן. / ריצ'רד הקנדי מסיים מישפטים / מכונית וקיצבה מספקים ההורים. / פעם בשבוע, ערב יום ראשון / שישים דולרים הוא מוכר לשימעון.

יונת שחר־רפופורט,
מונטריאול, קנדה

שובב אמיתי, יוסי זה!

בדיחת השבוע

זהו טריק ישן של ויליאם שקספיר. כאשר הטרגדיה מתקרבת לשיאה, ולב הצופה מתכווץ בחרדה, מופיע על הבמה מוקיון כלשהו, ומספק אינטרמצו היתולי.

יש לברך את חבר־הכנסת יוסף שריד על כי התנדב למלא תפקיד זה בטרגדיה הישראלית.

הצופה הישראלי אחוז חרדה. הממשלה חדלה לתפקד. על גבולנו הצפוני והמיזרחי הולכת וקמה סוריה־רבתי, בעזרתם העליזה של יצחק רבין ושות'. הכל יודעים שתוך כמה חודשים תקום בארצות־הברית ממשלה שתכריח את ישראל לוותר מאונס ובחינם את הוויתורים שיכולנו לקבל עבורם תמורה עצומה, אילו הצענו אותם מרצוננו. בגופנו הכלכלי תופח הסרטן של ההון השחור, בעוד שהממשלה מכה על ראשנו באלת־הגומי של מס־ערך־נוסף. מיטענים של חומר־הנפץ החברתי מתפוצצים פעם בהתיקווה ופעם בראש־העין, וברור שבאחד הימים יתפוצץ המצבור כולו בזבנג אדיר. גוש־אימונים מפר בגלוי את מרות השילטון הדמוקרטי, והממשלה עומדת מולו חסרת־אונים ומוכת־פחד.

ברגע כזה היה שקספיר מעלה על הבמה את המוקיון, כדי להשמיע כמה רעיונות מצחיקים, שיפיגו לשעה קלה את המתח.

אין ספק שיוסי שריד נחון בחוש דרמאתי אמיתי. הוא עלה על הבמה ברגע הנכון, בעיתוי מדוייק להפליא, והציע את הצעתו המשעשעת.

הוא מצא את התשובה לכל הבעיות, את תרופת־הפלא לכל החוליים:

יש לצרף לממשלה עוד שמונה שרים.

■ ■ ■

לרגע קט התפתיתי לחשוב שח"כ שריד התכוון ל־הצעתו ברצינות.

אבל מייד תפסתי את העניין, ופרצתי בצחוק בריא.

אה, כמובן, ליוסי שלנו יש חוש־הומור נדיר.

הוא הציע את הצעתו כבדיחה. זהו אחד ממעשי־הקונדס שלו. בדיוק כמו הצעתו, לפני כמה חודשים, ש־צה"ל יפלוש ללבנון כדי לדכא את המוסלמים ואש"ף. או כמו הצטרפותו למישחקי „חסמבה בכנסת", כאשר מצא מאפיה תחת כל כיסא ופרוטקשן מאחרי כל ארון.

לא, יוסי תתלוצץ. והוא בוודאי התפקע בצחוק כאשר קרא את הצעתו בעיתונים, תחת כותרות של קידוש־הלבנה, בתוספת תגובות חיוביות של „פרשנים מדיניים" ו„כתבים לענייני מיפלגות" ועוד אנשים רציניים כאלה, שהוא הדליף להם את הדברים ושלא תפסו שזו בדיחה.

שובב אמיתי, יוסי זה. ילד־פלא מבריק.

ואיזו ענווה!

ברגע שהבנתי את העניין לאשורו מחקתי את הסיפרה 8, ורשמתי במקומה את הסיפרה 9.

אדם המסוגל להמציא בדיחה עולמית כזאת, מגיע לו שיכניסו גם אותו לממשלה.

■ ■ ■

יתכן שלא כל הקוראים תפסו מייד שזוהי בדיחה. אולי חשב מישהו שזה רציני. אולי מוצא יוסי המיסכן את עצמו במצבו של לץ שהשמיע זה עתה בדיחה מתוחכמת — והנה עומדים סביבו השומעים בהבעות־פנים רציניות, וממתינים לעוקץ.

מצב מביך, לכל הדיעות.

לכן, אף כי איני אוהב להסביר בדיחות, אקבל הפעם את התפקיד על עצמי.

מצחיק נורא.

קיראו את ההצעה שנית, ותיווכחו מייד לדעת שאינה יכולה להיות רצינית!

צחקו, רבותי, צחקו!

■ ■ ■

בדיחה טובה דומה לקאריקטורה. היא מעוותת את המציאות על־ידי הגזמת פגמים אמיתיים. אם יש לגולדה מאיר אף גדול במיקצת, מעניק לה הקאריקטוריסט את אף־הענק של סיראנו דה־ברז'ראק. אם אוזניו של יהושע רבינוביץ בולטות קימעה, הוא נראה בקאריקטורה דומה לשפן.

כך עשה גם יוסי בקאריקטורה שלו.

הוא הסתכל בממשלה הנוכחית, וראה שהיא נפוחה ומסוכסכת. כאשר השר זבולון המר, נציג גוש־אימונים, צריך להסכים על עתיד קדום עם השר ויקטור שם־טוב, נציג מפ"ם, אין סיכוי שתתקבל החלטה כלשהי. כאשר ראש־הממשלה בז לשר־הביטחון, וזה משמיץ את ראש־הממשלה, אין הממשלה יכולה לתפקד.

מה הפיתרון בקאריקטורה של יוסי?

להוסיף שמונה שרים נוספים, שאינם מס־כימים איש עם רעהו, וכולם מתנגדים לשרים הנוכחים.

■ ■ ■

לפי סדר האלף־בית, מציע יוסי לצרף לממשלה הקיי־מת את האנשים הבאים: אבא אבן, יצחק בן־אהרון, חיים הרצוג, יעקב חזן, אהרון ידיב, יעקב לווינסון, יצחק נבון ומאיר עמית.

רשימה מרתקת. מלאכת־מחשבת של הו־מור מתוחכם.

אבא אבן. בחודשים האחרונים לא הסתיר האיש

יוסי שריד (עם ג'טה לוקה)

השנון הזה את דעתו על יצחק רבין ויגאל אלון. לפיו, שניהם מתאימים בקושי לניהול המועצה המקומית של עקרון.

יצחק בן־אהרון הודיע פעמים רבות, בלשון הבו־טה האופיינית לו, והגורמת הנאה כה רבה לעצמו ולי־שומעיו, שהממשלה מובילה לאסון חברתי שירסק את המדינה מבפנים.

חיים הרצוג הוא אדם נחמד מאד. תרומתו להגות המדינית ו/או למעשה המדיני היא עמוד של נייר לבן.

יעקב חזן הוא מוצג ארכיוני מרשים. אם להכניס אותו לממשלה — מדוע לא להכניס גם את גולדה מאיר ושאר הסבתות והסבאים הנחמדים והקפואים של המיפלגה?

אהרון ידיב התפטר מן הממשלה, בטריקת דלת, מפני שלא נתקבלו הצעותיו לייעול. אחת מהצעותיו העיקריות היתה לצמצם את מיספר חברי הממשלה, לרכז את הסמכויות בכמה מיניסטריונים יעילים, ולקיים בממש־לה דיונים קצרים ותכליתיים.

יעקב לווינסון סירב לקבל את תיק־האוצר בממש־לה הנוכחית, עם הקמתה, מפני שסבר כי במיסגרת הקיימת אי־אפשר לטפל בשום בעייה ברצינות. רק לץ בעל חוש־הומור נדיר יעלה על דעתו שאיש זה יכהן, בממשלה אחת, לצידו של שר־האוצר יהושע רבינוביץ, שבו הוא רואה הדיוט כלכלי (ואפשר גם לאיית את המילה אחרת.)

יצחק נבון האשים השבוע את ממשלת רבין בפומבי בכך שהיא גורמת לאסון לאומי, מפני שאינה מקדישה את המשאבים הדרושים לביטחון ולחינוך. אין ספק שהוא נמצא כבר ברגל אחת מחוץ למיפלגה, ובחצי רגל בתוך מיפלגתו של ייגאל ידין.

מאיר עמית הכריז בראש־חוצות שמדינה זו סובלת מחוסר־מנהיגות, ושהיא זקוקה באופן דחוף למנהיג אמיתי, כמו, למשל, מאיר עמית. קשה להאמין שהוא יצרף את עצמו לאותה ממשלה בלתי־מנהיגה, במהדורה מנופחת עוד יותר.

הממשלה הנוכחית, שכל אחד מחבריה מו־שך לכיוון אחר, יכולה להתקדם רק בזחילה. הממשלה המוצעת לא תוכל אף לזחול.

■ ■ ■

נכון שזהו פיתרון זול — יחסית.

עוד שמונה שרים, כמה זה כבר עולה? שמונה משכורות יותר גבוהות. שמונה מכו־ניות־פאר נוספות. שמונה נהגים. שמונה לש־כות, מזכירות, טלפונים, ניירות.

לא נורא. כפיתרון לכל בעיות המדינה, זהו מחיר נמוך למדי.

הצרה היא שאלה הם שמונה אנשים דינאמיים. כל אחד מהם ירצה לעסוק במשהו. משהו זה יעלה כסף — מיליון פה, מיליון שם, ואור־טו־טו זה יצטבר למיליארד נוסף.

אבל אם זהו הפיתרון לבעיות האומה הישראלית בשעת־משבר זו — ניחא. נשלם עוד קצת מס־ערך־מוסף, אם זה מוסיף לערך הממשלה.

כל דבר בעולם עולה בכסף, גם פיתרון־פלא לכל בעיות המדינה.

השאלה היא: מה זה פותר, בעצם?

וכאן מתגלה הבדיחה האמיתית שבהלצת יוסי שריד:

זהו פיתרון־פלא שאינו פותר כלום.

■ ■ ■

אמנם, יש כאן פיתרון לשמונה בעיות אישיות. גם זה משהו.

הממשלה מוקפת נרגנים ומשמיצים. אחרי שתתגשם הצעתו של יוסי, יהיו שמונה משמיצנים פחות.

לפי הסטאטיסטיקה האחרונה של מכון צור"י (ואולי היה זה מכון שחף?) יש במדינה 978,658 אנשים הרוצים להיות שרי־ממשלה. אם תתקבל הצעתו של יוסי שריד, תחול ירידה משמעותית במיספר זה. יישארו רק 978,650 בעיות הטעונות פיתרון.

ליצן וולגארי יותר היה מציע, אולי, להפוך את הכנסת כולה לממשלה, ואת כל האוכלוסייה היהודית הבוגרת לכנסת. בכך ייפתרו כל הבעיות במכה אחת. הנרגנים יפסיקו להירגן, המשמיצים יחדלו מלהשמיץ. השקט יחזור למדינה, ואפשר יהיה סוף־סוף לתפוס קצת שלווה, לשכב על שפת־הים ולחכות, עד שכל הבעיות המדיניות והכל־כליות יפתרו את עצמן.

אבל ליוסי שריד יש חוש־הומור עדין יותר. הוא נרתע מהגזמות. די לו בהלצה של צירוף ה־8, כדי להבליט את בעיית הנרגנות־המשמי־צנות.

■ ■ ■

לכל בדיחה טובה יש כוונה חינוכית. מה רצה יוסי שריד ללמד אותנו בבדיחה זו?

אם מותר לי לגלות את מכמני־ליבו, הנה מוסר־ההשכל:

חדלו מלהתייחס אל ענייני־הגורל של ה־מדינה כאל בעייה פרטית של פלוני או אלמוני!

הפסיקו לרוץ אחרי כסאות, מישרות וכיבודים!

לא חשוב מי ייכנס לממשלה ומי ייצא ממנה. ההיס־טוריה הישראלית לא תזכור בעוד מאה שנה מי היה שר־העגבניות בממשלה מה־שמו.

חבל ניגש לדיון רציני על הבעיות האמי־תיות של המדינה, הפנימיות והחיצוניות, נציג זו מול זו את האלטרנטיבות, נקבל הכרעות הגיוניות — ונתעלם מכל הערב־רב הזה של עסקנצ'יקים מגוחכים, המשמיעים מדי יום הצעות מגוחכות כדי לזכות בכותרת בעיתון־ערב.

■ ■ ■

אני מקווה שפירשתי נכונה את כוונתו הנסתרת של יוסי.

אם לא — אני מבקש את סליחתו.

כל מה שרצית לדעת על הדיאטה המפורסמת
של יצחק רבין ומה שלא העזת לשאול

■ הדיאטה האופנתית ה־אחרונה אצל אנשי הצמרת היא דיאטת מאיו, על שם המירפאה האמריקאית המפורסמת. אחרי שניסו אותה מדינאים אמריקאיים רבים, וביניהם שר־החוץ **הנרי קיסינג'ר**, הנשיא ה־מודח **ריצ'ארד ניכסון**, החליטה גם אשת ראש־הממשלה **לאה רבין** לנסותה, והגיעה למסקנה שהיא מוצלחת יותר מדיאטת רבין המפורסמת, ש־אותה היא חילקה עד כה בין אנשים רבים. דיאטת רבין היא: יום א' — בוקר, צהריים וערב — שתי ביצים קשות, תה או קפה (ללא חלב וללא הגבלה); יום ב' — בוקר צהריים וערב — גבינה רזה ואשל; יום ג' — לחם וחמאה ללא הגבלה; יום ד' — בוקר צהריים וערב — גבינה ואשל; יום ה' — בוקר צהריים וערב — סטייק; יום ו' כמו ביום א'. אחרי כל הסבל הזה, מבטיחה לאה רבין ירידה של 4—3 קילוגרם בשבוע.

■ כשנשאל ח"כ המערך **צבי גרשוני** במיזנון הכנסת, מדוע הוא מתנגד לשובה של ראש־הממשלה־לשעבר **גולדה מאיר** לחיים המיפלגתיים, ה־שיב בנוכחות אנשים רבים: „מה אני יכול לעשות? אני שונא זקנות!"

■ בעת ההצבעה על הנו־שא הארכת תוקף חוקי־החירום, לא הצליחה הממשלה לגייס את הרוב הדרוש כדי להעביר את ההצעה לוועדה. יו"ר־הכנסת **ישראל ישעיהו** ערך הצבעה שנייה, ואיפשר בכך למערך לגייס כמה ח"כים נוספים מה־מיזנון ומהמיסדרונות. ח"כ **חיים לנדאו** (ליכוד) התרגז וצעק: „בפרלמנט הבריטי זה לא היה קורה!" ענה לו חברו לסיעה, ח"כ **זלמן שובל**: „תמיד טענתי שהאצ"ל לא היה צריך לגרש את הבריטים מ־הארץ!"

■ ל**משה דיין** יש בעיות של כיסא. באחד הימים ישב במיזנון הכנסת ונקרא אל ה־טלפון. כשחזר, הסתבר לו כי כסאו נתפס על־ידי אחר. „למה לא שמרת לי על הכיסא?" שאל את המיזנונאית **חדווה הו־ברט**, שהשיבה לו: „מה אני יכולה לעשות? תמיד תופסים לך את המקום!"

■ ועוד על דיין: באחד הימים נראה יושב במיזנון ה־כנסת, כשהוא שרוי בבדידות מזהרת. הברת־הכנסת **אורה נמיר** ניגשה אליו ואמרה לו: „מוישה, בוא הצטרף אלינו!" כשהיא מצביעה על שולחן ש־סביבו ישבו כמה חברי־כנסת מסיעת המערך. השיב לה דיין: „אורה, אני בשולחן הזה כבר ישבתי!"

■ על פסק־הדין שזיכה את הרב **משה לווינגר**, ושבו נזף השופט בסגן **גיורא שטרייכמן**, על כי קרא לרב ישראל „חרא", טען בקפה טע־מון בירושלים החוקר הפרטי **שימחה** („פונצ'ו") **דנאי**: „צריך לנזוף בשופט על כי קרא לחרא בישראל רב!"

■ בדיון שהתקיים במיס־גרת הסמינר על יחסי־העיתו־נות ודובר צה"ל, תקף העיתו־נאי **טד לוויטה** את דובר צה"ל, ואמר שכל המסקנות ו־הלקחים של מילחמת יום־הכי־פורים לא נלמדו על־ידי הדובר, וחזר המצב ששרר לפני המיל־חמה. כתב הטלוויזיה, **נחמן שי**, טען כי בתפקיד דובר צה"ל חייב לשמש עיתונאי.

■ לשר־התחבורה **גד יע־קובי** יש אמביציות מרחיקות־לכת. כשנשאל אם יסיים את חייו כשר־התחבורה, השיב: תוחלת חיי אינה כה קצרה." כשנשאל אם יסיימם כשר ה־אוצר, אמר: „אינשאללה."

■ אגב, בארוחת־צהריים שהתקיימה מטעם מועדון 213 של ארגון אימהות עובדות נש־אל יעקובי על־ידי אחת הנשים מה דעתו על הקו האדום ב־לבנון התשובה: „הדבר היציב היחידי בקו הזה הוא הצבע. כל השאר הוא נזיל."

■ כשביקרה **זוהר קר־תי**, ראש המחלקה לעבודת נשים במישרד־העבודה, את מישרד־התחבורה וטענה נגד השר שמיספר הנשים העובדות במשרדו (17,6%) נמוך אף מזה שבמישרד הדתות, הפסיקה ה־שר ואמר: „תאמיני לי, לי ב־אופן אישי אין לי שום הס־תייגות מנשים."

■ כשהציעה אחת הנשים לשר להעמיד מפקחים שישמרו על הניקיון בתחבורה הציבו־רית, קראה לעברה ח"כ אורה נמיר, יושבת־ראש ארגון אימ־הות עובדות: „אם כך, יצטרך השר להעמיד מפקח על כל אז־רח."

■ במסיבה שנערכה בסבי־יון, שוחחו באחת הפינות ח"כ המרכז החופשי **עקיבא** („הזי־מר") **נוף** ואחד מצעירי הליי־ברלים, עורך־הדין **אוריאל לין**. ניגש אליהם הפירסומאי **יהודה כותן** ואמר, בפנותו אל נוף: „שלום לח"כ־לשעבר!" ואל לין: „שלום לח"כ־לעתיד!" נוף הפסיק את השיחה, והלך מהמקום.

■ ביום השישי האחרון ניראה נשיא אוניברסיטת תל־אביב, ואבי הרפורמה במיסים, הפרופסור **חיים** („חב"ש") **בן־שחר**, כשהוא עורך קניות ב־מעדניה של נווה אביבים, שכו־נת־מגוריו. בעוד שעקרות־הבי־ית של השכונה העשירה הו־ציאו סכומי־כסף גדולים על מעדנים לשבת, ושילמו בצ'קים (שלדיברי בעל המעדניה לא תמיד יש להם כיסוי), הסתפק חב"ש במאה גרם גרעינים לב־נים, מאה גרם גרעינים שחו־רים, וכמו שאמר בעצמו: „את המרציפן שאשתי יעל אוהבת."

■ הפסל **עודד שמיר** הוא ידידו הקרוב של הבמאי הבריטי המעולה **ג'וזף לוזי** (המשרת, התאונה). בשבוע ש־עבר צילצל לו לוסי מלונדון, הודיע לו שהוא מחפש מקום שקט, כדי לכתוב תסריט חדש. שמיר הציע לו את חוף נועייבה שבסיני. בשבוע הבא עומד לוזי להגיע לישראל. הוא וש־

מירי בן־יוסף

אשת יחסי־ציבור של רבים מן האמ־נים בארץ, נישאה לידידה, הצייר רוני בן־צבי, במסיבה בבריכה של מלון „רמדה קונטיננטל". החתן, ששערו מגיע עד כתפיו, לבש מכנסי ג'ינס וגופייה ירוקה, ואילו מירי לבשה שימלת־כלה מפוארת מפאריס. כשאחד האורחים ביקש לברך את החתן במזל־טוב, הורתה מירי באצבעה על רוני. הגיב האורח: „אני רוצה את החתן, לא את הפושטק הזה!"

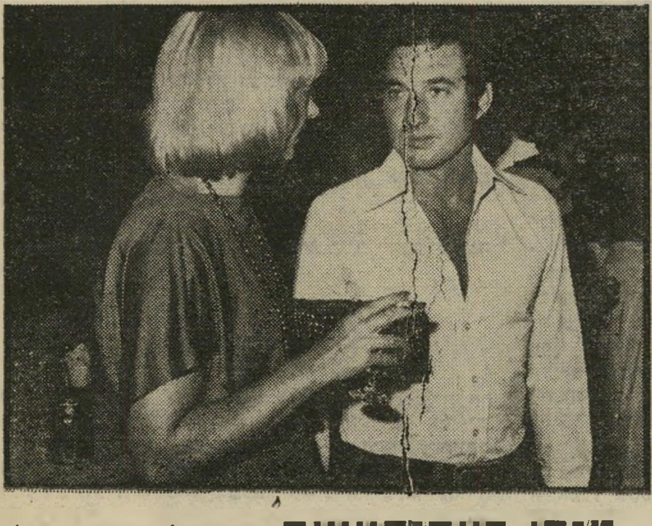

מירי זכרוני

מי שהיתה שותפתה של מירי בתחי־לת דרכן כנשות יחסי־ציבור, ושנפרדה ממנה בריב גדול, שבעקבותיו לא דיברו ביניהן שנים, השלימה עם מירי לכבוד חתונתה, והשתיים חיבקו זו את זו כשהן נשבעות לחיות מעתה בשלום לשימחת ידידיהם שהריב הממושך הביך אותם.

מנדי רייס־דייוויס

באה לחתונה עם בעלה רפי שאולי, שממנו נפ־רדה, ועם ילדתם המשותפת, דנה. במשך כל המסיבה ישבו רפי ומנדי רחוקים משאר האורחים, שכללו אמנים ידועי־שם רבים, ושוחחו ביניהם, כשמדי פעם משגיח אחד מהם על דנה.

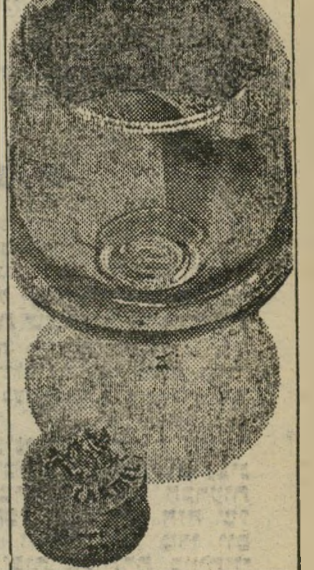

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי
מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

אנשים

מיר יירדו דרומה, כשהאחד מפסל והשני כותב.

■ בתום ההצגה מיכתבים למערכת, בהשתתפות **יונתן גפן** ו**דני ליטני**, שהתקיימה באשדוד, הודה יונתן לקהל ו־אמר: „תודה שנטשתם את שדות־הנפט, והקדשתם לנו מ־זמנכם היקר.״

■ מפקד גייסות־השריון, האלוף **משה** („מוסה״) **פלד**, ביקר בקורס טירונים בשעה

רוזנפלד על דרכי חשיבה עי־תונאית. בתחילת ההרצאה בי־קש רוזנפלד מהקהל לא למחוא לו כפיים, „מכיוון שיש לי זמן מוקצב של ארבעים וחמש דקות בילבד.״

■ מי שצילצל בשבוע ש־עבר למערכת עיתון הצופה, נענה על־ידי גבר. המרכזנית, שלא קיבלה משכורתה מאז חו־דש אפריל, החליטה שלא לבוא לעבודה, ו**שימחה אהרוני**, מנכ״ל העיתון, החליף אותה.

מנפרד כץ

מלך־המיסעדות הישראלי בהמבורג, הגיע השבוע גם לעמודי שבועון־המיליונים „שטרן״, שהקדיש לו שני עמודים במהדורתו ההמבורגית. בכתבה קובע השבועון הגרמני שהבורגנות המקומית לא קיבלה את כץ לשורותיה, מפני שהוא מהיר, נמרץ, תקיף ומוכשר מדי — תכונות שהן אינן מקובלות על החברה השמרנית של המבורג. לכתבה צירף השבועון תצלום של כץ בטרקלין דירתו, כשהוא חובש סומבררו מאקוואדור, הארץ שבה גדל, ולידו שני פיסלי־נמרים.

נעמי שדמי

בעלת דרגה סגן־ניצב, מפקדת השוטרות של מרחב תל־אביב חזתה, יחד עם מפקדת מרחב הירקון של השוטרות, פקד חנה סבן (משמאל), ועם מפקחת תמר אלחדיף, האשה היחידה במרחב תל־אביב המפקדת על גברים, בסרט „איזו מין שוטרת״, המספר על שוטרת איטלקיה הנלחמת בשחיתות. הגיבה שדמי: „אצלנו זה לא יכול לחיות. אין שחיתות!״

שנערך בו תרגיל של זריקת רימונים. „האם מישהו מכם כבר זרק פעם רימון?״ שאל האלוף. טירון אחד הצביע ו־אמר: „כן, אבל זה היה בחיים האזרחיים.״

■ טירון אחר באותו קורס נשאל: „מה היה המאורע הכי חשוב בחייך?״ והשיב: „המו־רה לאנגלית.״

■ בסמינר לתקשורת המו־נית ודעת־קהל, שאירגן מרכז ההסברה במלון הולילנד בירו־שלים, הירצה העיתונאי **שלום**

■ היועץ הכלכלי של שג־רירות אוסטריה בישראל, **ריי־כארד פי**, היה אורח־הכבוד במסיבה שאירגנה חברת לון לרגל הפצת מוצר שיזוף אוסט־רי בישראל. היועץ סיפר כי הפצת המוצר התעכבה מכיוון שבאחד מנמלי ישראל התקיי־מה שביתה ממושכת. כשנשאל איזה נמל, חייך ואמר: „חשב־תי שיש רק נמל אחד בישראל שיש בו שביתות.״ היועץ הביא עימו סיגריות ויין תוצרת אוסטריה, חילק אותם בין ה־משתתפים.

הורוסקופ

הלאות וכאב־הלב שגברו עד כה, הופכים לסיוט. אתה רוצה להשתחרר מכל הטרדות הקטנות וממש כמו אריה הנלחם בקורי עכביש, אינך מצ־ליח לצאת מן הסבך. במיקרים כאלה אדם מפסיק פעילות, יושב בשקט, אוגר כוחות. זה אמור לגבי ענייני לב לא פחות מהעניינים האחרים.

לאחרונה חלה נסיגה בעסקיך, אבל לעומת זאת נחלת הצלחה לא־נור־מלית במישור הרומנטי: הרומן אותו התחלת לנהל לפני זמן מה, יימשך, אבל אל תחשוב לעצמך שהוא רציני. אתה תחזור בסופו של דבר אל אשתך. השאלה היא אם היא תקבל אותך מחדש. וזאת כבר תהיה בעייה.

למרות העובדה שאסור לך לסמוך על אלה המציעים לך הצעות מפתות, השבוע יתחיל תהליך שיקום כלכלי, לאלה מכם שהיו שקועים בצרות כספיות רציניות. בייחוד טוב סוף השבוע ובמייוחד יום ו׳. יום ג׳ אינו מתאים לרומנטיקה: יש בו יותר מדי השפעות עוינות. תוכל להמר על מוצאי שבת, בשטח האהבה. עסוק בספורט.

אט־אט אתה יוצא מן הדיכדוך הבלתי־רגיל בו שקעת לאחרונה. עדיין לא יהיה זה שבוע טוב באמת: כדי שזה יבוא, עליך להכיר שורה שלמה של אנשים חדשים, ואינך עושה מספיק בכיוון זה. אבל בענייני־עבודה ובענייני־בילוי אתה תתרגל למצב החדש, תקבע לך דפוסים נעימים יותר.

גם השבוע תוכל רק להסתדר אם תשמור על עצמך ותיקח את עצמך חזק־חזק בידיים. שתייה מופרזת עשוייה לקלקל לך עניין שאתה מתכנן מזה זמן רב, גם פגישה עם ידיד טוב וחשוב עשוייה להסתיים במריבה, מטעמים דומים, איש בעל־השפעה מוכן לעזור בתנאי שתדע להשיב לו בבוא הזמן.

רצוי לך לשוב ולהיצמד אל ידידיך הישנים המתגעגעים לחברתך. לידם תרגיש טוב יותר. עליך לשכוח את חילוקי־הדיעות שאירעו ביניכם לאחרונה. ידידיך יקנו לך ביטחון שחסר לך מאוד בימים טרופים אלה. הגיע הזמן שתפסיק לנדוד ממקום עבודה אחד לשני. חשוב על עתידך.

אל תחשוב שקל כל־כך להגיע לליבה. צריך להתאמץ בשביל לפצח אותה. מה עוד שהיא מבינה עד כמה אתה רב־צדדי והפכפך. על־כן תצטרך לחזור אחריה ובעיקר — להראות לה שוב כי אינך כה מסוכן ובלתי־יציב כפי שהיא חוששת. לך, בת מאזניים, בידקי היטב לפני שאת קונה.

זכית בהצלחה — ואתה עתיד לזכות בכמה נוספות. זכור כי הדמיון והמקוריות חייבים לשמש נר לרגליך, הרבה יותר מן הזהירות והתיכנון הקפדני. עם זאת, אל תתעלם מדרישות הרגע ודאג לא לריב לחינם עם ידידיך ומכריך. רכישת ציוד, או דברים הקשורים לעבודתך, כדאיות מאוד השבוע. בת עקרב: העדיפי את הכהה על הבהיר, ובגדים בצבעים בהירים.

פגישה בלתי־צפוייה תהפוך אותך לפזרן. לטווח ארוך זה לרעתך. מצפים לך ימים קשים. חברה לעבודה חחלה מגלה כלפיך סימני התעניינות — אל תפנה לה עורף. הקדש לה תשומת־לב, כי בסופו של דבר זה ישתלם לך. צפוייה לך עגמת נפש מאדם אשר חשבת אותו לחבר אמיתי.

השבוע יפה להשלמת עיסקות כספיות ולחתימת חוזים הנוגעים בנכסי דלא־ניידי. אם אתה מתכוון לעקור למקום מגורים חדש, עליך להגיע השבוע לכלל החלטה מחייבת. הישמר לבל יושבתו תוכניותיך המעשיות בגלל עניינים שבלב. גם אם הדבר יגרום לך למתח נפשי. דבר־מה הקשור למיספר 7 יביא לך מזל באמצע השבוע. בת גדי — תחכי לנסיך על הסוס הלבן, הוא יבוא. לבשי בגדים בצבע אדום.

הצטברות יתר של עצבים עלולה לגרום לך להתפרץ ולהזיק לעצמך. גלולות ארגעה או מנוחה בבית־הבראה ישפיעו עליך לטובה. נטייתך הטיבעית, להמר על דברים חסרי סיכויים של ממש, עלולה להפילך השבוע בפח, פקח עיניך ותישמר. מחלה קלה עלולה לפקוד את ביתך. במישור הרומנטי מוסיף הכל להיות פורה, מוכר ומשעמם.

אל תצפה שכל בעיותיך תיפתרנה בבת־אחת. תן לאדם הקרוב חמסייע לך, זמן מספיק כדי להצליח במשימתו. מצבך הכספי ישתפר, אך תאלץ לפקוח עין על שותפיך. אתה רואה את עצמך כנושא דגלת של האמת המוחלטת, ואינך מתחשב באמיתות של אחרים. נהג הבנת בזולתך. אותו ברנש הנוהג להקניטך בקביעות — התעלם ממנו לחלוטין. תגובה זו תביא לכך שגם התנהגותו תשתפר.

שר־האוצר מוריד את רמת־החיים ב„מישכנות־שאננים"

בראיון רב־רושם ל„מעריב" ביום השישי האחרון, הכריז שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** : „ואני אומר, שוב ושוב, בלי הפוגה ובלי ליאות, יש לחוריד את רמת־חיים ! לא יעזור ! מוכרחים !"

ימים אחדים קודם־לכן, ביום שני ה־14 בחודש זה, נכנס שר־האוצר רבינוביץ, עם הממונה על התקציבים האמריקאיים ג'יימס דין ועם עוד שמונה מראשי מישרד־האוצר, למיסעדה המפוארת „מישכנות־שאננים" בירושלים. דין הגיע ארצה כדי לקבוע את צרכיה של ישראל בסיוע כספי אמריקאי, ובתום יום ארוך, שבו ניסה רבינוביץ לשכנע את דין עד־כמה קשה מצבה של ישראל, הלכו כולם לאכול באחת המסעדות היקרות בארץ.

פמלייתו של שר־האוצר כללה את : הממונה־על־הכנסות־המדינה **משה נוידרפר** ; מנכ"ל מישרד־האוצר **ארנון גפני** ; היועץ הכלכלי **אפריים דברת**, ועוד. סך־הכל סעדו עשרה איש. אחרי שהוגשו הסיגרים והקוניאק, הוגש גם חשבון. נוידרפר חתם עליו, והורה לשולחו למישרדו.

החשבון לעשרת ראשי האוצר היה 2500 לירות. נוידרפר הוסיף 250 לירות דמי־שתייה, וסך־הכל היתה ההוצאה 2750 לירות לארוחה של עשרה אנשים — או 275 לירות לאיש.

למחרת היום רואיין רבינוביץ על־ידי „מעריב", וקרא להורדת רמת־החיים. של האחרים.

קו־צינור אילת־אשקלון מחוץ לחוק

בתקופת האימפריה התורכית, הכריחו המעצמות הגדולות את הסולטן התורכי להוציא את אזרחיהן מחוץ לתחולת החוק התורכי. כך היה כל אזרח זר או כל עסק זר בחינת שטח של ארצו, שאין החוק התורכי יכול לחול עליו.

בישראל, גילו לאחרונה אנשי מחלקת־החקירות של המכס, קיים דבר כזה בדיוק. קיימת חברה ושמה „קו צינור אילת־אשקלון", שמנהלה הכללי הוא **דב בן־דרור** ובעלי־מניותיה — מחציתן ממשלת ישראל ומחציתן משקיע זר, בעל נפט. על חברה זו, מסתבר, לא חלים חוקים רבים של מדינת ישראל.

אנשי מחלקת־החקירות של המכס חקרו תלונה של כמה סוכני־נסיעות, כי מישרד־נסיעות בתל־אביב, שנרכש לא־מכבר על־ידי קרוב־מישפחה של אחד ממורשי החתימה בחברת קו־צינור־אילת, שולח נוסעים רבים לחו"ל מבלי שישלמו מס־נסיעות. בדיקה קצרה העלתה, כי כל הנוסעים הללו מצויידים במיכתב של החברה, הקובע כי הם נוסעים מטעמה ועל חשבונה, ועל־כן הם פטורים ממס־נסיעות. אנשי המכס סברו כי צריך לבדוק את העניין ביתר יסודיות, וביקשו חוות־דעת מן היועץ־המישפטי לאוצר.

זה גילה, כי בשעתו חוקקה הכנסת חוק המוציא את קו־צינור־אילת, למעשה, ממדינת ישראל. החוק קובע, למשל, כי כל מי שהחברה שולחת לחו"ל יהיה פטור מכל מס, אפילו אין הוא עובד־החברה כלל. די שנוסע יביא מיכתב של החברה, הקובע כי הוא נוסע מטעמה, והוא יהיה פטור ממס־נסיעות. ונוסעים עם מיכתבים כאלה יש מאות בשנה !

או, למשל, התנהגותה של החברה, כפי שהתגלתה בתביעה שהוגשה נגדה לבית־המישפט המחוזי בתל־אביב על־ידי חברה בשם „ססאפי" (סוסייטה דאדמינסרטיון אד פיננסיימה). החברה רכשה מחברת־האם של קו־צינור־אילת־אשקלון, חברת „טראנס־אסיאתיק", שטרות דולריים. שני שטרות על סך 178 אלף דולר פרעה „טראנס־אסיאתיק" במועד, ואילו שלושה אחרים, על סך 300 אלף דולר לתחילת מארס ואפריל השנה, סירבה לשלם. כאשר פנו אליה בעלי־השטרות, באמצעות פרקליטם, עורך־הדין **רם כספי**, השיבו כי הם מוכנים לשלם את השטרות — אבל בלירות ישראליות.

פנה כספי למפקח על מטבע זר באוצר, **דוב קנטרוביץ**, וביקש אישור להמרת הלירות למטבע זר, שכן מרשתו היא חברה שווייצית שקנתה את השטרות במטבע זר בשווייץ.

קנטרוביץ השיב, כי אינו מוכן לתת את האישור, מאחר שחברת „טראנס אסיאתיק" נמצאת מחוץ לפיקוח האוצר, אינה מוכרת דולרים והוא אינו קונה דולרים עבורה.

מסתבר כי חברה זו, שמחזורה עשרות מיליוני דולרים בשנה, נמצאת מחוץ לפיקוח המטבע הזר הישראלי.

מנכ"ל בן־דרור
מחוץ לחוק

מה קורה ב„דובק"?

מילחמתם של יורשי מייסד קונצרן הסיגריות „דובק" בהנהלה הנוכחית הסתיימה, לפי־שעה, בכניעת ההנהלה למנהיגת הלוחמים, **אילנה וסקביץ־זינגל**. יושב ראש הנהלת „דובק", **מרטין גהל**, הסכים כי הנהלת החברה תשמע את הטענות שיש ליורשים, המחזיקים ב־20 אחוזים ממניות החברה.

מאזן החברה שחולק השבוע, מגלה כמה פרטים תמוהים על חליבת החברה על־ידי הנהלתה הנוכחית. מנהלי החברה ובעלי־מניותיה לווים ממנה דרך־קבע, ויתרת החוב שלהם ליום המאזן היא 38.4 אלף לירות. המנהלים לקחו לעצמם, בשנת 1975, 143 אלף לירות כתשלומים שלא־עקב־מילוי־מישרה. שנה קודם־לכן היה הסכום 202 אלף לירות.

אולם אין זה הכל. נוסף לסכומים אלה שלקחו המנהלים לעצמם, מחברת „דובק", שלא כשכר או עקב מילוי מישרה, הם לקחו לעצמם סכומים נוספים גם מחברות־בת של „דובק", וסכומים אלה הגיעו בשנת 1975 ל־63.7 אלף לירות נוספות.

יריבים־לשעבר גהל וזינגל
חיבוק שסיים מאבק

מתנת הערך־המוסף

כאשר הנהיגה גרמניה את מס־הערך־המוסף דאגה, עם הפעלתו, להטילו גם כמס על המלאי, על־מנת למנוע התעשרות של בעלי־המלאי. בישראל הטילו את מס־הערך־המוסף בלי מס על המלאי. החוק קובע, כי סוחר יכול לגבות מס־ערך־מוסף של 8 אחוזים החל מן האחד ביולי, אבל להעבירו לאוצר רק מן האחד בספטמבר.

בהתאם לדו"ח „בנק ישראל", היה המלאי במשק בשנת 1975 כשלושה וחצי מיליארד לירות. פירוש הדבר הוא, כי בעלי המלאי ימכרו אותו במחיר הכולל 8% ערך מוסף, מבלי שיצטרכו להעביר הפרש זה לאוצר. שווי המס הוא 280 מיליון לירות, וזה הסכום שהסוחרים יגבו מן הצרכנים ולא יעבירו לאוצר.

לכך יש להוסיף את העובדה שלאוצר אין שום אפשרות לפקח, האם גובי מס־ערך־מוסף מהצרכנים אכן יעבירו אותו לאוצר. כאשר ניסה האוצר להטיל מס על המלאי, אחרי פיחות 74', הסתבר כי אין כל אפשרות לבצע החלטה זו, ועד היום לא גבה האוצר מס בהיקף של מיליארד לירות, שהגיע לו בגלל פיחות זה בלבד.

ברור כי הסכומים שייגבו מהציבור, ולא יועברו לאוצר יתווספו להון השחור, שכן אחזקתם היא בלתי־חוקית ולא ניתן להצהיר עליה לצורך תשלום מס. אם כיום רק 40 אלף מבין 200 אלף עצמאיים וחברות מנהלים ספרים, הרי זה יהיה גם היחס שבין מעבירי המס לאוצר לבין הגובים אותו ומגדילים את הונם השחור.

לא ישווקו בשר קפוא כדי לכפות קניית עופות

יותר משמונת אלפי טונות עופות הצטברו במחסני הממשלה בחודשים האחרונים, בגלל הירידה הניכרת בביקוש לעופות. הצטברות זו מעיקה גם על מועצת־הלול, שתצטרך בעוד כמה שבועות להתחיל להשמיד עופות שלא ניתן לאחסנם בקירור לזמן ממושך — וכן על הממשלה, הזקוקה לנפח הקירור. יש לזכור כי טונת עופות תופסת נפח קירור של 1.4 טון בשר אחר, שכן העופות מאוחסנים בכלובי־מתכת גדולים.

בדיונים בוועדת־הבשר הממשלתית, התנגדו נציגי מישרדי החקלאות והאוצר להוזלת בשר־העוף בשתי לירות הקילו למשך חודשיים, כדי לחסל את המלאי. כיום נמכר עוף עם עצמות לסיטונאי ב־10 לירות הקילו הזול ביותר, ומחירו לצרכן מתקרב ל־15 לירות. לנציגי האוצר לא איכפת, כנראה, לשלם עבור האיחסון במקום להוזיל את המחירים, דבר שלא יעלה להם כסף רב יותר.

הצטברות העופות נגרמה בגלל הירידה הדראסטית בביקוש לעופות. המגדלים הקטינו את מיכסת גידול העוף מ־120 אלף טון לשנה ל־100 אלף טונות והקיצוץ אינו עוזר בינתיים. החקלאים טוענים, כי הירידה בביקוש נגרמה בגלל השיווק של הבשר המעולה ללא עצמות, המובא התוך לעשרה חלקים והנמכר לסיטונאי ב־20 לירות הקילו, ולצרכן בסביבות 28-30 לירות הקילו.

אם מנכים מן העופות 40% מן המישקל עבור העצמות, מקבלים כי מחיר קילו עוף נקי לצרכן הוא כ־22 לירות, בתוספת 6 לירות, קונה הצרכן בשר מעולה ונקי, ורבים מעדיפים זאת.

הנתונים מראים, כי עד כה הובאו ארצה שמונת אלפי טונות בשר החתוך לעשרה חלקים, שנמכרו תוך חודש וחצי. הביקוש הוא לששת אלפים טון לחודש. קודם היה הביקוש לבשר קפוא, שהובא עם עצמות, בכמות של 4500 טונות לחודש. אם ירצה מישרד־המיסחר־והתעשייה לספק את הביקוש החדש, יהיה צריך לייבא השנה יותר מ־60 אלף טון בשר קפוא מדרום־אמריקה, לעומת התיכנון של 30 אלף טון בלבד.

מבחינת המשק הלאומי, כדאי להגדיל את כמות הבשר המיובא, שכן מחיר הדולר הנחסך בעופות הוא 45 לירות ! — לעומת פחות מ־10 לירות הדולר בייבוא בשר קפוא.

בצמרת המישרדים הממשלתיים התגבשה ההחלטה להפסיק את הבשר הקפוא המעולה, כדי לכפות על הצרכנים קניית עופות. להחלטה זו עזרו הבעיות של „החברה הימית להובלת פרי", המובילה את הבשר לישראל. בעיות אלה גרמו לפיגור של כחודש במישלוחי בשר מדרום־אמריקה לישראל. רק השבוע מעמיסה בארגנטינה אונייה מיטען של 4500 טון בשר מעולה בחלקים, ותגיע ארצה בעוד חודש. מיטען זה היה צריך להיות בארץ כבר לפני שבועיים. במחסני הממשלה נותרו רק 2000 טון בשר קפוא כמלאי־חירום.

תוך ימים אחדים תגיע ארצה אונייה עם מיטען בשר מאירלנד, אולם זהו בשר ברבעים, במישקל כולל של 3000 טון, וגם בשר זה לא יוצע למכירה לפני שמלאי העופות יידלדל.

TR239EU — מסך גדול "20.

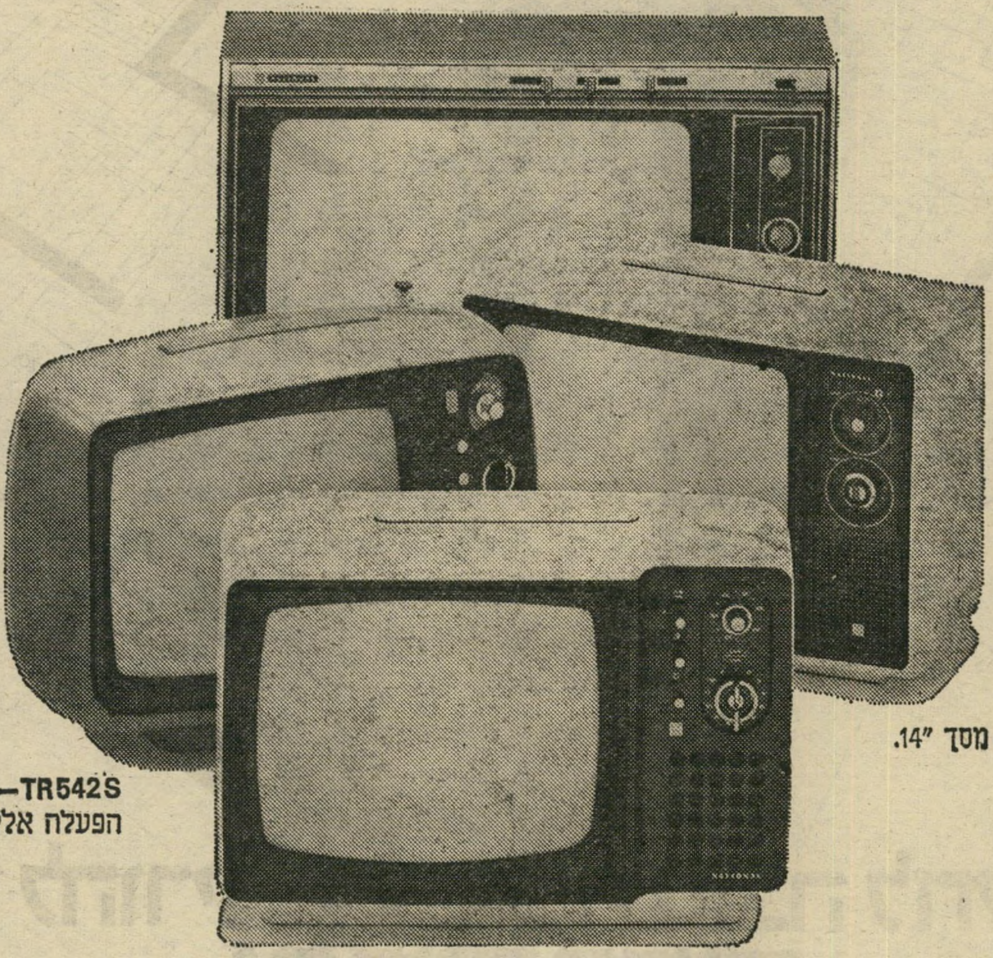

TR714ES — מסך "14.

TR542S — מסך "12.
הפעלה אלקטרונית (SENSOR).

TR562ES — מסך "12. נבחר ע"י הירחון
הבריטי לצרכנות "וויטש", כ"הקניה הטובה ביותר".

National

בנשיונל אנו מציעים לך מבחר של 4 טלוויזיות בגדלים של "12, "14, ו־"20. כל מה שאנו משקיעים בטלוויזיה הגדולה, אנו משקיעים גם בקטנה ואף יותר מכך. הלא אלה הם מסוג הדברים, שאתה מצפה להם מנשיונל ומובטח לך שלא תתאכזב.

בכל הטלוויזיות תמצא את אותו צליל בהיר וצלול המופיע עם לחיצת הכפתור והמתאם עצמו אוטומטית כשאתה משנה ערוצים או מעביר את המכשיר ממקום למקום. כל הטלוויזיות ניידות ומופעלות הן ע"י סוללות נטענות (בתוספת מתקן מיוחד במחיר סביר) והן ע"י זרם החשמל, או בחיבור למכונית (שקע המצית).

אמנם המכשירים ניידים, אך לא כן התמונה המופיעה על המסך — זהו התכנון של כל טלוויזיות נשיונל — התמונה "מחוזקת" למסך כבחוטי פלדה. בכל הטלוויזיות, תמצא בקרה אוטומטית המכוונת את הגלים למישור הנכון ומונעת ממך כוונים מיותרים.

אם בחרת בטלוויזיה הקטנה שלנו, כדאי שתדע — אינך לוקח אתך הביתה פחות ידע, אלא רק פחות מסך.

להשיג בכל חנויות החשמל המובחרות.
מרכז התצוגה, אבן גבירול 18, תל־אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

National, Panasonic, and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

פרסום קרמון.

יש להורין סיבה טובה לחשוב על דירה חדשה

כיום הדירה הקיימת עדיין מספיקה. אבל עד שילך לבית הספר, יוולד ילד נוסף והדירה תהיה צפופה במקצת. צריכים לחשוב על דירה חדשה כבר עכשיו. ולא רק לחשוב, אלא גם לחסוך לקראתה. בתכנית כח לדירה של בנק לאומי ניתן להגיע ל-.100,000 לירות ויותר תוך 5 שנים בלבד.

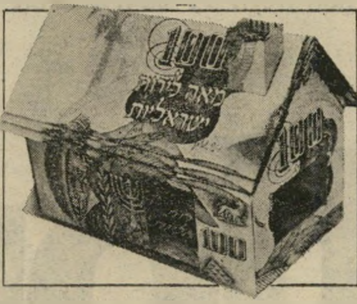

פרטים בכל סניפי בנק לאומי בנק אגוד, בנק קופת־עם ובנק ערבי־ישראלי.

כח לדירה

בבנק לאומי בלבד תוכל להנות מבטוח חיים (ללא תשלום נוסף) אשר יבטיח את המשך התשלומים עד להשלמת סכום החסכון.

בנק לאומי
לישראל בע״מ
הבנק הצועד עם הזמן

גרפוס י.א. בע"מ

מלכת המים 1976 תטוס לאירופה וחזרה במטוסי חברת

OLYMPIC

מיגוון מוצרי „אוליביה" של „עץ הזית"

שמן שיזוף, דיאודורנט, סבון וקרם ידיים — ילוו את המועמדות בתחרות „מלכת המים 1976"

החופש הגדול הגיע!
וגם מע"מ עומד בשער!!
קנה היום לפני שיתיקר!

* מבחר מצלמות ומקרנות גדול, אביזרים ויעוץ מקצועי.
* מחשבי־כיס לכל צורך!

צלומי-דרכון בן-רגע!

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

כזב מצדה

כמי שסבור כי חורבן בית שני לא היה גזירה מן השמיים, אלא כולו פרי טעות מדינית אשר ניתן היה להימנע הימנה — אילמלא הצליחה כת קיצונית של קנאים וסיקריקין לגרוף את העם למרד האומלל, כמי שזוכר כי ישראל מעולם לא היתה „גויים־ריין" ותמיד ישבו בה עממים רבים, היהודים בהר והגויים בשפלת החוף — אין מנוס ממתיחת קו מקביל בין מה שאירע בעבר, לבין העלול לקרות בעתיד הלא־רחוק.

שילטונה של רומי ודאי היה בבחינת רע, אך לא גורם שאי־אפשר היה לחיות עימו. גזירות הוטלו ובוטלו, שליטים באו והלכו. לא רומי הכריזה מילחמה על יהודה, כי אם להיפך. כאשר אדם מטיח את ראשו בקיר, לא הקיר אשם בניפוץ, אלא הראש. לשם כך יש לאדם ראש, שלא ינפצו לקיר. במילים אחרות, לא טיטוס הרס את הבית השני, כי אם אותה כת קנאית אשר אחרי החורבן נמלטה אל סלע מצדה כדי „להמשיך" במרד בהפגנה ראוותנית תיאטראלית. את האצבע המאשימה של אומה אשר גלתה מישראל, יש להפנות אל פושעי ועוכרי ישראל, אנשי מצדה.

המיתוס הכוזב של מצדה, ימיו אינם רבים מ־60־50 שנים. פרשה שולית ונשכחת בהיסטוריה קיבלה, תוך שני דורות, ממדים מיפלצתיים, הפכה לסמל ולתסביך לאומי. במקום להוקיעם אל עמוד־הקלון לדיראון־עולם, הפכו הורסי הבית וגורמי חורבן ישראל ל„גיבורים". עוול משווע הוא כאשר שמם של לוחמי גיטו ורשה מוזכר בנשימה אחת עם אותה כת, אשר סיימה את חייה בהפגנה תיאטראלית לאחר שהסיתה למרד.

את יהודי פולין כלאו בגיטו — לא מרצונם נכנסו אליו. מילחמתם היתה צעד של ייאוש כדי שלא להיטבח ללא־קרב. אל מצדה נמלטה כת הקנאים מרצונה הטוב. כיצד אירע הדבר שתוך כמה עשרות שנים נעשתה „שטיפת מוח" כה גדולה בפרשה זו, שאיש לא קם לשאול מה היתה מטרת הנפת דגל המרד מעל הצוק הנידח, לאיזה מטרות לאומיות נועדה? מדוע נשכח זיכרו של אגריפס, שמם של כל אלה שניסו למנוע את העם ממרד חסר־תכלית, אשר עלול היה לסכן את עיקר הקיום, ואילו צעקנותם של הקנאים מהרסי הבית זכתה דווקא בהילת כבוד?

אחרי שחרב הבית ועוד היתה תיקווה כי שרידי העם יתלכדו ויתגברו על ההלם, קמו לו לעם אומלל זה שניים, „ספרא וסייפא" — רבי עקיבא ובר־כוכבא — והעניקו לו את מהלומת־החסד האחרונה. אין אלה כיום פירקי היסטוריה, אלא לקחים להסיק מהם לימים קרבים ובאים. רבי עקיבא כבר יש לנו, הלא הוא הרב יהודה הכהן קוק, וגם חסידים — גוש־אמונים. אין אנו צריכים אלא לבר־כוכבא.

רוח ההרס העצמי, הקנאות העיוורת, היא הרוח המוליכה מן הימים ההם לימינו. היא, כנגד שפיות־הדעת הרואה את התהום: אם בדרך של מצדה, של שימשון או של ה„ספרא והסייפא." שלוש דרכים לאבדון.

לעיתים שוקל אתה מדוע, מתוך כל מאות הרבנים והחכמים שהקים עם ישראל מתוכו, זכה דווקא רבי עקיבא בהילה המייוחדת, לתנועת־נוער על שמו. האם אין זה מיקרה כי חכם זה, שהביא בקנאותו הפוליטית להרס הסופי של העם במולדתו, דווקא הוא היה הסמל לרוח ההרס העצמי?

איש אינו יודע כמה זמן תחא הסכמה כללית להכיר בגבולות 1967 כגבול־חלוקה בין שני העמים היריבים. אולם כל יום שחולף מאז שנת 1967, מערער את פשרת גבול 1967. ההסכמה שיש היום בין ארצות־הברית לברית־המועצות, להכיר בתחום זה, עשויה גם היא לבוא אל קיצה, ואת הנעשה לא ניתן יהיה להשיב.

אם לא ינופץ המיתוס הכוזב של מצדה, אם לא נכיר בשקרים שהפכו פרשה זו ל„פרה קדושה" — רבים מדי הסיכויים שנלך שוב בדרך מהר־הבית העולה באש, אל צוק מצדה.

יחזקאל בוזי, אלסינור, דנמרק

פורום העולם הזה

במדינת הגמדים

במדינת הגמדים, אפילו גוץ כיו"ר הכנסת ישראל ישעיהו חשוב כאיש גדול. זאב רב־נוף מתנוסס לגובה של כימעט שני מטרים, ולכן הוא ענק.

ענק מבקרי־הקולנוע של ישראל, מדינת־הגמדים שעמה הוא עם־הספר, כותב בענק עיתוני־היום של הדמוקראטית היחידה במיזרח הים התיכון: „דבר".

הענק רב־נוף ביקר, ב־19 בחודש מאי השנה, בהקרנת סרט שווייצי ששמו הוא „צל המלאכים", אך נועד להקרנה לפני בני־תמותה רגילים, שענק מארץ־הגמדים אינו נימנה עימהם.

רב־נוף, כמו חלק אחר של תופסי 1400 הכיסאות שבהיכל הפסטיבל בקאן, רובם הגדול בני הדת היהודית, חש בחושו הענקי שהוא חוזה בהקרנת סרט אנטישמי. הוא אץ לטלקס, וכמו הקוסם מארץ עוץ, כישף במחי־טלקס אחד את שר־המיסחר־והתעשייה, רב־אלוף של גמדים, שציווה מייד על שליחו המייוחד והמוסמך לפסטיבל לחזור לעיר הקודש, ירושלים.

הנציג המוסמך והמייוחד, בן־תמותה רגיל בגובה ממוצע ובעל שכל והיגיון רבים מאלה של שולחיו, ניסה למחות נגד הצו המוסמך שהגיע אליו מן ההשגחה העליונה, מישרד־המיסחר והתעשייה, המישרד הממלכתי השוכן ליד בית־המקדש שנחרב. זוהר ברעם, הממונה על עידוד הסרט הישראלי ניסה להגיד, לרמוז, לסמן, לאותת, כי לא ראה כלל את סרט־התועבה, ואם־כי ייתכן אומנם שהוא אנטישמי, הרי יש דרכים אחרות לפעולה משמעותית: למחות, להגיב, לכנס אסיפות־עיתונאים, לערוך פעולות אחרות.

במדינת־הגמדים, צו שרי־הגמדים הוא חוק, כי חוקה אין עדיין למדינת־הגמדים. הממונה־המוחה הועלה לדרגת „מישלחת" שלמה, שלא היתה ולא נבראה, וכל המשלחת, כלומר, הממונה יחד עם עצמו, עזבו את הפסטיבל. אלא שבמדינת־הגמדים, שלא נקטה שום פעולה נגד שום פעילות אנטישמית ברחבי העולם כולו, פרט למדינות „אוייב" כברית־המועצות או צרפת, יש סדר: כספי „המישלחת" היו בבנק, והבנק האנטישמי היה סגור בגלל חג נוצרי, כך שעיתוני הפסטיבל בישרו את בשורת המישלחת שעזבה, ואילו זו לא יכולה היתה לעזוב, בגלל מזימות הבנקים הצרפתיים האנטישמיים, עד ליום האחרון של הפסטיבל שבו עזבו הכל את עיר הרשעים, קאן, יהודים כאנטישמים, כאיש אחד.

בפעולות המחאה נגד הסרט האנטישמי־נוסח־רב־נוף, השתתפו גם מפיקים ובמאים יהודים אחרים, שגם הם לא ראו את הסרט. הגדיל לעשות הבמאי הנרי יגלום, קרובה של רעיה יגלום, נשיאת ויצ"ו העולמית, שאמר לעיתונאים, כתבי הרדיו והטלוויזיה, כי ראה את הסרט ב„פילמקס", פסטיבל־סרטים בלוס־אנג'לס, וכי מחה נגד הצגתו שם, וכאן בקאן.

ומה עושה הקדוש־ברוך־הוא של הגמדים? מתברר שהסרט „צל המלאכים" לא הוצג ב„פילמקס", וכי יגלום וחבריו המוחים ראו שם סרט אחר, פולני, של הבמאי אנדרי ווידה, בשם „הארץ המובטחת", וכי סרט זה, אם אומנם ראוהו, ניראה בעיניהם כאנטישמי.

כל ההתרגשות המלאכותית נגד הסרט, שלא ניראה, אופיינית למחלת־הנפש שאחזה במדינת־הגמדים. עיתוני העולם המערבי לא יכלו להסתיר את תמיהתם ורוגזם נגד ההתנהגות העצבנית והתגובה הגמדית שנופחה, כדרך הגמדים, לממדי ענק. ה„הוליווד רפורטר", שהקדיש רק לפני שבועות אחדים גיליון־ענק לתעשיית הסרטים הגמדית של מדינת ישראל, העיר בכעס: „...צנזורה מכל סיבה שהיא אינה רצויה, אך בעיקר לחץ מצידם של אלה שלא ראו את הסרט כלל, הוא בוודאי צנזורה."

הממונה־המצווה־לעזוב בצו השר, שנבהל מהטלקס של הענק־המבקר ומצווחותיהם של חברי הליכוד בכנסת־ישראל ניסה, אומנם, לראות את הסרט, וזה הועלם ממנו ומן הקונסול הכללי שבא ממרסיי. העלמת הסרט הוסיפה לחשדות שהועלו נגדו, אך לא הפחיתה מן העובדה שיותר משלושים ישראליים נרשמו כ„מישלחת" בפסטיבל ואף אחד מהם, פרט לרב־נוף, לא ראה את הסרט בארבע הקרנותיו הרישמיות, ב־19 וב־20 בחודש. הישראלים היו עסוקים, כפי שדיווחה כבר עדנה פיינרו, בהשלמת התפריט הדל שלהם בישראל, ובפעילות מוניטארית ענפה בקאזינו של קאן האנטישמית.

נותרה עוד, כמובן, השאלה מי מינה את ממשלת הגמדים כנציגה הבלעדית של העם היהודי ברחבי העולם, כשלפחות אלף מבניו של עם זה חזו בסרט ולא חשו שום צורך להגיב באמצע או בסוף הקרנתו, במחאות, בשריקות, בעזיבת־מחאה, במסיבת־עיתונאים או בתגובה אחרת כלשהי. מנהל הפסטיבל הוא יהודי, רוב כתבי העיתונים היומיים של הפסטיבל הם יהודים, מבקרי־הקולנוע הם יהודיים, המפיקים, המפיצים, הבמאים, השחקנים, בעלי בתי־הקולנוע — רובם יהודים: רב־נוף גם הוא יהודי ונישמתו הרגישה, השמית, נפגעה. ראוי ענק זה שיהיה נציג רישמי לגמדים בפסטיבאל קאן 1977.

אלכס מסים, קאן

פורום העולם הזה

יאסר בבית־סוקולוב

בוועידת העיתונאים האחרונה, ב־13 במאי 1976, השתתפתי בוויכוח משך כארבע דקות, וכתוצאה מדברי פנו אלי הרבה עיתונאים וביקשו ממני הבהרה. אני מצטערת על אי־הבהירות, ורואה חובה לעצמי להפסיק את שתיקתי הנוכחית, אשר תוסבר בספר העומד להתפרסם, על־מנת להבהיר את עמדתי. אין לי צורך להסביר אלא שתי עובדות רקע. האחת, שכל אנשי התרבות הזדעזעו כאשר יאסר עראפאת נכנס חגור אקדח לאולם העצרת הכללית בבניין האומות־המאוחדות, והשנייה, שהעיתונאי יהודה אריאל הופיע בוועידת העיתונאים האחרונה בבית־סוקולוב כשהוא חגור אקדח גם בפני המיקרופון, וגם ליד שולחן־האוכל בצהריים.

המרחק בין יהודה אריאל ליאסר עראפאת גדול: יאסר שולח מחבלים לחבל בנו: יהודה אריאל גר בנהריה, בבית אשר אליו פרצו מרצחיו של יאסר והרגו אשה ושני ילדים. כמו־כן משוטט יהודה אריאל במקומות מסוכנים, בשטחים וכן הלאה. ואם הוא נושא שם נשק ברישיון על־מנת להפחית, ולו מעט מזעיר, את הסיכון המיקצועי שלו, אזי האחריות לסיבוך ולאי־חנוחות ולאי־הנעימות ולסכנה, הם על ראשו של יאסר עראפאת ולא על ראשו של יהודה אריאל.

יהודה אריאל, נוסף לכך, השתמש בנישקו באירועי „יום האדמה" בסכנין. עובדה זו נמצאת בדיון המוסדות העיתונאיים והיא, על כן, „סוב יודיצה" ולכן לא אדון בה.

דומני שהבהרתי במידת האפשר מה שאינו דורש הבהרה כלל, דהיינו, שאין כל דימיון בין יאסר עראפאת ליהודה אריאל מבחינת מוסר, מישפט ומדיניות.

אבל יאסר עראפאת ויהודה אריאל יש להם אותו נימוס.

מבחינת הנימוס, מבחינת המוסר, מבחינת החוק, אין הבדל בין בניין האומות־המאוחדות במנהאטן ניו־יורק, לבין בית העיתונאים על־שם נחום סוקולוב בתל־אביב. אפילו מבחינה פוליטית, ההבדלים קטנים: אולי אויבים בבית־סוקולוב אינם אויבים־בנפש ממש. אבל אם אנו דורשים אף מאוייבים־בנפש לפרק נשק במקום תרבותי ששמו בית האומות־המאוחדות, ודאי אפשר לדרוש זאת גם בבית־סוקולוב — אפילו בהנחה הבידיונית ביותר, שאחד מחברי אגודת העיתונאים אינו אלא סוכן של יאסר עראפאת. מאחר שדרשנו שיאסר עראפאת יפרוק את נישקו בנוכחות נציגנו באו"ם, יעקב תקוע, הרי ההגינות מחייבת שנדרוש מיהודה אריאל לפרוק נישקו בבית־סוקולוב, אפילו בנוכחות יאסר עראפאת עצמו. מה־גם שיאסר עראפאת לא היה שם.

אולי אני רגישה מדי לנשק משום שאני מפונקת, בתוככי תל־אביב, בעוד שיהודה אריאל מסתובב בשטחים. ואומנם אין ליהודה אריאל שום חובה לדעת שגם אני הסתובבתי במקומות שעליהם כתבתי אותן כתבות שעליהן אני גאה עד היום; בכנס־העיתונאים בבית־סוקולוב, ב־13 בחודש זה, צעק אלי יהודה אריאל כי אילו אני הייתי מסתובבת בשטחים, הייתי מגיבה אחרת.

שוויצר שכזה. אומנם הוא איש מבוגר, אבל גם אני אשה מבוגרת. ואולי אני מתרגשת מדי ממראה אקדח, כמו בת טיפש־עשרה — בגלל שאיזשהו חתיך מתהדר באקדח כבן טיפש־עשרה. אבל אני חושבת שזה לא צחוק. אין זה מיקרה, שבאותן ארצות עקובות־מדם תדמית הגבר כרוכה בבנדולרות על החזה בשני הכיוונים. היום אקדח — מחר בנדולרות.

בארצות־תרבות מפרקים את הנשק כשנכנסים לאולם הדיונים, לחדר־אוכל לא־כל־שכן.

יואלה הר־שפי, נאות־אפקה

האנחות הגדולות...

ההנחות המדומות
מסתיימות תמיד
באנחות גדולות

ב"קריסטל" מחיר הוגן, מחיר אחיד, מחיר אמת.

בקנותך מכונת כביסה אל תתפתי למחירים גבוהים ומנופחים או להנחות מדומות.
אנו ב"קריסטל" פועלים לפי כללי המסחר ההוגן:

* אנו מוכרים לך מכונה תוצרת צרפת, שיש בה כל היתרונות והשכלולים.
* אנו מוכרים לך מכונה שזכתה למוניטין ברחבי אירופה ובישראל, ושהיקף מכירותיה שיא ללא תקדים בארץ.
* אנו מבטיחים מכונת כביסה שתגרום לך הנאה מלאה מפעולתה במשך שנים רבות.
* הקשר בינינו אינו נפסק עם הקניה. שרות "קריסטל" ילווה את מכונת הכביסה שלך במשך שנים ארוכות, ביעילות ובמסירות.

* והעיקר, ב"קריסטל" את מקבלת מחיר הוגן, מחיר אחיד, מחיר אמת.

מכונת הכביסה הנמכרת ביותר כי היא הטובה ביותר!

קריסטל

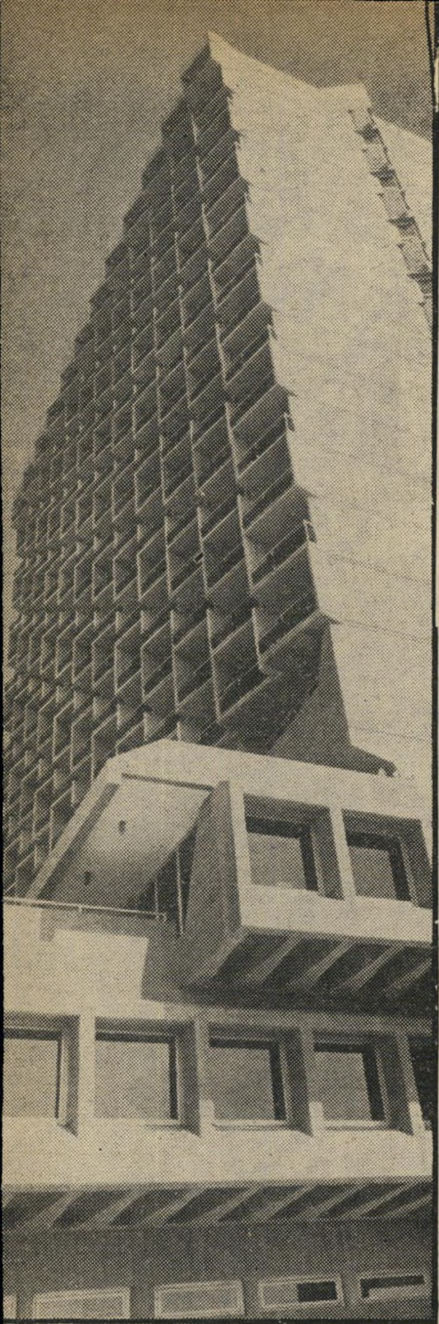

מלון בתל־אביב: זול

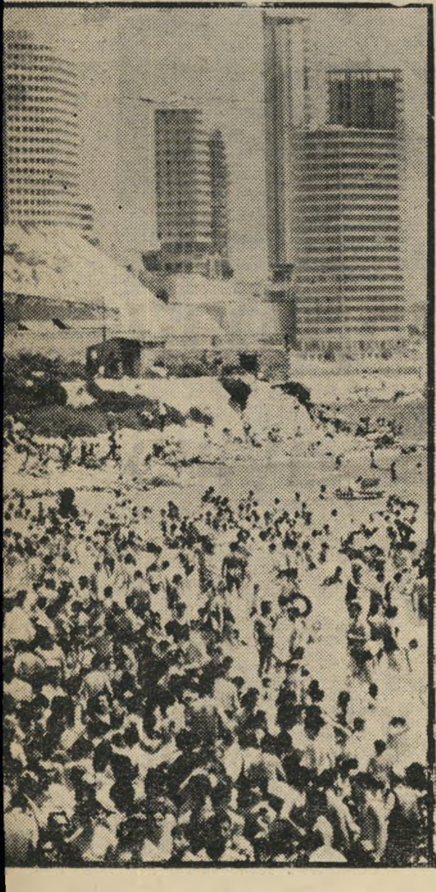

מלון בספרד: יותר זול

תל־אביב היא כימעט עיר־התיירות הזולה ביותר בעולם!

כמה יעלה לך לילה בפאריס

כל המחירים בדולרים:

העיר	מדד יוקר	לינת־לילה בלי ארוחת־בוקר	צהריים במיסעדה	בקבוק־יין	כוס ויסקי	בקבוק־בירה	„סנייק" ארוחת־חטיף	מונית ל־5 ק"מ
ניו־יורק	239.9	59.8	24.3	16.6	2.57	1.6	2.5	4.1
פאריס	191.4	46.6	23.9	6.8	3	1.11	5.96	1.44
אמסטרדם	171.4	46.8	10.2	12.9	1.78	1.44	2.3	2.88
טוקיו	171.4	30.3	23.3	16.1	1.88	1.07	2.19	4.9
טהראן	162.8	44.8	12.9	5.4	2.1	1.1	6	3.65
מוסקבה	161.4	51.25	10.19	4	2.69	2	4	1.07
קופנהגן	155.7	38.4	12.59	12	2.48	2.09	1.48	3.48
בריסל	152.8	36.8	12.48	10.2	2.59	1.88	4.15	3.25
אוסלו	148.5	33.6	15.9	10.8	1.88	1.53	2.8	2.8
טורונטו	148.5	33.9	17.7	8.7	1.53	0.94	3.5	2.96
הלסינקי	144.2	37.1	10.3	10	2.17	1.4	2.86	2.5
פרנקפורט	142.8	34.3	10.57	9.6	2.4	1.3	3.27	3.84
שטוקהולם	141.4	31.5	14	9.1	2.6	1.98	3.27	3.28
סידני	135.7	38.88	13.26	4.6	0.8	0.9	2.44	2.1
מכסיקו־סיטי	134.2	38.84	10	6.1	2.6	1	2	2
ציריך	129.9	35.3	7.9	8.28	2.69	1.05	2.23	3.07
לונדון	117.1	34.9	8.4	6	0.94	0.8	1.28	1.8
וינה	114.2	24.5	9.2	11.4	2.3	1.07	2.4	1.86
קהיר	114.2	29.2	12.7	6.75	1.3	0.86	1.65	0.42
אלג'יר	111.4	26.9	9.6	6.3	3	0.78	2.96	1.98
אתונה	109.8	28	10.6	5	1.92	1.1	3.17	1.23
ריו־דה־ז'נירו	107.1	28	8.8	5.3	3.3	0.5	1.65	2
תל־אביב	100	27.7	4.9	6.6	1.7	1	2	2.63
יוהנסבורג	98.5	23.3	6.9	10	0.67	0.7	1.67	2.32
מדריד	97.1	23.1	11.2	5	1.84	0.5	1.73	1.44
ורשה	92.8	22.3	2.5	14.8	1.76	0.73	0.65	0.59
רומא	91.4	22.7	8.7	3.9	1.26	0.8	3.2	1.69
בואנוס־איירס	82.8	22.6	8	4.48	0.65	0.57	0.88	1.32
דאבלין	78.5	17	9.8	4.7	0.61	0.59	1.75	1.7
ליסבון	74.2	16.5	6.8	5.1	2	0.59	2.38	1.15

כמה עולה לינה במלון בפאריס? וכמה עולה נסיעה בטכסי בטוקיו? היכן כדאי לאכול ארוחת־צהריים במיסעדה, והיכן עדיף לחטוף משהו קל בסנייק־באר?

שאלות אלה, ודומות להן, יעמדו גם השנה לפני יותר מ־200 אלף ישראלים, שייסעו לראות את העולם ולנסות לבצע את המשימה הבלתי־אפשרית: טיול בחו"ל עם 450 דולר, ההקצבה החוקית.

כדי לאפשר לנוסעים לתכנן את הוצאותיהם לפני יציאתם, מביא „העולם הזה" טבלה של מחירי שיבעה מוצרי־יסוד ב־30 ערים שונות בעולם. המחירים נקובים בדולרים של ארצות־הברית, לפי שערים כיום. הטבלה מבוססת על פירסומים של ה„פייננשל טיימס" הבריטי ושל ה„שטרן" הגרמני, ומותאמת לישראלים.

כך, למשל, הטור הראשון הוא של מדדי־היוקר לתיירים בערים השונות — הוצאות־השהות של יום אחד — כאשר תל־אביב היא 100 אחוז, ויתר 29 הערים מדורגות ביחס אליה, לשם הנוחיות. יוצא כי תל־אביב היא בין הזולות בערי העולם, במקום ה־23 ברשימת היוקר, כאשר קאהיר, אתונה, אל־ג'יר או ריו־דה־ז'אנירו מקדימות אותה. פאריס עולה כימעט כיפליים, ליסבון עולה רק שני־שלישים ממנה.

הטבלה מגלה, כי העיר שבה יקר ביותר ללון במלון היא ניו־יורק, והזולה ביותר היא ליסבון. ארוחת־הצהריים היקרה ביותר גם היא בניו־יורק, והזולה ביותר בוורשה. בקבוק־היין היקר ביותר גם הוא בניו־יורק, והזול ביותר ברומא. כוסית־הוויסקי היקרה ביותר בריו־דה־ז'אנירו, והזולה ביותר בדאבלין. בקבוק־הבירה היקר ביותר בקופנהאגן, והזול ביותר בריו ובמדריד. הסנייק היקר ביותר בפאריס, והזול ביותר בוורשה. נסיעת־המונית היקרה ביותר היא בטוקיו, והזולה ביותר בוורשה.

אגב, בתי־המלון והמיסעדות שנבחנו הם ברמה של ממוצע־פלוס. טיול נעים.

במדינה

העם

כדור הארץ וכדור הרגל

דם? אש? מהפכה?
כל אלה הם
כאין וכאפס לעומת
מישחק הכדורגל

בלבנון הסמוכה התחלפו הקרבות הרצחניים באינטריגות פוליטיות מסובכות. הסורים, שפעלו בברית סמוייה עם ישראל, נעצרו, וכדי לטהר את עצמם מכל חשד השמיעו הצהרות־מילחמה אנטי־ישראליות.

בדרום־אפריקה הרחוקה, שהפכה לאחרונה בעלת־הברית מס׳ 1 של ישראל, עלו הלהבות. מאורעות הגדה המערבית חזרו שם בממדים חמורים פי עשרה — כאילו למדו הבורים הדרום־אפריקאיים מן הבורים הישראליים, שטיפלו בדיכוי ההפגנות בגדה ובגליל בחוסר־כישרון כה רב.

אולם כל זה לא עניין את האזרח הישראלי המצוי. במשך יומיים ריתק אותו מאורע, שהאפיל על כל דבר בעולם: מישחק כדורגל. בחירות באיטליה, דם בלבנון, להבות בדרום־אפריקה, מס־ערך־מוסף בישראל — כל זה היה כאין וכאפס לעומת המישחק הגורלי בין בית״ר ירושלים ומכבי תל־אביב.

50 שנה של היסטוריה ציונית התמצו במישחק אחד זה. תורת זאב ז׳בוטינסקי ומישנת חיים וייצמן ירדו לרגליים, ונדמה כי חזון הדורות התרכז בכדור שהתעופף אנה ואנה על מיגרש ברמת־גן.

יחסים מרחביים

יש בחירה בלבנון!

סביב לשולחן הממשלה
התקיים דיון רציני
על בעיית הלבנון —
אך בלי הממשלה

למה חותרת המדיניות הישראלית בלבנון?

נדמה כי התפיסה היא פשוטה: להניח לסורים להרוג את אנשי האירגונים הפלסטיניים.

כנגד תפיסה זו הורם השבוע, במפתיע, קול בלתי־שיגרתי. אריאל („אריק") שרון, מלך הניצים, השמיע ברדיו תפיסה חדשנית: על ישראל לבחור בין שתי אפשרויות. היא יכולה לתמוך בסורים נגד הפלסטינים, אך עליה לגבות עבור תמיכה זו מחיר גבוה, בצורת הסכמה סורית לסיפוח הגדה המערבית לישראל. לעומת זאת, היא יכולה לעזור לאש״ף למגר את הסורים, תמורת הסכמתם של הפלסטינים לכונן את מדינתם בעבר־הירדן בילבד.

מסקנותיו של שרון לא היו מעשיות. אין סורי היכול להסכים לסיפוח הגדה לישראל, ואין פלסטיני היכול לוותר על מדינה פלסטינית בגדה.

אולם באינטואיציה האופיינית לו, שם שרון את אצבעו על שלוש נקודות חשובות:

- ישראל יכולה להשפיע מאד על הנעשה בלבנון,
- לישראל יש בחירה בין אלטרנטיבות שונות,
- שום דיון רציני על כך לא התקיים בממשלה. הדיון על נושא זה בכנסת היה חרפה, אף בהשוואה לרמה הכללית של הכנסת השמינית העלובה.

זוהי השעה. יומיים לאחר ששרון השמיע את הצהרתו, נפגשו חברי המועצה הישראלית למען שלום ישראלי—פלסטיני עם יצחק רבין. בדיון בן שעתיים*, הם הביאו בפניו את השגותיהם בנושא זה, ובנושאים אחרים. הדיון התקיים מסביב לשולחן הממשלה — ויתכן שהיה זה הדיון הרציני היחידי על נושא זה סביב אותו שולחן.

התוצאה: אי־הסכמה מוחלטת. ראש־הממשלה דבק בגישתו שאש״ף אינו אלא אירגון טרוריסטי, שאינו מסוגל אלא לגרום

---

* השתתפו בפגישה אליהו אלישר, אורי אבנרי, ח״כ לובה אליאב, יוסי אמיתי, ד״ר יעקוב ארנון, ד״ר אלי בן־גל, ד״ר ארתור ברגמן, פרופ׳ אבישי מרגלית, אלוף (מיל.) מתי פלד, ראובן פינחסי, ח״כ מאיר פעיל, דויד שחם.

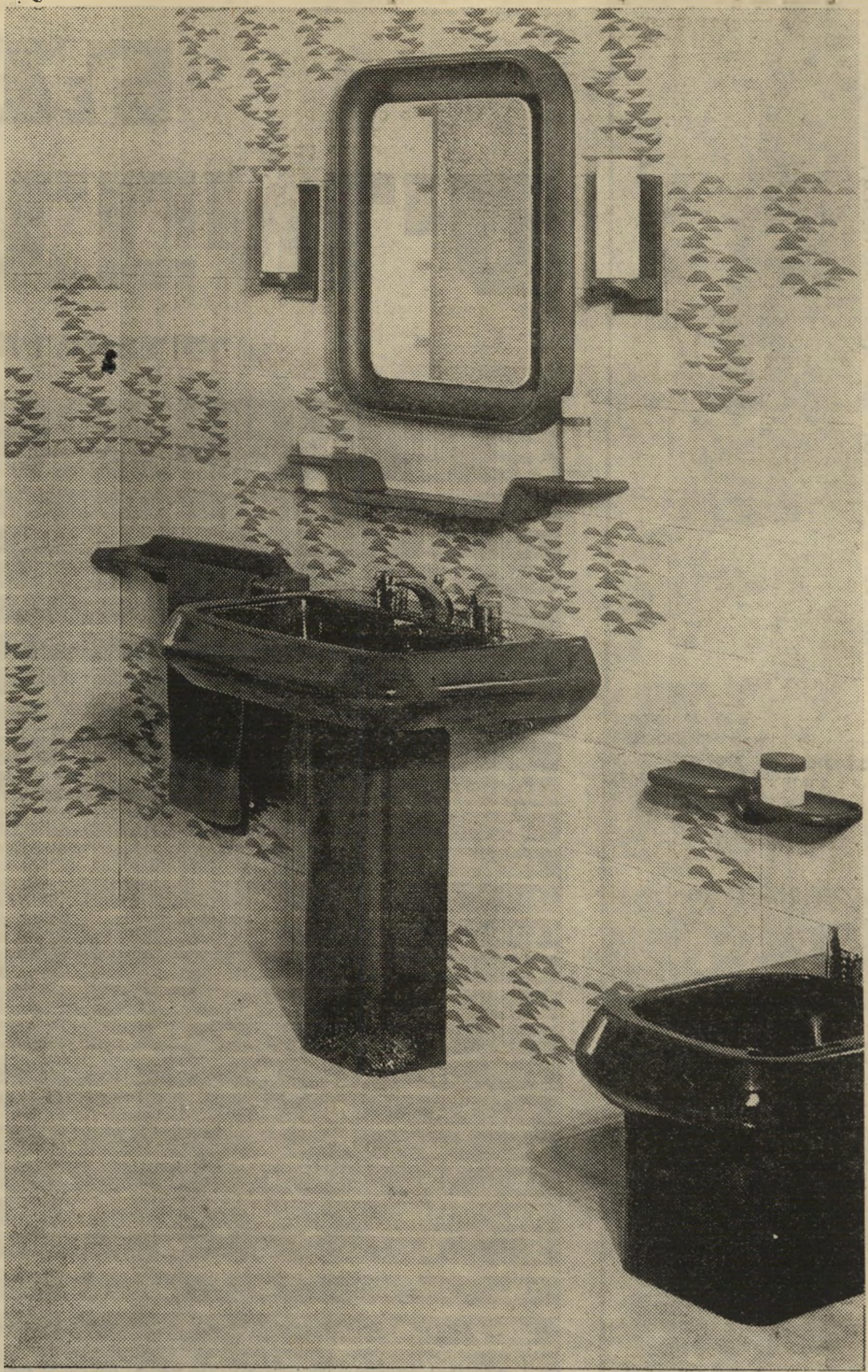

קרמיקה חרסינות אמבטיות
כיורים אסלות וברזים
יבואן משה קטן
לבונטין 1 ת-א 03 623978

נשמח לראותכם בין אורחינו
ביריד אדם ומעונו
ביתן 31
בואו נא לבקר...

ביתן 31
אדם ומעונו

אוהדי בית"ר מריעים
ז'בוטינסקי ירד לרגליים

להרג, ושאין ממשלת־ישראל יכולה לקיים עימו כל מגע שהוא.

באותו יום פירסמה המועצה גילוי־דעת, שעורר תשומת־לב רבה בעולם (ראה מודעה בעמוד 30). הוא קבע שזוהי השעה להתקשר עם הפלסטינים, בשעתם הקשה ביותר — ולהגיע עימם לידי הסדר והכרה הדדית.

ישראל מחמיצה הזדמנות זו, כמו שהחמיצה הזדמנויות כה רבות בעבר. השבוע היה נדמה שהמשבר הלבנוני עולה על פסים אחרים, כאשר העולם הערבי עצמו מגונן על אש"ף ועוצר את המסע הסורי, שנועד לשים קץ לתנועה הלאומית הפלסטינית העצמאית.

השטחים המוחזקים

זה מסריח!

הודעת דובר־צה"ל היתה מכוונת לרמה שיכלית של אידיוט. מה קרה באמת?

ההודעה שפורסמה ברדיו ובעיתונות, נראתה כאילו נוסחה על־ידי אדם המזלזל בשכל האנושי. היא קבעה:

„מישמר צה"ל, שנע הבוקר, 17 ביוני, סמוך לשעה 9, ברחוב עומר אל־מוכתר בעזה, הורה לנהג משאית מקומית לעצור. נהג־המשאית סירב להישמע להוראה, הגביר את מהירות הנסיעה והתחיל להימלט.

„המישמר רדף אחר המשאית הנמלטת, וחזר על הוראתו לעצור ולהזדהות.

„המשאית נעצרה, והנהג, בעת שנתבקש להזדהות, זינק ממושבו, ובעת ירידתו מן הרכב תקף את אחד מאנשי־המישמר, תוך ניסיון לחטוף את נישקו. הנהג נתבע להרפות מאיש־המישמר ונישקו, סירב, ולא שעה לאזהרות החוזרות־ונישנות.

„איש המישמר הפעיל את נישקו תוך כדי התגוננות, והתוקף נורה למוות."

קורא בעל אינטליגנציה ממוצעת מוכרת היה להגיע למסקנה: זה מסריח. כי הדברים פשוט לא יכלו להיות כך. שום אדם נורמלי אינו מנסה להוציא נשק חם וטעון מידי חייל ער, לאור היום. איש אינו חוזר על אזהרות תוך כדי מאבק. נראה כי מישהו השתמש בתירוץ השדוף ביותר, כדי להצדיק רצח.

העיתונות חשה באבסורד. אף עיתון עברי אחד לא פירסם את ההודעה כלשונה, אחרי ששודרה ברדיו.

סיכסוך נהגים. בעזה עצמה נפוצה גירסה שונה לגמרי. והרבה יותר הגיונית, על מותו של הנהג מוסה עיידן בן ה־27. בין החייל לבין נהג־המשאית פרץ סיכסוך, מפני שנהג־המשאית לא הניח למכונית החייל לעבור על פניו. החייל המרוגז הוציא את הנהג מתאו, וירה בו.

תהא האמת כאשר תהיה — רק חקירה מישפטית סדירה יכולה לחשוף אותה בביטחה. אולם נראה כי שילטונות צה"ל אינם מעוניינים בחקירות. כמו באירועים קודמים בגדה המערבית ובגליל, נמנעה כל חקירה. בכל מיקרה באה במקום החקירה המישפטית הרצינית „חקירה פנימית" של צה"ל, יחד עם הודעה שרירותית של דובר־צה"ל, אשר אי־האמת שבה גלוייה על פניה.

הודעת השבוע על ההריגה בעזה מהווה תוספת חמורה לסידרת ההודעות האלה. יש בה סכנה חמורה כפולה:

● החיפוי המוחלט על רוצחים וסאדיסטים, שהסתגנו איכשהו לשורות כוחות־הביטחון, מעודד אנשים כאלה ומתיר כל רסן. הדבר מוכרח להשפיע לרעה על המוראל של צה"ל.

● האמינות של הודעות צה"ל, שהיתה פעם אחד הנכסים החשובים ביותר של ההסברה הישראלית בארץ ובעולם, נפלה אף מתחת לדרגת האמינות של הודעות הפידאיון בביירות.

מישפט

מי הם השופטים הצבאיים?

גיזרי־דין תמוהים של שופטים צבאיים מעוררים שאלות חמורות לגבי המערכת כולה

שילטונות הביטחון קבעו מזמן, ופהאחד: אסור להוציא פידאיון להורג, או אף לשפוט אותם למוות.

לא היתה זו החלטה הומאנית, אלא תכליתית. פיסקי־דין־מוות, כך קובע הניסיון, מחזקים את אירגוני־המחתרת ויוצרים סביבם אווירה של אהדה ציבורית. ואילו הערך המרתיע שלהם: אפס.

כל זה ידוע לכל שופט צבאי. כמה מהם ניסו, בעבר, להוציא גיזרי־דין מוות, מתוך רדיפת־פירסומת זולה או מתוך אידיאולוגיה מעוותת. אחד מאלה היה עורך־הדין (והשופט הצבאי במילואים) יהושע בן־ציון, שהפך לאחר־מכן גיבור פרשת־השחיתות הגדולה ביותר במדינה. בן־ציון היה לא רק גנב, אלא גם חסיד נלהב של ארץ־ישראל השלמה.

בכל מיקרה של פסק־דין מוות, מיהרו שילטונות צה"ל לבטל את גזר־הדין.

ביזיון בית־המישפט. השבוע זה קרה שוב. בית־מישפט צבאי, בראשות סגן־אלוף יורם גלין, דן למוות את הפדאי שנותר בחיים בהתקפה על מלון סאבוי.

גזר־הדין עורר זעם נסתבר בחוגים ביטחוניים, שהיו צריכים שוב לטפל בביטולו. אולם בחוגי המישפטנים הוא עורר תמיהה גוברת והולכת, על טיב מערכת־השיפוט הצבאית.

פרשה זו באה אחרי פרשת סגן־אלוף גרשון אוריון, השופט הצבאי שדן בהתקפת־זעם עורך־דין יהודי, שהופיע לפניו, למאסר בעוון ביזיון בית־המישפט. גזר־הדין בוטל, כמובן. אך כעבור זמן קצר עורר אותו אוריון סנסציה חדשה, כאשר זיכה את הרב משה לוינגר בדינו, בליוויית הערות־לוואי פוליטיות־פילוסופיות לאומניות.

האם אנשים אלה מייצגים את הרמה הכללית של השופטים הצבאיים, אשר בידיהם מופקדים מיליון וחצי ערבים בשטחים המוחזקים, או שהם חריגים?

קבע ומילואים. השופטים הצבאיים בשטחים מחולקים לשני סוגים, אשר לגביהם קיימות דיעות שונות מאד.

הסוג הראשון מורכב מעורכי־דין אזרחיים, המגוייסים מדי־פעם למילואים כשופטים צבאיים. יש ביניהם אנשים קיצוניים ומתונים, אך עורכי־הדין הערביים מוכנים לומר עליהם דבר טוב: הם מבינים במישפט, תופסים נימוקים מישפטיים.

הסוג השני מורכב מאנשי־קבע, שביניהם הולך וגדל מיספר הצעירים שסיימו זה־עתה בית־ספר למישפטים, ושאין להם שום ניסיון מישפטי.

ההודאה לא נתקבלה. לזכות הסוג הראשון נזקפים כמה פיסקי־דין, המוסיפים כבוד להגינות המישפטית של מערכת־השיפוט בשטחים המוחזקים. למשל:

● במישפט אחד נפסלה הודאת הנאשם במישפט־זוטא, אחרי שהשופט קיבל את תעודתו של רופא, שקבע כי החוקרים כיבו סיגריות על גופו של הנאשם. האיש זוכה.

● במישפט אחר אמנם נתקבלה הודאת הנאשם במישפט־זוטא, אחרי שנידחו טענות הנאשם שהיא נסחטה ממנו בעינויים. אולם במישפט עצמו העלה סניגורו עובדה מעניינת: בהודאתו במישטרה הודה הנאשם בביצוע התנקשות באוטובוס־תיירים. על אותה התנקשות כבר הורשעו אנשים אחרים, שלא היה להם שום קשר עם הנאשם.

הנאשם לא הואשם במעשה זה, אלא במעשים אחרים שהודה בהם.

ההליט השופט: מאחר שברור כי חלק זה של ההודעה כוזב, אין להאמין לחוקרים. הנאשם זוכה.

יחסי־חוץ

אתגר בוושינגטון

ג'ימי קארטר מפזר הבטחות ציוניות — אך מה הוא חושב באמת?

גולדה מאיר סירבה להצטלם עם המועמד לנשיאות ג'ימי קארטר. אך יתכן מאד שהיא תהיה נאלצת להצטלם אתו, בבוא העת, כשתצא בוודאי בשליחות מטעם יצחק רבין, כדי להשתדל אצל הנשיא החדש לטובת התקציב של מדינת ישראל, מחסני־החירום או רשות להמשיך במדיניות של החזקת השטחים.

ג'ימי קארטר הוא בעל הסיכויים הטובים ביותר להיות נשיא ארצות־הברית בבחירות שתתקיימנה בנובמבר השנה. כל נבואותיהם חסרות־השחר של המדינאים והכתבים הישראליים בוושינגטון, כאילו היה קיים סיכוי כלשהו למועמדותו של הסנאטור הנרי ג'קסון, התבדו. סיכוייו של ג'רי פורד לקבל את מינוי מיפלגתו להתמודד בבחירות הבאות כמועמד לנשיאות, שווים לאלה של השחקן־לשעבר דוגלד ראגאן, וסיכויי שניהם להתגבר על קארטר קלושים ביותר.

ממשלת ישראל תתייצב בדצמבר 1976, ככל הנראה לעין בעת הנוכחית, בפני אתגרה החדש: ג'ימי קארטר.

מי הוא ג'ימי קארטר? כל יריביו של המועמד לנשיאות, ניהלו את מערכת־הבחירות־המוקדמות נגדו סביב שאלה תמימה זו, שרמזה באלף רמזים עבים ככידון כי המועמד, שהיה מושל אחת המדינות הדרומיות בארצות־הברית, ג'ורג'יה. אין לו כלל עמדות מדיניות בעניני חוץ ופנים, או שהוא מסתיר אותן.

קארטר מכחיש בתוקף השמצות שכאלה: הוא דתי, אך הוא בעד השלטת החוקה האמריקאית, הגורסת הפרדה מוחלטת של הדת מהמדינה. הוא דרומי, אך הוא בעד שיוויון־זכויות מלא למיעוט הכושי, שנציגיו הרישמיים תומכים בו רובם ככולם. הוא בדלן, אך הוא בעד המשך מדיניות הדו־קיום עם ברית־המועצות, מישלוחי־החיטה למדינה הקומוניסטית הגדולה ביותר בעולם, הסכמים דו־צדדיים לפירוק הנשק, פירוז ופיקוח על האנרגיה הגרעינית. הוא שמרן, אך הוא בעד הזרמת תקציבים פדרליים לחיסול כיסי אבטלה, עבודות ציבוריות, סעד וסובסידיות לעיריות ולקהילות נצרכות.

אחדות הגיגודים של ג'ימי קארטר עתידה להטריף דעתם של שרי ממשלת־ישראל, חברי כנסת ואלפי שולחיה ושליחיה ברחבי ארצות־הברית. חבוש כיפה, התייצב המועמד לנשיאות בפני מאות בני ישראל בבית־כנסת מרכזי בניו־ג'רסי ואמר כי הוא בעד „מתן ערבויות מלאות ומשוריינות להמשך קיומה של מדינת ישראל. כמדינה יהודית, במזרח התיכון."

עם ישראל של המדינאים והכתבים שמח ועלז. הצהרת הנאמנות של קארטר לדמוקראטיה היהודית גבחנה בבדיקות מעבדתית של שימחה דיניץ ושות' ותעודת־הכשרות הוצאה ונחתמה. מייד עם קבלת הידיעה המשמחת, החלו עסקנים יהודיים של המיפלגה הדמוקרטית להצטרף לקהל תומכיו של המועמד לנשיאות, בטרם יאחרו את העגלה וישארו מחוץ למעגל המכובדים והממונים בשילטון החדש.

נשיא מסוג חדש. המציאות היא אחרת לגמרי. בראשית השנה פירסם קארטר את דיעותיו האמיתיות בבעיית ישראל־ערב, ואלה היו שונות מאד מהבטחות־הבחירות שהוא מפזר עתה כדי לסבר את אוזן הבוחר היהודי. ג'ימי קארטר אינו תומך כלל ועיקר במדיניות הכיבוש וההתנחלות של מדינת־ישראל. שימחה דיניץ ויועציו יודעים זאת היטב, כמובן, אך מפחדים להודות בכך בפומבי.

הצהרותיו של קארטר בדבר הערבויות שיתן לישראל, משמעותן היחידה היא כי בעיקבות ערבויות צבאיות, כלכליות ומדיניות, שתיתן ממשלתו למדינת ישראל, תצטרך ממשלת ישראל לפנות את כל השטחים הכבושים, עד לגבולות ה־4 ביוני 1967, פרט לתיקונים מסויימים — הכוללים את השארת הגולן והרובע היהודי והנוצרי בירושלים בידי ישראל. ערבויותיו של קארטר נועדו לסלק את „נימוקי הבטחון" שעליהן מתבססות תוכניות הסיפוח בישראל.

גם בשאלה של מסירת השטחים הכבושים, הגדה המערבית ורצועת עזה, לירדן או לפלסטינים, קבע קארטר כי „לפלסטינים זכויות שיש להכיר בהן במיסגרת כל הסדר," והוסיף: „הממשלה הישראלית רגישה לשאלה זו..."

קארטר יהיה נשיא מסוג חדש, „שלא ידע את יוסף." אחרי ג'ונסון, ניכסון ופורד, תאלץ ממשלת ישראל להתמודד עם נשיא צעיר יותר, נמרץ יותר, אולי הגון יותר, שכוחו המדיני ובחירתו לתפקידו הרם באו לו מאישיותו ומבחירתו על־ידי העם.

הפזורה

שלום + סלאם

היורדים דוגלים בארץ־ישראל השלמה ודיברי ערבים מתנוססים כפיסמה

שוב צעד עם ישראל חי בשדירה החמישית בניו־יורק.

רק לפני שישה שבועות נערך בשדירה זו מיצעד־המחאה הזועם נגד ברית־המועצות. בשבוע שעבר צעדו המוני בני־ישראל, חבושים כיפות של ילד־טוב־ירושלים, במיצעד מחייך הרבה יותר.

כתב „העולם הזה" בניו־יורק היה שם ושלח את רשמיו:

עם ישראל חי וקיים בניו־יורק, העיר העברית הגדולה ביותר בעולם. השפה העברית הפכה השפה השלישית בחשיבותה בניו־יורק, מייד אחרי השפה האנגלית והספרדית. הכיפה היתה לכובע הלאומי של האמריקאי ודגל כחול־לבן הוא שווה־זכויות לדגל האמריקאי.

בשבוע שעבר היתה השדירה החמישית לרחוב בן־יהודה, מחייה השפה העברית. על המדרכות ניצבו אלפי הישראליים, אשכנזים וספרדים, מוכרי פלאפל ופקידי ממשלה. ועל הכביש צעדו היהודים, בגיל ממוצע של שמונה, חבושי־כיפות, חולצות לבנות, דגלי כחול־לבן, ושירים עבריים בפיותיהם.

הפורטוריקנים, הפולנים, האירים, האיטלקים — לכל עם וקבוצה ממוצא אתני ותרבותי יש מיצעד לאומי משלהם בניו־יורק. הגויים צועדים על פני ארבעים או חמישים בלוקים.* העם היהודי הוא עם קטן, אם כי הוא אחד העמים הגדולים

(המשך בעמוד 24)

* „בלוק" ניו־יורקי — קטע־רחוב מפינה אחת לפינה הבאה.

„סיטיזן" - שרות מקיף עולם

אין זה סוד כי היפנים הינם היום גורם טכנולוגי מן החשובים ביותר בעולם בעיקר בשטח המכניקה הזעירה.

אם אמנם בעבר קישרו ייצור שעונים עם שוויצריה, הרי בעשור האחרון מקשרים את השעונים עם ארץ השמש העולה — יפן.

תעשיית השעונים היפנית קיבלה דחיפה של ממש עם ייסודה של חברת „סיטיזן" לפני 46 שנים — במאי 1930. להקמת החברה עצמה קדמו 12 שנות מחקר במעבדה מיוחדת שהפכה מאוחר יותר לגרעין המייסד.

חברת „סיטיזן" אינה מסתפקת בייצור ובמכירת שעונים. יחסה המיוחד לתוצרתה הוא אשר העניק ל„סיטיזן" את התואר מס' 1 בשרות. החברה מקיימת דרך קבע מעבדת שרות בכל ארץ המייבאת את שעוני „סיטיזן". דבר זה אף פתר חלק ניכר מבעיית השעונים המוברחים. חברת „סיטיזן" צירפה את ישראל למפת השרות הבינלאומי שלה בלא כל התחשבות בסכנת החרם הערבי, וזאת על אף העובדה שבלבנון היא הקימה סניף ב־1973.

להגברת תודעת השרות גם אצל מפיצי „סיטיזן" דואגת החברה לערוך ימי עיון מיוחדים לשענים אחת לשנה בכל רחבי העולם. לשם כך הוקם גוף מיוחד המארגן את הנושא בדייקנות יפנית.

השנה עומד להתקיים סימפוזיון מיוחד בישראל ב־29 ביוני במלון „פאל" בתל־אביב. הנושא המרכזי של יום העיון: שעוני הקווארץ. לצורך זה שלחה החברה לישראל את מר ט. נומורה, מנהל השרות של „סיטיזן" באירופה.

הגישה הקפדנית והרצינית לנושא השרות מבטיחה לכל רוכש שעון „סיטיזן" — „שרות לאחר מכירה". מכאן האימרה שהחלה לעשות לה כנפיים: „סיטיזן — שעון שיש לו אבא".

תוכנית

המדיטציה הטרנסנדנטלית

הרצאות מבוא תתקיימנה:

תל־אביב: בימי א' 27.6.76; 4.7.76, בשעה 8.00 בערב, בבית לסין, רח' ויצמן 34.

ירושלים: ביום ג' 29.6.76, בשעה 8.30 בערב, במרכז התוכנית העולמית רח' רחל אמנו 26. טל: 34390. אוטובוסים: 4; 10; 15; 18; 24.

באר־שבע: אחת לשבוע במוצ"ש, בשעה 8.30 בערב, בבית מ.ד.א., רח' סוקולוב פינת ויצמן.

נתניה: ביום א' 4.7.76, בשעה 7.30 בערב, בבית התרבות אחל־שם רמת יפה. רח' רזיאל 4.

ק. ביאליק: ביום ג' 6.7.76, בשעה 8.00 בערב בבית כץ.

כפר־סבא: ביום ו' 2.7.76, בשעה 9.00 בערב, בבית תרבות לצעירים, רח' גאולה.

האגודה הבינלאומית למדיטציה בישראל
המרכז הארצי רח' אחד העם 67 ת"א, טל: 612188

1976 — שנת אחד ממאה בישראל
אחד ממאה — עוצמה למאה

הוועד לשלום צודק בין ישראל והארצות הערביות

ביום חמישי, 24.6.1976, בשעה 8.30 בערב, באולם „בני־ברית", (קומה ב'), רח' קפלן 10, תל־אביב, יתקיים:

עתון בעל־פה

בהשתתפות:

יוסי אמיתי — שלום ובטחון ב־1976;

דני פתר — לליכוד כוחות השלום בישראל;

ד"ר אמנון קפליוק — מה מתרחש בלבנון;

ד"ר אמיל תומא — על פגישות עם נציגים פלשתינאיים ומדינאים.

המנחה: **ד"ר בנימין כהן**

שאלות ותשובות

במדינה

(המשך מעמוד 23)

ביותר בניו־יורק עצמה, ולכן נקבע מיצעדו, הצדעה לישראל, על פני שמונה בלוקים בילבד.

הקדוש־ברוך־הוא, שנתן את ארץ־ישראל לאברהם אבינו, עשה גם ניסים ונפלאות אחרים: לכבוד המיצעד החשוב שבר הכלי־יכול את השרב הכבד, שרבץ על העיר הגדולה. רעננים וניחוחים, צעדו ילדי ישראל, כשהם שרים עם ישראל חי, עם ישראל חי, עם ישראל חי.

אף לא אינץ'. במיצעד השנה היו כמה שינויים חשובים לעומת מיצעדי השנים הקודמות. הסיסמה המרכזית היתה הפעם „שלום, סלאם". זו היתה הפתעה מעניינת במיוחד, והיא מוכיחה עד כמה צריך המימסד היהודי והישראלי להתגונן בפני ההתקפות הבלתי־פוסקות, מכל עבר, על אי־רצונה של ממשלת ישראל בשלום.

אפילו העיתונאי המיזרח־ירושלמי מוחמד אבו־שלבייה גוייס למיצעד היהודי. דבריו על השירות הרפואי הישראלי לתושבי השטחים המוחזקים נישאו על פני סיסמה, ברוחב הרחוב כולו, כהוכחה לחשיבותו של הכיבוש הישראלי, כפראפראזה של הפסוק הנודע „כל המציל נפש אחת מפלסטין כאילו הציל עולם מלא..."

גוש־אמונים צעד יחד עם הליגה להגנה יהודית. אלה גם אלה לא הצליחו לגייס יותר ממאה צועדים, ומרבית מוחאי־הכפיים הנלהבים להופעתם של „חיילי" הליגה, במדי־קרב ובכובעי־אופנועים, באו משורות הצופים הישראליים, שהתלהבו מאד למראה הסיסמות שאמרו „אפילו לא אינץ' אחד". חסרו רק דברי פרשנות אם הכוונה היא שהצועדים לא יזוזו אפילו אינץ' אחד מניו־יורק, או שתושבי־ישראל אינם צריכים לזוז אפילו אינץ' אחד לכיוון ניו־יורק, אותה הם מציפים בהמוניהם בימים טרופים אלה לישראל.

בנק לאומי לישראל, בנק הפועלים, חברת כור, מישרד התיירות, אל־על ויינות כרמל, היו חלק מהחברות הישראליות שמימנו את המיצעד, שבמיסגרתו צעדו אלה אחרי אלה אנשי השומר־הצעיר וחברי הליגה להגנה יהודית. במדינת ישראל סירבה מפ"ם, להשתתף אפילו בוועד להחזרת עקורי בירעם ואיקרית, כי אינם משתפים פעולה עם „קומוניסטים". אך מיצעד משותף עם גוש־אמונים והליגה של הרבי כהנא כשר למהדרין. הסולידאריות היהודית נוסח יערי־חזן ניצחה גם הפעם.

הנוצרים־הציונים. מקהלה של נוצרים־ציונים, מדנוור שבמדינת קולראדו, רכבה על עגלה מקושטת של המגבית היהודית המאוחדת. התופעה המוזרה של כת נוצרית המכנה עצמה „ציונית" מטרידה מאד את מנוחתה של היהדות הרישמית בארצות־הברית ובישראל. מה יקרה, חס ושלום, אם ירצו הנוצרים־הציונים לעלות לישראל ויחללו את טהרת הגזע היהודי, על רשימותיו השחורות ברבנות הראשית? דייה לצרה בשעתה (ראה עמוד 25), אך כדי להקדים רפואה למכה, שיתפו את הציונים המשונים בהפגנה הישראלית — אולי יתרפאו ויתפקחו למראה עיניהם.

תזמורת של נוער קנדי תוקעת בחצוצרותביי מיר ביסט דו שיין ובנות ישראל הכשרות מתמוגגות על המדרכה. מתרימים ומתרימות תוקעים לכל פרצוף קופסה עם מטבעות כדי שישלשל ממונו להצלת יהודי רוסיה, הקמת היאחזויות בשטחים הכבושים, לקרן הקיימת, למגבית המאוחדת, לאירגון אמהות עובדות ולכל מטרה חשובה אחרת.

הצדעה לישראל הוא המיצעד האופייני למימסד היהודי והישראלי. מיצעד של יהודים דתיים קנאים, של שירי דת ותפילות, של הטפה צבועה לשלום בארץ־ישראל השלמה.

כנסת

בן־גוריון או כסף?

בני מישפחת בן־גוריון המתינו ביציע הכבוד בכנסת — והממשלה סירבה להגיע בזמן להגשת חוק בן־גוריון

המתח ששרר ביום הרביעי לפני שבוע במיזנון הכנסת ובמיסדרונות המישכן, הזכיר את הימים הסובים רוויי־המתח, בעת שראש הממשלה המנוח דויד בן־גוריון היה מטיל את אחת הפצצות הפוליטיות שלו. ואומנם, גם המתח של השבוע שעבר היה קשור בבן־גוריון.

בקול תרועה רמה החליטה הממשלה להגיש לבית את חוק בן־גוריון, הקובע את

סגן־יו"ר שחל (משמאל)•
„שיהיה סקאנדאל!"

יום פטירתו של „הזקן" כיום־זיכרון לאומי. אותו יום רביעי נקבע כיום שבו יגיש באופן חגיגי שר־החינוך־והתרבות, אהרון ידלין, את החוק. נשיא המדינה התבקש להיות נוכח ביציע המייוחד לו בכנסת, וכן הוזמנו בני־מישפחות של בן־גוריון להיות נוכחים במעמד.

ישיבות הכנסת ביום הרביעי מתחילות בשעה 11 בבוקר. את הישיבה החגיגית הזאת צריך היה לנהל סגן יו"ר הכנסת, אברהם גיבלבר, אשר נסע באופן מיוחד אל קיבוצו, כדי להביא משם חולצה לבנה נקיה.

כשעה לפני פתיחת הישיבה צילצל מזכיר הממשלה, מיכאל („מייק") ארנון, לסגן־מזכיר הכנסת יוסף יעקובסון. בשיחה ביקש ארנון מיעקובסון, לדחות את פתיחת הישיבה לשעה 12, משום שהממשלה היתה עסוקה באותה עת בדיון סוער על התקציב.

ידהין פרץ לאולם. יעקובסון מיהר להעביר את הבקשה ליושב־ראש הכנסת בפועל, משה שחל. שחל נדהם. הוא ידע כי מאז מילחמת סיני, לפני 20 שנה, מעולם לא נדחתה ישיבת הכנסת. הוא ביקש מיעקובסון להודיע למזכיר הממשלה כי בקשתו נדחית, וכי על הממשלה כולה להופיע בכנסת בשעה 11 בדיוק.

רבע־שעה לפני פתיחת הישיבה עדיין ישבה הממשלה במישרד ראש־הממשלה הסמוך. שחל טילפן לארנון, אולם המזכירה הודיעה לו כי ארנון נמצא בתוך ישיבת הממשלה ואינו יכול להתפנות. שחל ביקש ממנה להכניס לארנון פתק בו נכתב בשמו: „ישיבת הכנסת תחל בדיוק בשעה 11. אם הממשלה לא תגיע, יגרום הדבר לשערוריה ולביזיון לממשלה, לכנסת ולזיכרו של בן־גוריון." שחל המתין על הקו לתשובה, וזו אומנם נמסרה לו על־ידי המזכירה בשמו של ארנון: „שיהיה סקאנדל. הממשלה עדיין יושבת, ולא תגיע."

חברי־הכנסת, שעקבו בדריכות אחר המאבק בין הכנסת לממשלה, התקבצו כולם לאולם־המליאה כדי לראות מה יקרה: האם יממש שחל את איומו? בינתיים תידרך שחל את גיבלבר, שהיה צריך לעלות ולנהל את הישיבה. הוא הורה לו לפתוח אותה, לקרוא לשר־החינוך וכשזה לא יעלה, לנעול את הישיבה מייד.

כשפתח גיבלבר את ישיבת הכנסת, עדיין לא היה אהרון ידלין בתוך אולם המליאה. אולם שניות ספורות לפני שגיבלבר עמד לנעול אותה, פרץ ידלין לאולם כשהוא מתנשם ומתנשף, ועלה מייד אל הדוכן. רבע־שעה אחר־כך הגיעה הממשלה כולה כדי לכבד את זיכרו של בן־גוריון. השערורייה נמנעה.

• עם שר־האוצר יהושע רבינוביץ, בלי מישקפיו.

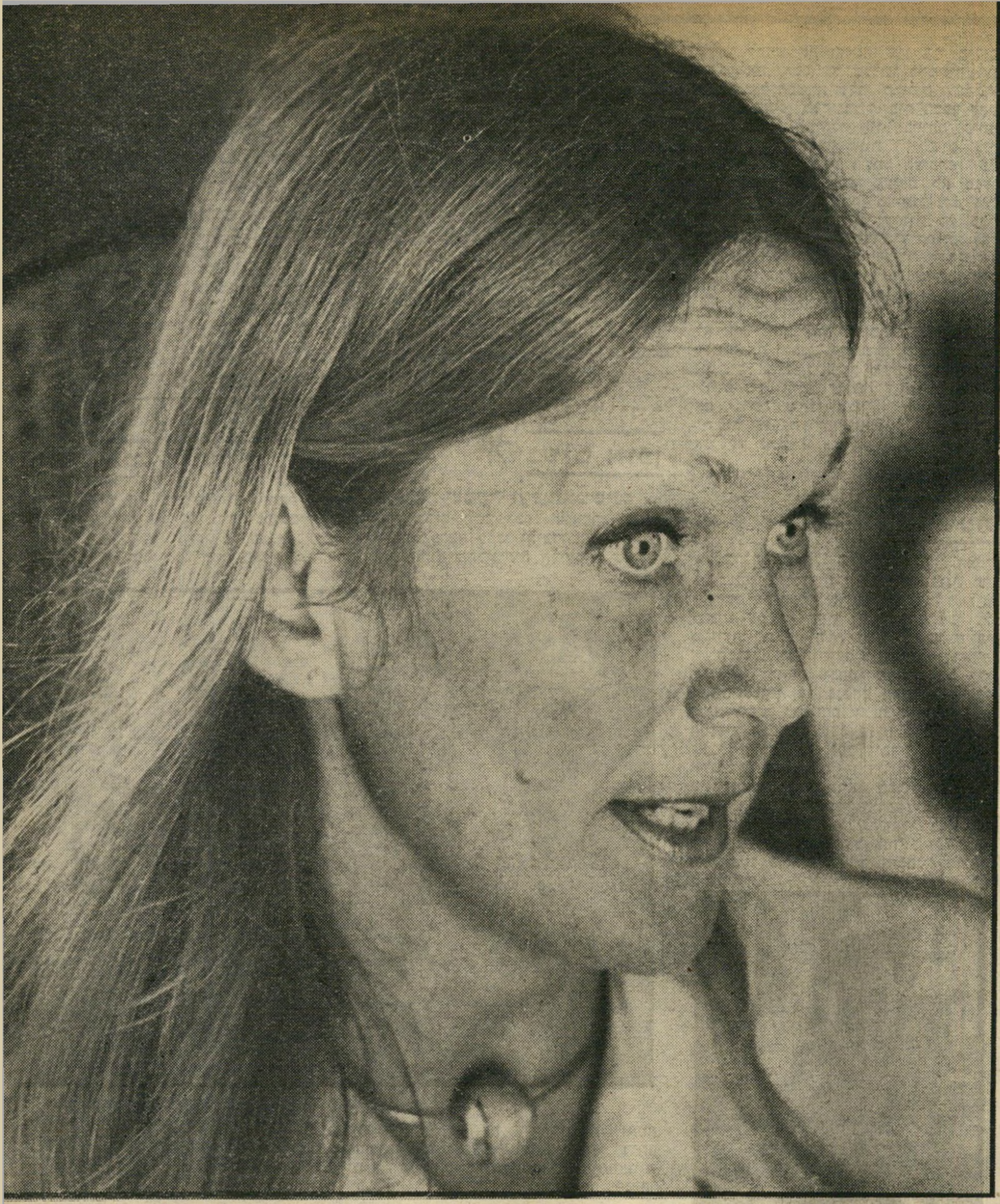

האם תגורש יעל?

„אני יהודיה אמיתית ואני מאמינה בישוע..."

„כשהמשיח יבוא, הוא יהיה ישוע הנוצרי. ישוע היה יהודי, ואין דת בעולם המדברת על המשיח כמו היהדות. הברית החדשה נכתבה על־ידי יהודים, על יהודים ובשביל יהודים. אני מכירה אלפי אנשים בארץ המאמינים בישוע, אלפי אנשים שמאמינים שבביאת המשיח יגלה העולם את ישוע הנוצרי, אך הם פוחדים להגיד זאת בקול רם, הם פוחדים להביע את אמונתם. אני חונכתי כך שאינני מסוגלת להסתיר דברים, אינני מסוגלת להסתיר את העובדה שלמרות שאני יהודיה כשרה למהדרין, אני מאמינה שישוע הנוצרי הוא־הוא המשיח שכולנו מצפים לבואו. האם זה הופך אותי ליהודיה טובה פחות מהיהודים האחרים?"

יעל האטשינס היא ציירת. אשה נאה, בשנות הארבעים לחייה. גופה תמיר, עיניה כחולות ענקיות ושערה בלונדי ארוך. יעל הוטבלה בלואיזיאנה שבארצות־הברית, ארץ מוצאה, בשם פאט, אך עוד לפני שעברה לחיק הדת היהודית, החליטה להחליף את שמה לשם התנ"כי היפה, שאותו היא אוהבת מאד.

כילדה שגדלה בבית פרו־יהודי, התעניינה מאז־ומתמיד בתולדות עם ישראל. אמה נהגה תמיד לומר לה: „המברך את עם ישראל יבורך, והמקלל יקולל."

כשבגרה, ראתה סרט על אמן יהודי דתי,

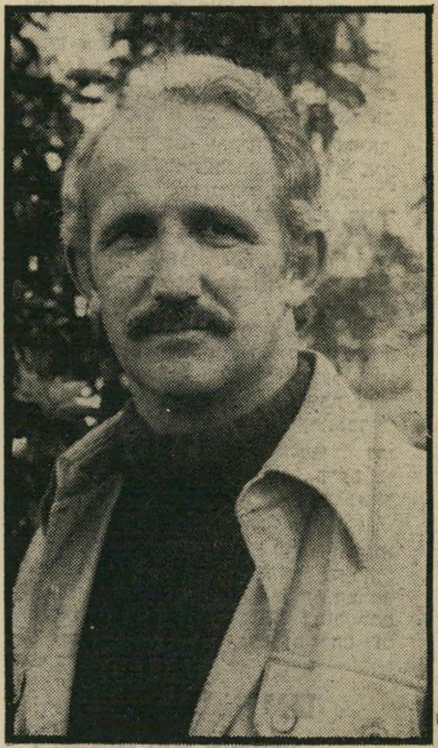

מיהו יהודי

שואלים יעקוב האטשינס ואשתו יעל (למעלה), ומשיבים כי אדם המאמין ביהדות הוא יהודי. השניים עברו תהליכי גיור כדת־וכדין בשיקאגו, אולם בית־הדין־הגבוה־לצדק בארץ אינו מוכן להכיר ביהדותם ובזכויותיהם כעולים־חדשים, מאחר שהם מסרבים, למרות גיורם, לחדול להאמין בישוע הנוצרי כבמשיח שיושיע.

בשם גלילנד („ארץ הגליל"), והושפעה ממנו מאד. היא החלה להעמיק לחקור את הדת היהודית, החלה ללכת לבית־הכנסת, להתקרב אל חוגים יהודיים וללמוד את תורת ישראל בבתי־ספר שליד בתי־כנסת.

בהיותה בת עשרים פגשה ביעקוב האטשינס, ששמו אז היה עדיין ג'יימס. הוא היה סטודנט לסוציולוגיה באוניברסיטת שיקאגו, ואילו היא למדה אמנות.

השניים התאהבו, וג'יימס גילה לפאט כי הוא אתאיסט ואינו מאמין באלוהים כלל. פאט לא ניסתה להשפיע עליו, אך המשיכה לחקור את היהדות ולהאמין בישוע כבמשיח הכל־יכול. ג'יימס גוייס לצבא ארצות־הברית, וכצעירים רבים בני־גילו שירת בכומתות־הירוקות המפורסמות, ונשלח לוויט־נאם. בתחילת שירותו פגש בכומר צבאי, שהורה לו את הדרך אל האמונה הדתית. ג'יימס הושפע עד־כדי־כך, שעבר סמינריון מיוחד לכמרים דתיים, הפך כומר צבאי, ובתפקיד זה עשה עד סוף שירותו בצבא.

ברית־מילה בגיל 38

אט־אט גמלה ההחלטה בלבה של יעל האטשינס, והיא החליטה להתגייר. מספרת יעל: „פניתי אל הרב אהרון דיין משיקאגו, וביקשתי ממנו שיעזור לי בהליכי הגיור. אני לא יודעת להסביר למה רציתי להשתייך לחיק הדת היהודית. פיתאום הרגשתי מין שייכות כזו, מין משיכה. הבנתי שהדת הזו, שהיא העתיקה בדתות, היא חלק ממני או, נכון יותר לומר, אני חלק ממנה. האמנתי באלוהים בלב שלם. האמנתי בעיקרי היהדות, והייתי מוכנה לקבל אותם, והרי זה מה שהופך אותך לבן דת זו או אחרת. אחרי הכל, דת אי־אפשר להלביש על בן־אדם. הדת איננה בגד. כדי להשתייך לדת צריך, להאמין.

„הארכיבישוף קאפוצ'י הוא דוגמה מובהקת לדת שמשתמשים בה כמו בבגד. קאפוצ'י הלביש על עצמו את הדת, הוא לא האמין בה. ואילו אני האמנתי באמונה שלמה כי אני רוצה להשתייך לדת היהודית. הרב שלח אותי ללמוד יהדות, דבר שלמדתי בעצמי קודם־לכן. אבל הוא הסביר לי באופן חד־משמעי, כי כל עוד בעלי משתייך אל הדת הנוצרית, לא יוכל לגייר אותי. ,אם את רוצה להיות יהודיה, אינך יכולה להיות נשואה לגוי,' אמר לי הרב. באתי הביתה, אמרתי לבעלי את דיברי הרב, והוא הסכים להתגייר. הוא אמר לי שבסתר ליבו חשב לעשות כך ממילא. משך חצי שנה לקחנו שעורים ביהדות ואז, כשעמדנו במיבחנים, נלקחנו לטכס הגיור.

„זה היה אחד הימים המרגשים ביותר בחיי. בעלי עמד לעבור טכס ברית־מילה. בגיל שלושים־ושמונה אין זה מן הדברים הקלים בעולם. מייד אחרי הגיור עמדנו להינשא כדת משה וישראל. קניתי לי שימלת־כלה לבנה והינומה, והייתי נרגשת ככלה ביום חתונתה, למרות שנישאתי שנים רבות קודם־לכן והייתי כבר אם לשלושה ילדים. ג'יימס עבר את טכס ברית־המילה והפך יעקוב בן־אברהם. אני טבלתי במיקווה והפכתי יעל בת אברהם. ואז החלו הצרות.

„את שימלת־החופה שלי לא לבשתי ביום ההוא. לפני טכס הנישואין התבקשנו, יעקוב ואני, לחתום על מיסמך שאנו מוותרים על אמונתנו בישוע הנוצרי כבמשיח

האם תגורש יעל?

(המשך מעמוד 25)
שיביא את הגאולה. אמרתי שאינני יכולה לוותר על אמונתי, היא חזקה ממני. הסברתי לרב שאין כל פאראדוכס בין העובדה שאני יהודיה לבין אמונתי זו. אחרי הכל, ישוע היה יהודי. אבל הרב לא היה מוכן לקבל את טיעוני, וטכס־הנישואין שלנו ביום הגדול ההוא בוטל.

„רק אחרי ארבעה חודשים נישאנו בטכס יהודי, וקיבלנו את המיסמכים שהעידו על גיורנו. אני ויעקוב לא ראינו כל בעייה בעובדה שאנו מאמינים כי ישוע הוא המשיח שכולם מצפים לו. אני חוזרת ומדגישה, אני מאמינה באמונה שלמה כי כשהמשיח יבוא, זה יהיה ישוע הנוצרי, ואני מאמינה באמונה שלמה שאמונתי זו היא יהודית מאד.״

יהודים המאמינים בישוע

יעל ויעקוב החליטו לעלות עם שלושת ילדיהם — מתי בן הארבע־עשרה, שרה בת השתים־עשרה ורחל בת השבע — לישראל. עוד קודם־לכן ביקרו בארץ, ושהו בה שנה. יעל למדה בבצלאל, ואילו יעקוב עבד בשגרירות האמריקאית.

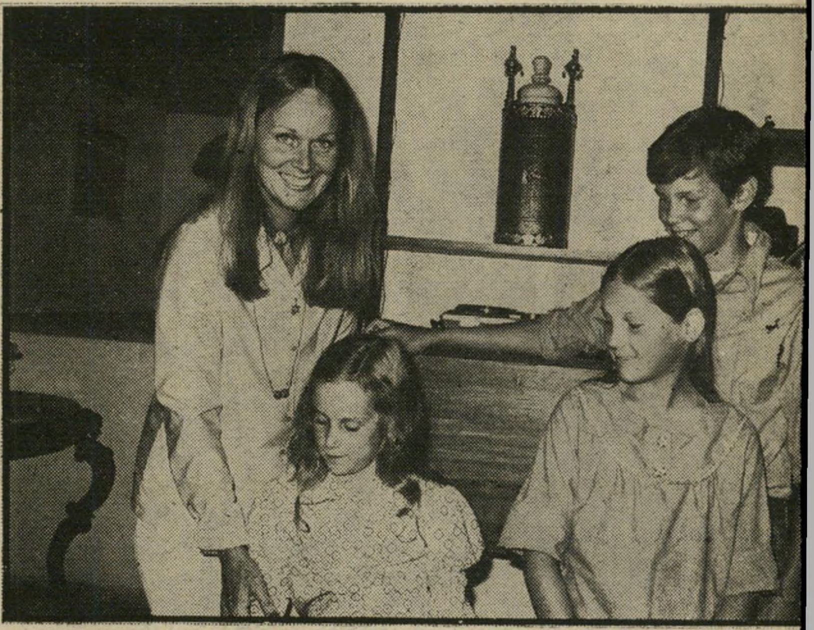

ליד ספר תורה מתי בן ה־14, שרה בת ה־12, רחל בת השש ואמם יעל האטשינס עברו כולם לחיק היהדות. בביתם הנאה שברמת־השרון תשמישי קדושה יהודיים רבים, בהם ספר תורה מאלו המצויים בבתי־כנסת (בתמונה), מנורה ופמוטים. מתי חגג את בר־המיצווה שלו בעלייה לתורה.

הם ארזו את מיטלטליהם, והגישו בקשה לסוכנות היהודית לעלות לישראל כעולים־חדשים. כשנתבקשו לכתוב את תולדות־חייהם, ציינו כי התגיירו, וכי יעקוב שירת ככומר צבאי בצבא ארצות־הברית. אומרת יעל: „מעולם לא ניסינו להסתיר את עברנו. היינו פתוחים, כתבנו שחור־על־גבי־לבן שאנו יהודים המאמינים בישוע הנוצרי.״

תשובת הסוכנות, דרך המרכז־לעלייה־לישראל בעיר לוס־אנג׳לס, שאליו הופנתה הבקשה, בוששה להגיע. מישפחת האטשינס ישבה על המיזוודות, וכשנוכחה כי תשובה עניינית אינה מגיעה, פנתה לעזרת עורך־הדין גד רווה מירושלים. דרך עורך־הדין הגיעה התשובה במהירות רבה. המרכז ענה, כי מישפחת האטשינס אינה זכאית לעזרת המרכז בסידור הנסיעה לישראל כיוון ש„העותר אינו יהודי.״ פנייה נוספת של עורך־הדין רווה בעניין מישפחת האטשינס נענתה כי בידי המרכז מיסמך מאת מועצת־הרבנות של שיקאגו, המאשר שהעותרים אינם גרים אמיתיים, וכי גיורם בוטל על־ידי בית־הדין מאחר שהושג על־ידם בטענות־שווא.

„בעלי כוונות מיסיונרית״

עורך־הדין רווה המליץ לפני מישפחת האטשינס לבוא לישראל ביוזמתם, ולטפל בעניינם מכאן. בארץ פנתה המישפחה אל מישרד־הפנים, ועל־סמך תעודות־הגיור שקיבלו ממועצת־הרבנות בשיקאגו, ביקשו לקבל תעודות־עולה ולהירשם במירשם התושבים כיהודים לפי דתם ולאומיותם.

מישרד־הפנים סירב, והזוג פנה לבית־המישפט הגבוה לצדק.

בפסק־הדין שנתנו השופטים ברנזון, עציוני ושרשבסקי נאמר, כי „עוד ב־1973 הגיע למישרד־הדתות מידע על כוונותיהם האמיתיות של העותרים בגיורם, כוונות לפעילות מיסיונרית בארץ כשהם מוסווים כיהודים. הרב דולגין, המנהל הכללי של מישרד־הדתות באותו זמן, כתב בעניין זה בספטמבר 1973 לבית־הדין בשיקאגו, ובחודש מארס 74׳ קיבל תשובה כי העניין הובא לידיעת הרב דיין, יושב־ראש ועדת הגיור והאימוץ של הקהילה, והוועדה החליטה פה־אחד לבטל את גיורם של בני הזוג, ומישרד־הדתות נתבקש שלא להכיר בהם כבגרים אמיתיים. עותק מן המכתב נשלח למישרד־הפנים, ונאמר לו כי בני־הזוג הם בעלי כוונות מיסיונריות.״

לא לוותר בשום אופן

כאשר שמעה יעל האטשינס את הדברים הללו, כפי שנאמרו בבית־המישפט, פרצה בבכי ואיבדה את שלוות־רוחה, שהיא מתכונותיה הבולטות של האשה העדינה והאלגנטית. בנה מתי בן הארבע־עשרה, תלמיד בית־הספר אורנים ברמת השרון, הדובר עיברית במיבטא צברי למרות שהותו בת השנתיים בילבד בישראל, ליטף את כתפה ואמר לה: „אין דבר, אמא, הם לא מתכוונים להכאיב לך.״

בית־המישפט הגבוה לצדק דחה, כמצופה, את בקשתם של בני־הזוג להכיר בהם כביהודים ולהעניק להם זכויות־עולה. חפציהם של בני מישפחת האטשינס נותרו בתוך המיזוודות. ידיד אמריקאי השכיר להם את ביתו ברמת־השרון וחייהם של בני־המישפחה, למרות דחיית בקשתם, חזרו למסלולם הרגיל.

שלושת הילדים לומדים בבית־הספר אורנים ודוברים עיברית רהוטה, ללא שמץ של מיבטא זר. גם יעל ויעקוב דוברים עיברית טובה, טובה מזו של רבים מאלה היושבים בארץ זה שנים רבות. יעקוב מייצג בארץ חברה אמריקאית, וממשיך להיות פעיל בשני אירגונים שהוא עומד בראשם בארצות־הברית — האחד נקרא: LIFE FOR ISRAEL, שהוא אירגון המעודד תמיכה פוליטית וכספית בישראל, והשני WATCHMEN ASSOCIAT־ION, שהוא אירגון של יהודים משיחיים. בימים אלה שוהה יעקוב האטשינס בארצות־הברית, ומשתתף בקונגרס של יהודים משיחיים כדי לעודד את עלייתם לישראל, ואילו יעל נשארה עם שלושת ילדיה ברמת־השרון, כשהיא מתכוננת לקראת תערוכתה הבאה.

השניים החליטו שלא לוותר. לא הם, גם לא ילדיהם, אינם מוכנים לעזוב את ישראל. אומרת יעל: „אנו נמצאים פה על ויזה של תיירים. כל שלושה חודשים עלינו לחדש את הוויזה. אין בפי מילים לתאר את יחסם של שכנינו ברמת־השרון אלינו ואל הבעייה שלנו. הילדים השתלבו בחברה באופן בלתי־רגיל. בית הספר קלט אותם נפלא. בתחילה היו חבריהם־לכיתה באים אליהם אחרי שעות הלימודים, כדי לעזור להם בלימודי השפה העיברית. כל ידידינו הם ישראלים. מעולם לא פגעו בנו, מעולם לא התרחקו מאיתנו. הפגיעות היחידות בנו ובאמונתנו קורות רק בכל פעם שאנחנו הולכים למישרד־הפנים. גברת פיק, העובדת שם, אמרה לי פעם: ,למה אינכם מחפשים לכם ארץ אחרת לגור בה? פה גרים רק יהודים!׳ כשבאתי בפסח, ואמרתי: ,חג שמח,׳ אמרו לי: ,זה לא החג שלך.׳ אבל הדברים האלה אינם מרפים את רוחנו. מרבית הישראלים שאנו נפגשים איתם מקבלים אותנו כבני־אדם, שווים בין שווים. אינני יודעת מה נעשה אם יגרשו אותנו מכאן. אני לא רוצה לחשוב על זה. דבר אחד אני מבטיחה: אנו לא נוותר!״

עתירה נוספת

בינתיים פנו בני מישפחת האטשינס לעורך־הדין אמנון זיכרוני, שיחד עם עורך־הדין אביגדור פלדמן החליט להגיש עתירה לדיון נוסף, בהסתמכו על מקורות ביהדות המתייחסים באופן חיובי אל התופעה הקרויה ישוע הנוצרי. ולראייה מביא עורך־הדין זיכרוני מדבריו של רבי יעקוב עמדין, מי שנלחם באופן קנאי בנביאי־השקר למיניהם, ואשר אמר באיגרת המופיעה בסיפרו סדר עולם רבה וזוטא: „אבל באמת, גם לפי דיברי כותבי האוונגליון אין שום יהודי רשאי לעזוב את תורתו... מכאן נראה בברור שהנוצרי ושלוחיו לא באו לבטל תורה מישראל חס וחלילה... ומרגלא בפי שהנוצרי עשה טובה כפולה בעולם: מצד אחד חיזק תורת משה בעל עוז, ואין אחד מחכמניו שדיבר יותר מזה בפה מלא ובחיוב קיום ניצחי לתורה. ומצד שני לאומות העולם היטיב הרבה, שביטל עבודה זרה והסיר הפסילים מהם וחייב אותן בשבע מצוות שלא יהיו כבהמה בשדה, וזיכה להם מידות מוסריות ובזה החמיר עליהם יותר מתורת משה כנודע.״

השחקן מתי האטשינס, הבן הבכור במישפחה, גילם את דמותו של הילד הרע במערבון הילדים פאנטום קיד, שצולם בישראל. גם אחיותיו שרה ורחל השתתפו בסרט, בעוד שהאם צילמה את צילומי הפירסומת של הסרט.

הסתעפות מן המשיח היהודי

זיכרוני מביא גם מדבריו של הפרופ׳ המנוח יוסף קלוזנר: „המשיח הנוצרי בעיקרו אינו אלא הסתעפות חדשה של המשיח היהודי, כי מן היהדות בא לנצרות כל רעיון של הגאולה והגואל המשיח, של יום הדין, של מלכות השמיים, והרבה מן המשותף נשאר במושג המשיח גם לאחר ההתרחקות והפירוד מבין שתיהן.״

במדינה

מיפלגות

בין התאבדות לספורט

למרות שמזכ״ל מיפלגת העבודה הבטיח, בכתב, למנחם אריאב את תפקיד מזכ״ל הפועל, תמורת ויתורו על ראשות עיריית נצרת, זכה יצחק פוקס בתפקיד

למזכיר מועצת פועלי נצרת עילית, מנחם אריאב, ניראה עתידו הפוליטי בטוח ומחייך. ערב הבחירות האחרונות לראשות עיריית נצרת, גברו סיכוייו לזכות בכס ראש העיר. עסקני מיפלגת העבודה, בראשותו של מי שהיה אז מזכ״ל המיפלגה וכיום שר־החינוך־והתרבות, אהרון ידלין, עלו אל אריאב לרגל, והתחננו בפניו שיוותר למועמד האחר, מרדכי („מוטקה״) אלון, ראש־העירייה הראשון של נצרת־עילית.

אריאב התקשה לעמוד בלחצים, והסכים לפשרה. אלון ישמש כראש־עירייה משך שנתיים, וכעבור שנתיים יתחלף עימו. הוא היה זהיר, וביקש מידלין התחייבות בכתב ברוח זו. בינתיים חלפו שנתיים, ואלון סירב לפנות את מקומו. רק כאשר הוא נתבע במפגיע ונילחץ אל הקיר, שלף משרוולו את הקלף האחרון: „אם תחליפו אותי באריאב, אני אתאבד!״ הצהיר אלון.

לכך לא יכלו ראשי המיפלגה להסכים. המישלחות שבאו אל אלון פנו אל אריאב, וביקשו ממנו לוותר בשנית. גם הפעם הבטיחו לו סוכריה: תפקיד של מזכ״ל הפועל. אריאב הסכים, והמתין בקוצר־רוח לאסיפת מרכז הפועל, אשר היתה צריכה לבחור במזכ״ל במקומו של יוסף עינבר, שפרש.

שני יתרונות. חודשים אחדים לפני הבחירות, שנערכו בתחילת השבוע, הציג את מועמדותו לתפקיד גם יצחק פוקס, עסקן ותיק של הפועל. לעזרת פוקס, שהוא חבר חוג לשילוב של המיפלגה, התגייסו רבים מחבריו לחוג, למרות שידעו כי המישרה כבר הובטחה לאריאב.

לפוקס היו שני יתרונות על אריאב. האחד, שהוא „צמח בהפועל״, והוא איש מבפנים שלדיברי תומכיו מכיר את כל רזי־הרזין של האירגון הספורטיבי. היתרון השני, והחשוב יותר, ידידותו עם האיש החזק בחוג לשילוב, מזכיר מחוז ירושלים של מיפלגת העבודה, עוזי ברעם.

מזכ״ל המיפלגה מאיר זרמי, שרצה להיות נאמן להתחייבויותיו של קודמו, ידלין, הבין כי בחירתו של פוקס מובטחת. הוא ניסה להפעיל שוב לחצים על אלון שיפנה את כס ראש־העירייה לטובת אריאב, אולם שוב נתקל באיומי־ההתאבדות.

לאחר הבחירות שנערכו השבוע, בהן זכה פוקס בעזרת השפעתו של ברעם ב־76 קולות, לעומת 62 שקיבל אריאב, נשאר אריאב קרח מכאן ומכאן.

אולם גם הפועל נותר קרח. הכרזתו היהירה של פוקס מייד אחרי בחירתו: „האמנתי שאזכה באמון חברי המרכז, ואכן הם בחרו באדם הנכון,״ רמזה להם על טיב יחסי־העבודה הצפויים להם עם המזכ״ל החדש.

דרכי חיים

הספרים של לידסקי

עורך־הדין וצוות מישרדו נרתמו כאיש אחד למיבצע איסוף ספרים למען ילדים נזקקים

עוד כשהיה צבי לידסקי ילד, נהג לברוח משיעורים בבית־הספר. במקום להתפרחח, כמו כל הילדים, שקע כל־כולו בקריאה.

בינתיים הפך לידסקי עורך־דין מצליח, אך הוא מצא זמן לכתוב שני ספרים: הפקד, המספר על קצין־מישטרה ויחסיו עם העולם התחתון על רקע של הברחות־סמים, והמועדון האכסקלוסיבי, שיצא לאור בימים אלה, והוא לקט של סיפורים שפורסמו על־ידו בשבועונים שונים, והעוסקים בסיפורי פשע, נוכלים, סיפורים על המאפייה ועל פושעים בינלאומיים, וכמובן

סקופ

קצין בכיר בחיל־האוויר

ערך מסיבה בהשתתפות

מפקד החיל בני פלד וקודמו מוטי הוד

(משמאל) – שעלתה לצה״ל

430.000 ל״י

לפני כחודש הועמד בסיס חיל־האוויר באילת כמיעט במצב־הכן. התכונה בו היתה גדולה, והאוויר נתמלא מתח. משאיות, מכוניות פרטיות ורכב צבאי יצאו ונכנסו בשער, כשהם עמוסים לעייפה.

חיילי וקציני־הבסיס ידעו, כי התכונה אינה ביטחונית או צבאית. קצין בכיר בחיל־האוויר ערך, באותו יום, מסיבה המונית בנוסח הדולצ׳ה־ויטה. העילה למסיבה היתה פרישתו של אותו קצין בכיר מתפקידו, והצבתו לתפקיד אחר במיסגרת צה״ל.

אותו קצין בכיר מוכר היטב בחיל־האוויר ובמקומות־הבילוי הפופולריים בתל־אביב. למרות שבשנים האחרונות הוא משרת בבסיס מרוחק מתל־אביב, אין כימעט נשפייה עליזה, מיפגש־רעים ב„ג׳קי״ או ב„מנדי׳ס״ שאותו קצין, עם רעייתו או בלעדיה, אינם לוקחים

על כנפי הוויסקי

בהם חלק. הוא דמות מקובלת בבוהמה הישראלית, ידיד בלב־ובנפש של הפלייבוי׳ס הניצחיים של חגיגות העיר הגדולה.

אולם לא רק בתל־אביב נהג אותו קצין בכיר לבלות. אפשר היה לראותו בכל מסיבה חברתית שנערכה באילת, וכאלה יש הרבה. ומשך ימים שלמים, לאו־דווקא בשבת, השתזף בכפרו המפורסם של רפי נלסון.

המעבר מתפקיד לתפקיד, והקידום, היו לאותו קצין בכיר עילה מצויינת להשיב טובה לכל החברים שלו, שתמיד הזמינו אותו למסיבות או לכוסית. הוא החליט לערוך את פסטיבל־הקצין־הבכיר, דווקא באילת, ונימוקיו לבחירת המקום היו ברורים. לגבי חבריו האילתיים, אילת היא מקום נהדר למסיבות. לגבי חבריו התל־אביביים אילת אינה מהווה בעיית. החוג הנוצץ של תל־אביב ישמח להשתתף בשימחתו של חברם, הקצין הבכיר, ולנדוד אפילו לאילת הרחוקה כדי לערוך בה מסיבה, בעיקר כאשר הטיסה לא תעלה להם כסף.

בסיגנון ✶ חוג־הסילון

לאחר שורה של מסיבונות קטנות, הגיע הרגע הגדול: מסיבת־הענק בבסיס חיל־האוויר באילת. ארגזים שלמים של בקבוקי וויסקי משובח, מסוגים שונים, הוטסו לאילת. משקאות אחרים, חריפים וקלים נשפכו כיד־המלך, כשרובם דווקא מתוצרת־חוץ.

למרות שטבחי הבסיס עשו ככל יכולתם כדי להוציא תחת ידיהם את מיטב המאכלים, ידע הקצין הבכיר כי באוכל הצבאי לא יהיה די עבור החברים הנוצצים שלו. חברת „קייטרינג״ מתל־אביב עמלה ימים אחדים כדי להכין מעדני־מלכים למאות המוזמנים, והיה מי שדאג להטיס כמויות מזון אדירות אלה ישר לאילת.

מאז כיבושה של אילת במילחמת־העצמאות, לא ידעה העיר שימחה כה גדולה. כל שמנה־וסלתה של אילת התכנסה בבסיס הצבאי, כדי לפגוש באורחים החשובים מתל־אביב. שדה־התעופה של אילת, אשר שר־התחבורה מנסה להפוך אותו בכוח לנמל בינלאומי, הפך באותו יום סואן כמו נמל בינלאומי אמיתי.

מטוסים נחתו, כשהם פולטים מתוכם קבוצות של חוגגים, שהובלו ברכב צבאי ישר אל הבסיס.

כל אותה עת עמלו חיילי וחיילות אותו בסיס על ההכנות האחרונות לקראת המסיבה. השטח הוכן כראוי, נוקה ונצבע. מקומות־חנייה הוכשרו, וחיילים שימשו כשוטרים־צבאיים כדי לכוון את התנועה.

מלבד עשרות רבות של קצינים בכירים מחיל־האוויר, הוזמן למקום אף מפקד־החיל, אלוף בנימין („בני״) פלד, שהיה בין ראשי החוגגים והתאקלם יפה בין נוצצי תל־אביב. גם מנהל חברת־התעופה החדשה, ומי שהיה מפקד חיל־האוויר אלוף (מיל.) מוטי הוד, היה בין האורחים. רק עזר וייצמן, מי שהיה אף הוא מפקד־החיל, לא הוזמן. ייתכן שלאוזני הקצין הבכיר, שערך את המסיבה, הגיעו שמועות על אודות סלידתו של עזר מן הפסטיבלים על חשבון הציבור.

כשהסתיימה המסיבה, בשעת לפנות־בוקר מוקדמת, החלו האורחים להתפזר. רובם נשארו ללון בבתי־המלון באילת, מבלי שנדרשו לשלם עבור הלינה. אחרים המריאו עוד באותו לילה לתל־אביב. לכל היה ברור, כי המסיבה שבה השתתפו היתה מסיבה היסטורית. סוף־סוף הצליחה ישראל הקטנה להגיע, בעזרת צבאה, לרמת המסיבות המפורסמת של חוג־הסילון או של המיליונר לשעבר ברני קורנפלד.

מסיבה ב־430 ✶ אלף ל״י

עם תום המסיבה, הגיע תור החשבונות. לחיל־האוויר החלו מגיעים חשבונות מספקי מזון ומשקאות. חשבונות אלה הסתכמו בעשרות אלפי לירות. כולם אושרו על־ידי מיפקדת חיל־האוויר, והכספים שולמו לספקים.

חיילי בסיס חיל־האוויר באילת היו מאושרים גם הם. שלושה שבועות תמימים אחרי המסיבה, זלל

מאת

יוסי ינאי

הבסיס כולו מזון על טהרת המיטבח הצרפתי, שאריות שהותירו אחריהם חבריהם החוגגים של הקצין הבכיר, ושל מפקד חיל־האוויר בני פלד.

אולם היו כמה חיילים, וקצינים־זוטרים, שהסתכלו על הפרשה בעין שונה. הם הצליחו להגיע אל החשבונות שנפרעו על־ידי חיל־האוויר, ערכו סקר במלונות באילת כדי לברר כמה עלו הלינות של האורחים־ההוללים, שאותן שילם צה״ל, בדקו ב„ארקיע״ כמה אורחים הגיעו במטוסי חברה זו למסיבה, וחישבו את מחיר שעות־הטיסה של המטוסים הצבאיים שהביאו את האורחים, ואת הכמויות העצומות של המזון והמשקאות.

הסיכום שאליו הגיעו הדהים אפילו אותם־עצמם: מלבד כוח־האדם, הדלק ושעות־העבודה של החיילים שהכינו את המסיבה ושירתו את האורחים בה, עלתה מסיבתו של הקצין הבכיר לצה״ל כחצי־מיליון לירות! וליתר דיוק: 430 אלף לירות.

החיילים, בהנהגתו של קצין־זוטר בדרגת סגן, ביקשו פגישה דחופה עם מפקד בכיר אחר, אך אותו מפקד הוא חברו של הקצין הבכיר ולקח כמובן חלק במסיבה, והוא סירב להתייחס למסקנותיהם.

המוחים לא ויתרו. הם פנו במיכתב אל מפקד חיל־האוויר, שהוא אשר חתם על החשבונות ואישרם, וביקשו להיפגש איתו בעניין זה. משך חודש ימים לא הגיב מפקד החיל על הפנייה אליו, ורק השבוע הודיע להם כי אינו מוכן להיפגש ולדון בנושא זה.

בינתיים החלו מופעלים לחצים על החיילים המתלוננים, ובעיקר על הקצין שביניהם, כדי שיסתמו את פיהם. מפקדים־זוטרים שלהם הסבירו להם, כי לטובתם עליהם „לשכוח מכל העניין. לקצין הבכיר אתם כבר לא יכולים להזיק, אלא רק לעצמכם.״

„אין תגובה!״ — ✶ יש המשך!

אולם קבוצת החיילים המתלוננת החליטה שלא לוותר. אחרי התעלמותו של מפקד חיל־האוויר, הם פנו במיכתב לשר־הביטחון, וגוללו בפניו את כל אירועי המסיבה ואת פירוט הסכומים שהיא עלתה לצה״ל. עד כה לא הגיעה אליהם תשובה משר־הביטחון.

הקצין הבכיר, שהתבקש על־ידי „העולם הזה״ להגיב על ההאשמות החריפות נגדו, טרק את הטלפון באוזני כתב העיתון. לידיד שלו, קברניט ב„אל־על״, הוא אמר: „אני לא מוכן להתייחס למסיבה — שיכתבו, מה איכפת לי.״ דובר צה״ל, תת־אלוף יואל בן־פורת, שהתבקש להביא את תגובת צה״ל למסיבת־השחיתות, או לאפשר ל„העולם הזה״ לקבל את תגובתו של מאשר החשבונות ואחד החוגגים, מפקד חיל־האוויר בני פלד, השיב: „צה״ל אינו מוכן להתייחס כלל למסיבה.״

למרות שצה״ל החליט שלא להתייחס לשערורייה שבביזבוז כחצי־מיליון לירות על המסיבה שערך אחד מקציניו, כדאי היה ששר־הביטחון יתייחס לפרשה זו. השבוע קיצצה הממשלה 500 מיליוני לירות מתקציב הביטחון. אילולא התקיימה מסיבת השחיתות הצה״לית באילת, היה לפחות אחוז שלם מתקציב זה נשאר מוקצה לצרכים הנכונים של מערכת הביטחון וצה״ל.

כל טייס בחיל־האוויר יכול לעשות את החשבון בשניה אחת: כמה שעות־אימונים על „פנטום״ יכול היה חיל־האוויר להוסיף לעצמו בכסף שהוצא על המסיבה!

בינתיים התברר, כי לא רק המתלוננים רוגזים על מסיבת הקצין הבכיר, אלא גם רבים מידידיו באילת ובתל־אביב, שמשום־מה לא הוזמנו למסיבה. הקצין הבכיר החליט להיות „בסדר״ עם כולם. לקראת השבת הקרובה מתכנן בסיס חיל־האוויר באילת מסיבת־ענק נוספת. זו תהיה מהדורה שנייה של המסיבה הגדולה הקודמת, אליה יוזמנו כל אלה שלא נכחו במסיבת 430 אלף הלירות.

סיפורים שבינו־לבינה.

גמילות־חסדים באופי. משום כך, כאשר פנה אליו הנדבן וגומל־החסדים שימחה חודורוב, אביו של הכדורגלן־לשעבר יעקוב חודורוב וסיפר לו, כי במוסד הילדים אחוזת ילדים על־שם אידה ויין בחיפה קיים מחסור חמור בסיפרי־ילדים, החליט לידסקי להירתם לעזרת המוסד.

לא היתה זו הפעם הראשונה שעורך־הדין הטרוד, העוסק בדרך־כלל במישפטים פליליים של עבריינים קשוחים, מתפנה מעיסוקיו על־מנת לעסוק בגמילות־חסדים. מספר לידסקי, שסימני־ההיכר שלו הוא המיקטרת הנעוצה דרך־קבע בין שיניו, ומישקפיו הכהים:

„אני בא מבית דתי. בילדותי למדתי בבית־ספר דתי, וסיימתי גימנסיה דתית. הרקע הזה הפך אותי אדם המאמין באלו־

(המשך בעמוד 30)

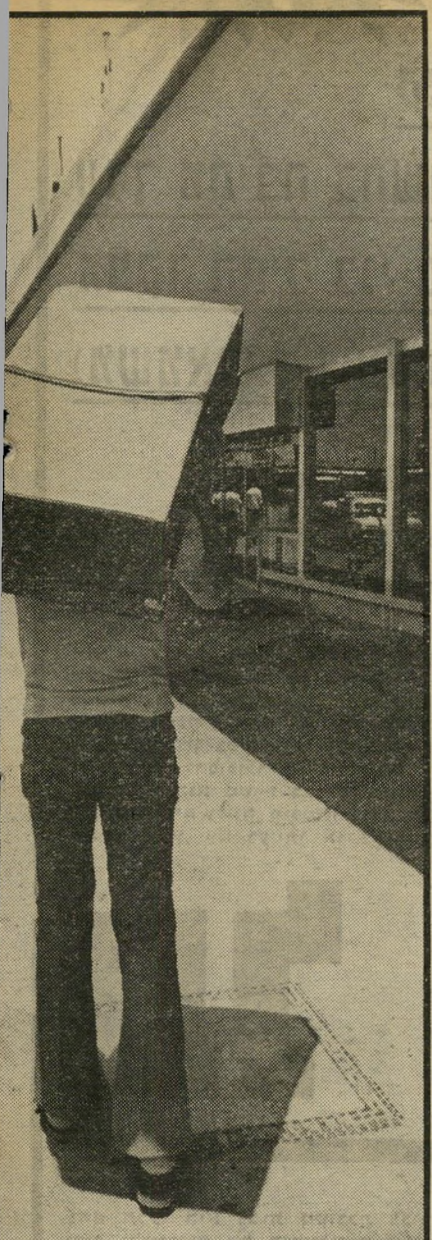

הסבל מחזיק בעגלה באדישות, התייר נושא את מיזוודתו

יריקת פרידה לתייר

התייר הקשיש פרק את המיזוודות מן המונית, והניחן על הרציף שלפני בית־הנתיבות, בנמל־התעופה על שם בן־גוריון בלוד. אחר מיהר התייר, שעמד להמריא בטיסה הקרובה, אל חבורת הסב־לים שהסתודדה באחת מפינות הרציף. כל אחד מן הסבלים החזיק בעגלת שירות־עצמי מאלה המשמשות לנשיאת מיזוודות הנוסעים. על העגלה הניח כל סבל את תיקו האישי ובו, מן־הסתם, ארוחת ה־בוקר או הצהריים שלו.

„אוכל לקחת עגלה, בבקשה?” שאל התייר באנגלית. איש מן הסבלים לא שעה אליו. הם היו עסוקים בוויכוח רעשני בינם לבין עצמם. התייר נגע קלות בכתפו של אחד הסבלים, שהיפנה אליו מבט תמה, וחזר על שאלתו. „אני לא מבין אותו. מישהו יודע מה הוא רוצה?” פנה הסבל ושאל את חבריו. „עזוב אותו!” ענה לו אחד הסבלים, והמשיך בוויכוח עם חברו.

אחד מאנשי־הביטחון, הסובבים ברציף נמל־התעופה חמושים בתת־מיקלעים עוזי, התנדב לתרגם לסבלים את בקשתו הפשו־טה של התייר. „הוא רוצה עגלת שירות־עצמי, ושתעזרו לו לקחת את המיזוודות שלו לבית הנתיבות,” תירגם איש־הביט־חון, הרגיל לשמש מתורגמן בין הסבלים והתיירים. „עגלה?” תמה אחד הסבלים, „אלה שלנו! שיחפש לו עגלה אחרת!” איש הביטחון תירגם.

התייר התמים פנה לתוך בית־הנתיבות, לחפש עגלת־שירות אחרת, שבעזרתה יוכל להוביל את מיזוודותיו הרבות אל דלפקי הקבלה והמכס שבתוך בית־הנתיבות, מהל־לך כחמישים מטרים משם. אשתו הקשישה נשארה עם המיזוודות על הרציף. כעבור דקות אחדות חזר התייר אל חבורת הסבלים. איש־הביטחון התגייס מייד ל־עזרתו כמתורגמן, ופנה לאחד הסבלים: „הוא לא מצא עגלת־שירות בבית־הנתי־בות. הוא מבקש עגלה אחת.” התשובה היתה החלטית ותקיפה: „לא!” ובקעה מגרונם של חמישה סבלים במקהלה אחי־דה.

מי כאן הבוס?

עכשיו כבר התרתח התייר ה־מתוסכל. מתוך בית־הנתיבות יכול היה לראות שורות של עשרות עגלות ל־שירות־עצמי, מסודרות באולם־המכס של הנכנסים לארץ. ואילו כאן, בחוץ, החזיקו הסבלים בכל העגלות כבאוצר יקר. מסביב ראה התייר עגלות נוספות, המשמשות לנשיאת ארגזי בירה, עיתונים, חבילות ופחי־אשפה. כל אלה, בשירותם של בתי־קפה ועסקים פרטיים אחרים בשטח נמל־התעופה, ובשירות עובדי־הניקיון של ה־נמל, הנושאים על גבי העגלות את כליי־עבודתם.

זעמו של התייר גבר, כשראה מונית מת־קרבת ופורקת מיטען של עיתונים, אחד הסבלים מיהר אל המונית, העמיס על העגלה „שלו” את חבילות־העיתונים, ומיהר לחנות־העיתונים ש־בבית־הנתיבות. כשפרק את מיטענו בחנות, שילשל לכיסו שלושים לירות, שהעניקה לו בעלת החנות. לידי אחראי־המישמרת שלו, ישראל, העביר עשר לירות. את השאר הטמין בתיקו.

כשנוכח התייר הנזעם, מי כאן הבוס, ניגש אל אחראי־המישמר ומחה: „העגלות האלה הן של הנהלת נמל־התעופה! למה הוא משתמש בהן ומקבל כסף, ולי הוא מסרב לעזור?” ושוב נזקק התייר לשירותיו הטובים של איש־הביטחון ב־תירגום דבריו. „אתה רוצה עגלה? תשלם!” השיב לו אחראי־המישמרת. „אבל למי הולך ה־כסף הזה?” היקשה התייר באמצעות המתוגמן. „זה סיפור ארוך,” נאנח אחראי־המישמרת, ופנה לו לדרכו.

התיירת מגיעה לנמל, הסבל מסתכל בטרף, שני סבלים מסרבים לתת לה עגלה, ו

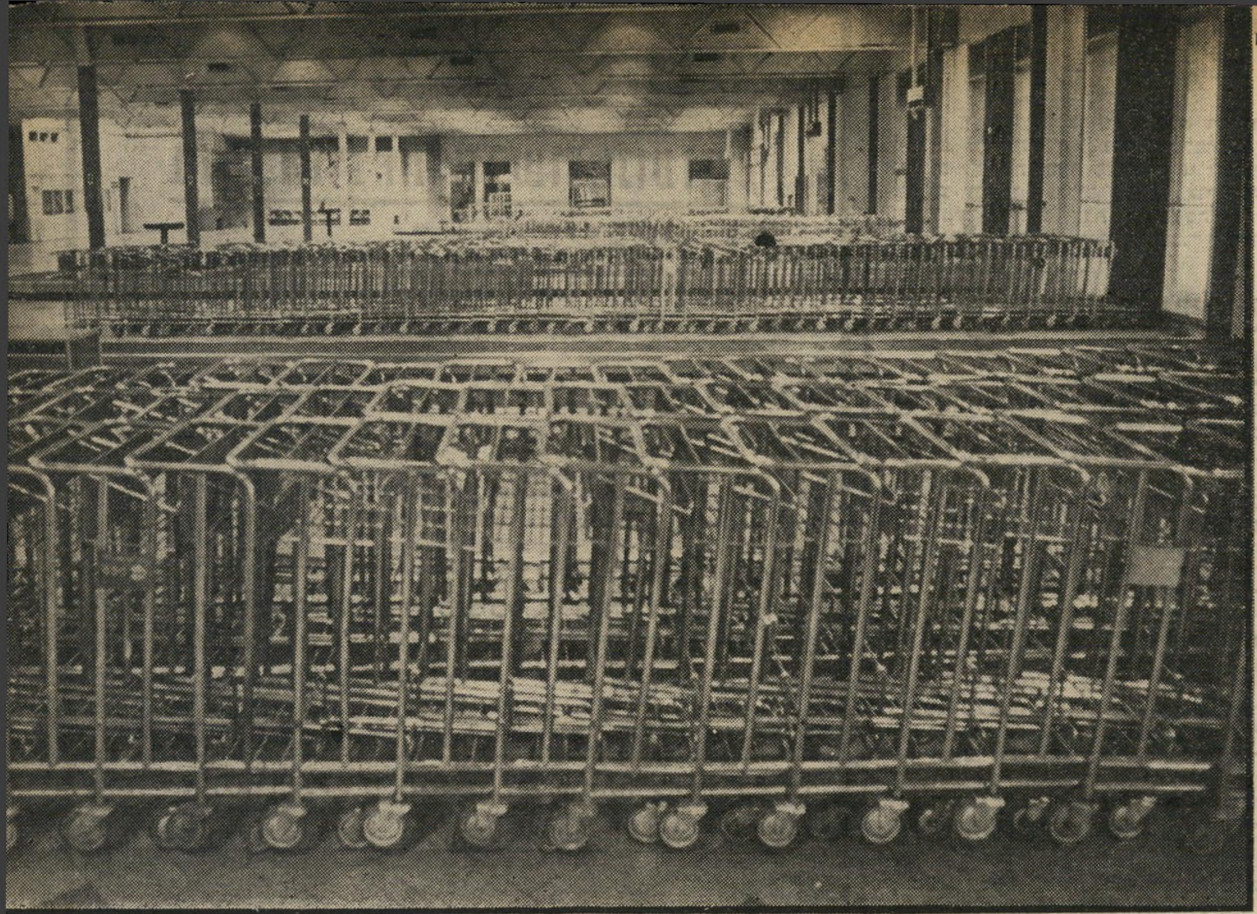

על גבו, ומאות עגלות מובטלות באולם שאין אלין גישה

התייר הקשיש תפס את הפרינציפ. מטוסו עמד להמריא. הוא שלף מכיסו שטר של עשרה דולרים, נתן אותו לאחד הסבלים בחבורה המת־גודדת. „לא מקבל כסף כזה," השיב לו הסבל והשליך את השטר על הרצפה. התייר מיהר להיכנס לעניינים. אשתו הרימה את השטר הי־רוק, בעוד בעלה מפשפש בארנקו ושולף משם שטר של 50 לירות ישראליות. הסבל, שקיבל את השטר, חייך ומיהר להעמיס את מיזוודותיו של התייר על עגלתו ה„פרטית". ליד הדלפקים דרש מהתייר 10 לירות נוספות. התייר, ש„קיבל משמעת," כדיברי אחד הסבלים, נתן לסבל גם את מבוקשו זה. „מי צריך צרות איתם?" הסביר, „הם נראים אלימים מאד." הסבל חזר אל חבורתו, והעביר לידי אחראי־המשמרת שלו 15 לירות.

מיקרה זה, שכמותו מתרחשים רבים בנמל־התעופה בלוד, הסתיים בפעם זו בטוב, פחות או יותר. במיקרים אחרים מנסים תיירים צעי־רים לקחת בכוח את עגלות השירות־העצמי, שהסבלים תפסו עליהן בעלות. אז מתפתחת תקרית רעשנית, לא־נעימה. חבורת הסבלים מקיפה את התייר הנועז ומגרשת אותו באיומים או בדחיפות. וכל זה, על הרציף של בית־הנתיבות, האמור להיות הפנים הראשונים, או האחרונים, שמראה מדינת־ישראל לאורחיה.

מה זה 50 לירות?

בשום מיקרה אין הסבלים מוותרים על הטיפ. ש„חייבים לנו," לדיבריהם. אם יש לך שיבעת אלפים לירות לעשות טיול בחו"ל, מה יש אם תתן לנו חמישים לירות?" הם שואלים את הישראליים, היחידים שעימם יש להם שפה משותפת בוויכוחיהם.

מי שרוצה להשתמש בעצמו בעגלת השירות־העצמי, השייכת למינהלת שדה התעופה, ולשאת לבדו את מיזוודותיו, ייכבד נא. וישלם לסבל המשאיל לו את „עגלתו" סכום של 20 לירות, בכסף ישר־אלי. מטבע זר אין הסבלים מקבלים, כי הם „לא רוצים להסתבך." ומי שרוצה לזכות בשירותיהם של הסבלים, חייב לש־לם להם 50 לירות בתחילת העבודה, ולקנח ב„טיפ' כראות־עיניו, העיקר „לא פחות מעשר לירות," עם הנחת המיזוודות בתח־נתן הסופית בארץ, על דלפקי היציאה והמכס. בדרך־כלל מועברת מחצית ה־סכום לאחראי־המישמרת.

מסביר ישראל, אחראי־מישמרת של ה־סבלים בנמל־התעופה על שם בן־גוריון: „לפני חודשים אחדים הגענו להסכם עם המנהל החדש של השדה, עזרא בלס. קבענו שכל כספי הטיפים יועברו לקופה משותפת של כל הסבלים, ויתחלקו אחרי־כך בין כולנו. מה שקורה, זה שלפעמים סבלים מעבירים אלי לקופה רק חלק מן הכספים שהם מקבלים." בעיותיו של אחר־ראי־מישמרת.

הוא אינו מוטרד כלל מן העובדה ש־

(המשך בעמוד 25)

בסוף היא נכנעת ומשלמת לסבל 25 ל"י

נגד סוריה רבתי!

בעד מדיניות חדשה ונועזת!

בהכירה שהבעייה הפלסטינית היא לב הסיכסוך בין ישראל והעולם הערבי, וכי מתן הזכות להגדרה עצמית לעם הפלסטיני ולהקמת מדינה עצמאית משלו לצד מדינת ישראל, תוך הכרה הדדית ודו־קיום בשלום עימה, היא הדרך לפיתרון הסיכסוך —

סבורה המועצה כי מדיניות של תמיכה בעקיפין בפלישה הסורית ללבנון תהיה מדיניות קצרת־ראות.

תהיה זאת אשלייה מסוכנת מצד הממשלה והעם בישראל לחשוב כי השתלטות סורית על לבנון תקרב את השלום עם הערבים.

ניצחון סורי יוכל רק להביא להקמת סוריה־רבתי, שתקיף את ישראל מכל צדדיה, מבלי לפתור את גורמי־היסוד שהביאו להקמת התנועה הלאומית הפלסטינית העצמאית.

זו העת לממשלה לנקוט מדיניות חדשה ונועזת, להושיט את ידה לעם הפלסטיני ולהכריז על נכונותה להכיר בזכותו להגדרה עצמית ולמדינה משלו, אם יכיר הוא בה, על בסיס של דו־קיום בשלום.

המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני

רק 19.75 ל״י

Water Cream
צמד צלליות
במבחר גוונים.

Outdoor Girl

Outdoor Girl מוותרת על אריזות
מפוארות ויקרות ומגישה לך מבחר אופנתי
של מוצרי טיפוח ואיפור מעולים
במחיר נמוך בכ- 50%
מחברות קוסמטיקה מעולות אחרות.

מכסימום יופי במינימום הוצאה

מפיצים: הלטיס בע״מ טל׳ 03-255763; 04-665505

פוטו יוסי אזאר/סטודיו ג׳ל

■ **יריקת־פרידה לת״ר** ■

(המשך מעמוד 29)

עבודה זו, הצריכה להיעשות ללא דרישת תשלום, נעשית רק כאשר משלמים ה־נזקקים לשירות מחיר מלא, על־פי תעריף שנקבע על־ידי הסבלים עצמם. „אני יודע שלפעמים לוקחים קצת כסף. מה יש? המשכורת שלנו זה משכורת־רעב,״ מסביר אחראי־המישמרת.

מאות עבירות בשבוע

הסבלים בנמל־התעופה מאורגנים במסגרת מחלקת פריקה וטעינה. הם נחשבים כעובדי נציבות־שירות־המדינה, ומקבלים משכורות ממינהלת נמל־התעופה. משכורתו של סבל מתחיל היא כ־2100 לירות נטו בחודש, להוציא הטבות שונות ושעות נוספות. הסבלים עובדים במיש־מרות. תפקידם הרישמי הוא „עזרה לנוס־עים בנשיאת משאותיהם מן הרציף ל־דלפקי־היציאה.״ בכל מישמרת צריכים לע־בוד לפחות 40 סבלים. ביום השישי, ה־18 ביוני, אי־אפשר היה לאתר, בשעה 11 לפני־הצהריים יותר משיבעה סבלים, ש־התגודדו באחת הפינות על רציף בית־הנתיבות, כשהם אוחזים בשבע עגלות של שירות־עצמי. עגלות אלה היו יחידות, או־תה שעה, בכל בית־הנתיבות, להוציא אותן עגלות שנעשה בהן שימוש אחר, לצורכי העברת משאות עבור עסקים פרטיים ב־שטח הנמל.

באולם־המכס הגדול נמצאו אותה שעה שורות ארוכות של עגלות חסרות־שימוש. התיירים שהגיעו בשעות הבוקר, לקראת טיסות הבוקר והצהריים, עשו פעמים רבות את הדרך מהרציף לדלפקי־היציאה, לנשי־את מיזוודותיהם לתוך בית־הנתיבות. אח־רים נשאו את המיזוודות על גבם, עד לדלפקים.

היכן העזרה לנוסעים, שאותה אמורים אותם סבלים לספק? „בנמל־התעופה בלוד נעשות מאות עבירות בשבוע,״ נאנחת, „אחת שכבר מכירה את הבעייה,״ דוברת־הנמל ניצה תמרי. „זוהי עובדה שהסבלים לא מבצעים את תפקידם כראוי, אם בכלל. זו עובדה ידועה שהם עוברים על חוק העובדים בשירות־המדינה. למינהלת נמל־התעופה אין כוח ואין ,שיניים׳ לעשות נגדם משהו. אם ינסו רק להתחיל איתם, הם יסגרו את שערי שדה־התעופה. הם מאורגנים וחזקים, אז הם יכולים לעשות מה שהם רוצים. ככה זה בכל המדינה.״

מילחמת שני המחנות

מנהל נמל־התעופה, עזרא בלס, סירב למסור את תגובתו לגבי דרכי עבודתם של הסבלים בבית־הנתיבות. „היי־תם צריכים להודיע קודם שאתם עומדים לבקר בשדה־התעופה,״ אמר לאנשי צוות העולם הזה.

„למעשה,״ טוענת הדוברת, „קיימים שני מחנות בין עובדי הפריקה והטעינה: ה־סבלים הוותיקים היו מוכנים, בזמנו, להגיע לפשרות עם מינהלת הנמל. דובר על מתן פיצוי כספי גבוה לסבלים, שתמורתו יפסיקו להטריד את הנוסעים ויתנו את השירותים שהם צריכים לתת. לעומתם — המחנה החדש, של סבלים חדשים, רובם עולים חדשים מגרוזיה, אשר רואים ב־עבודתם ,מיכרה־זהב׳. איתם אי־אפשר היה להגיע לשום הסכם. מלבד העימותים ה־יומיומיים בין הסבלים לתיירים, ולנוסעים ישראליים, קיימים גם סיכסוכים בין שני מחנות העובדים.

„למרות הניסיונות החוזרים־ונישנים של מנהל הנמל, לשים קץ לפרשת הסבלים, נשאר המצב כמו שהוא עכשיו, ואין מה לעשות.״

הנהלת נמל־התעופה הרימה ידיים. ה־מנהל החדש השלים עם המצב. גם סגן־המנהל לענייני שירותים, האחראי לפרי־קה ולטעינה, יואל תבורי, נכנע ל„מצב שקיים ואי־אפשר לעשות בו כלום.״ אך מינהלת הנמל זוקפת לזכותה לפחות הישג אחד. נפסקה המילחמה בין הסבלים לבין עצמם. אין עוד התנפלות של סבלים על תיירים הפותחים ארנקיהם למתן הטיפ הגבוה. עכשיו אין בכלל התנפלות על תיירים. הם נושאים את מיזוודותיהם בעצ־מם.

במדינה

(המשך מעמוד 27)

הים וביחסי־אנוש. אומנם אינני הולך ל־בית־כנסת ואינני שומר־מסורת, אבל גמי־לות־החסדים טבועה באופיי. לכן, כימעט תמיד כשפונים אלי לעזרה, אני מטה אוזן קשבת, וברוב המיקרים עושה כמיטב יכולתי כדי לעזור — אם בגיוס תרומות, אם במעשים, או בכסף שאני תורם ב־עצמי.

„כך, בעצם, הכרתי את גומל־החסדים שימחה חודורוב, ממיבצעים משותפים ש־עשינו יחד. כשהוא סיפר לי על הילדים שאין להם סיפרי־קריאה, הדבר נגע לליבי באופן מיוחד. לי־עצמי יש שלושה יל־דים שאני מסוגל לספק את כל מבוקשם, ובארון־הספרים שלהם עשרות ספרים ש־אינם בשימוש. משום כך הנחתי שגם

פרקליט לידסקי
לקרוא במקום להתפרחח

לידידי הרבים, בהם מישפטנים ידועים, ספרים מייותרים בביתם.״

גיוס צוות המישרד. „ניסחתי מיכ־תב, שלחתי אותו לעשרות מהם, וביקשתי שילקטו את הספרים ויודיעו טלפונית למישרדי. את מלאכת ההובלה לקחתי על עצמי. חלק מהמיכתבים נשלח אל לקוחות שלי, עבריינים ידועים, שהתפלאו לקבל מיכתב שונה מאלה שהם מורגלים לקבל ממישרדי.

„ברור לי שהמיבצע כרוך בעבודה רבה, במאמץ ובהוצאה כספית. אבל אני מא־מין שספר לילד תורם להתפתחותו הרו־חנית והתרבותית לא פחות מאשר הליי־מודים. למיבצע התגייס כל צוות מיש־רדי, ובראשו מזכירתי אסתי, שלקחה על עצמה את הטיפול בתיכתובת ובטלפונים.

„בינתיים הגיעו כבר כמה עשרות ספ־רים, ואני מצפה לכמה אלפים. אחרי הכל, עם ישראל מכונה עם־הספר, ואני מקווה שלא־בכדי.״

מישטרה

מכות במיגרש־הרוסים

אם לשניים מתלוננת: „שוטר חרג את הכלב של בני, וקצינים היכו אותנו בתחנת־המישטרה״

„צעדנו יחד, אחותי, בני בן התשע ואני, לעבר תא־המעצר בתחנת־המישטרה במיג־רש־הרוסים בירושלים. מאחורינו צעדו קצין־הסיור, רב־פקד יצחק ברקת, וקצין נוסף בדרגת מפקח־מישנה. לפתע הרגשתי מכה חזקה בעורפי. נהדפתי בכוח לעבר ריצפת־הבטון של חצר בית־המעצר. בני, ירום, נפל עלי. חיבקתי אותו, ואז התנפל עלינו רב־פקד ברקת והיכה אותנו מכות נמרצות.״ טענות אלה היפנתה, בשבוע ש־עבר, פנינה שרון (36), גרושה ואם ל־שניים, העובדת לפרנסתה בסניף אג״ד בירושלים, אל מישטרת ישראל, בבקשתה לחקור את התנהגותם של קציני־המישטרה כלפיה וכלפי בנה.

הקצינים הסתלקו. אל תלונתה של פנינה שרון הצטרפה גם אחותה אסתר (אסתי) פרקין (40), אחות־מעשית בבית־החולים הדסה בירושלים, שנעצרה גם היא

(המשך בעמוד 34)

מנחם גולן - מהגר

השותף האחד חשוד במירמה

השותף השני עובר לאמריקה

מאת **יגאל לביב**

גולן מפיק־הסרטים הגדול של ישראל, מתכוון להגר עתה לאמריקה, שם הוא ינסה לקצור הצלחה כספית.

הכהן אלכס הכהן, שותפו של מנחם גולן בסרטים, היה היוזם הקמת עיר־הסרטים באילת, שנשרפה.

כאשר הציין איש המשטרה בבקשה לתעודת־יושר שהונחה לפניו, לא שם לב תחילה לשמו של המגיש. הנימוק לבקשת התעודה ניראה מוזר במיקצת. שכן לא בכל יום מבקשים ממישטרת ישראל תעודת־יושר וכותבים כי היא נחוצה לשגרירות האמריקאית למטרת הגירתו של המבקש. אולם כאשר תפס איש־המישטרה כי מגיש הבקשה הוא מפיק־הסרטים הידוע מנחם גולן, נדהם לחלוטין. כאשר התאושש, התקשר מייד עם נציבות מס־ההכנסה, הודיע לה כי מפיק־הסרטים מנחם גולן מבקש להגר.

מנחם גולן עצמו הופתע, כאשר, עשרים וארבע שעות אחרי הגשת הבקשה לתעודת־יושר במישטרה, הופיעו אצלו אנשי מחלקת־החקירות של מס־ההכנסה, ביקשו כי יפרע את החוב הגדול המגיע ממנו, על־חשבון ניכויי־מס משכר־עובדים, העולה על מיליון ל״י, קודם צאתו את הארץ. הוא ניסה להסביר להם כי אינו רוצה לרדת מן הארץ, אלא ברצונו רק לקבל מעמד של תושב־קבע באמריקה, לצורך עבודתו הקרובה כבמאי המחזמר גולדה. נכון כי מעמד זה הוא שלב ראשון והכרחי לקבלת אזרחות, אולם הוא טען כי בדעתו לשמור על אזרחותו הישראלית. כנימוק משכנע נוסף טען גולן, כי הוא מעדיף לשלם מס־הכנסה לפי החוקים הישראליים, ולא לפי החוקים האמריקאיים הנוקשים יותר.

הידיעה כי גולן מבקש להגר לארצות־הברית עדיין לא ידועה לאיש כמעט. גולן חייב מיליונים רבים בקשר להפקות סרטיו, וכל נכסיו משועבדים למימון הסרטים, שרובם נכשלו. אנשי מס־ההכנסה יודעים, כי אם יתבעו את המגיע להם יהרסו את גולן, וכיוון שהוא שיכנע אותם כי כל מבוקשו הוא רק לקבל היתר לביים את המחזמר גולדה, הם הולכים לקראתו.

אך גולן שכח לספר כי כבר ביים סרטים באמריקה, קיבל רישיון־עבודה לביימם ולא היה לו כל צורך לבקש לשם כך מעמד של תושב שם. גם עתה הוא יכול לביים את גולדה מבלי לבקש להגר לאמריקה, ונראה כי כאשר חתם על הטופס במישטרת ישראל, כי מבוקשו להגר, דיבר אמת. אגב, את גולדה יממן אותו ישראל כץ מניו־יורק, המשתתף במימון הסרט קשר הפסחא, שגולן משלים את ייצורו.

ארבעה סרטים משלים מנחם גולן כעת. האחד, קשר הפסחא, מופק במימון קבוצת כץ, המייצג משקיעים מטעמי מיקלט־מס (טאקס־שלטר), וכן חברת־הפצה קטנה בשם אטלאס, השייכת לוולף שמיט מלוס־אנג׳לס. שמיט רכש את כל הזכויות להפצה באמריקה, תמורת התחייבות להשקיע חצי־מיליון דולר, העביר עד כה רק 100 אלף דולר. וולף צפוי עתה לתביעה פדראלית באמריקה, על הפצת סרטים גנובים — העתקים שנעשו בחשאי, בלי ידיעת הבעלים, מבלי לשלם זכויות־יוצר. גולן הגיע אליו באמצעות עורך־הדין סם קפלן משיקאגו, שמימן לו את הפקת הסרט לפקה, אשר תיאר את הפשע המאורגן באמריקה באור חיובי.

סרט לאומי — בישראל ובאיטליה

הסרט השני הוא לופו בניו־יורק, המוצג עתה בארץ וצפוי כנראה להצלחה. גולן מקווה למכור מיליון כרטיסים, מה שיכניס לו יותר ממיליון וחצי לירות רווח על הסרט. שני סרטים נוספים שהוא מפיק הם שני מערבוני־ספאגטי בשיתוף עם אלכס הכהן. האחד שמו ונדטה (ניקמת־דם), והשני אקדח האלוהים. הפקת כל סרט עולה כחצי־מיליון דולר. ההפקה משותפת לגולן ולהכהן. גולן מספק שירותי־ייצור ושחקנים בארץ, והכהן — שחקנים זרים ושירותי מעבדות באיטליה. הכהן מקבל את זכויות־ההפצה באיטליה, שבה הוא קשור עם רשת של 18 אלף בתי־קולנוע. החברה של הכהן, המשקיעה בסירטי גולן, נקראת טלה־רומא הפקות, והיא קשורה בחברת סבן־סטאר, שאצלה שוכנים מישרדיו של הכהן ברומא.

לגולן עצמו שותפים שקטים בכל הפקותיו, הלא הם קבלני־הבנייה הירושלמים האחים אלה, שיחד עימו רכשו בארץ חמישה בתי־קולנוע, והשקיעו בסרטיו באמצעות חברה הקרויה יורם גלובוס — אחים אלה, המפיצה את סרטיו בארץ.

הממונה על עידוד הסרט הישראלי, זוהר ברעם, העניק מעמד של סרט ישראלי למערבון אקדח האלוהים, למרות שאינו עומד בתנאים הנדרשים. לפי החוק, רק סרט ששמונים אחוזים מצילומיו, פיתוחיו ועבודות־המעבדה שלו נעשים בישראל, זכאי למעמד זה. עבודות המעבדה של הסרט אקדח האלוהים נעשות באיטליה, במעבדות של אלכס הכהן, אולם למרות זאת נתן לו ברעם את האישור. אישור זה מביא עימו הלוואה ממשלתית נוחה בריבית נמוכה, וכן החזר של 32% ממחיר הכרטיס, שבדרך־כלל משולמים כמיסים.

אישור זה, שניתן משום־מה על־ידי זוהר ברעם, תמוה — לנוכח השמועה כי סרט זה מקבל גם באיטליה מעמד של סרט איטלקי, וזוכה שם בהחזר של 12% ממחיר הכרטיס. כך יוצא כי אותו סרט נהנה — גם בישראל וגם באיטליה — ממעמד של סרט לאומי מקומי!

תרגיל זה בהוצאת כספים מידי ממשלת ישראל אינו היחידי שבו עסק אלכס הכהן בעיסקי סרטיו בישראל. בשנת 1968 קיבל ממרכז־ההשקעות אישור להקמת מיפעל מאושר באילת, שיהיה עיר־סרטים שבה יופקו מערבונים. התנאי היה, כי לפחות 35% מהכנסות המיפעל יהיו במטבע זר. הכהן הקים חברה בשם פילמאר, שהקימה את עיר־הסרטים. ההשקעות בה היו 160 אלף לירות מכספיו של הכהן, שרובם הושקעו בצורת עצים שהובאו להקמת העיר, ואשר איש לא בדק כמה עלו באמת; כן הושקעו עוד 306 אלף לירות, הלוואה של הבנק לפיתוח התעשייה, בריבית של 6.5%, ועוד מענק ממשלתי של 175 אלף לירות.

תרגיל בהוצאת כספים

העיר הושלמה ב־1969, והופקו בה שני סרטים. מאז עמדה שוממה שנה וחצי, עד שהפיקו בה סרט שלישי ע״י קבוצה גרמנית, באמצעות אולפני־הסרטה הרצליה. לפני התפקה השלישית השקיעו הגרמנים יותר מ־200 אלף לירות בשיפוץ העיר, שנהרסה במשך הזמן. עם סיום ההקרנה, ב־13 ביולי 1971, פרצה דליקה, והעיר כולה עלתה באש. אז התברר כי בוטחה רק בסכום של 30 אלף לירות. למרות זאת הגיש הכהן תביעה בסך 750 אלף לירות נגד אולפני הסרטה הרצליה, על הנזקים שנגרמו לו מאובדן העיר.

במהלך המישפט, שבו יוצגו אולפני הרצליה על־ידי עורכי־הדין יהודה מוריץ וצבי יעקובוביץ, התגלה כי הכהן רימה את מרכז־ההשקעות. במישפט הוצג מיסמך, המראה כי ב־3 בספטמבר 1971, חודשיים אחרי השריפה, הגיש הכוהן למרכז־ההשקעות דין־וחשבון שבו העלים את דבר הדליקה. הדין־וחשבון פירט את ההשקעות שנעשו בעיר־הסרטים, וציין במפורש: „אנו מצהירים שכל מה שנרכש או נעשה על־ידי ההשקעות הנ״ל נמצא במיפעל" — זהו שקר מפורש, שכן כל ההשקעה נשרפה.

מי שמכיר את הכהן יודע, כי אין זה המיקרה הראשון שבו רימה את ממשלת ישראל. בשנות השישים שימש כמנהל החברה הממשלתית לסחר עם אפריקה, דיזנגוף — מערב־אפריקה, ניהל עסקים פרטיים בכספי הממשלה, ונאלץ להתפטר. שנים רבות חשש לבוא ארצה, פן יועמד לדין. לבסוף הסכים שר־האוצר המנוח, פינחס ספיר, לבטל את התביעות נגדו תמורת כופר בן חצי־מיליון דולר. הכהן החל, בשנים האחרונות, להשקיע בעסקים שונים, ונכנס לשותפות בעיסקי סרטים בחברה בשם רונבי עם רן רון. בארץ הפיק גם את הסרט תמר אשת ער, וכן הפיק עשרות מערבונים באיטליה. ועוד ידו נטויה, כנראה — גם אחרי הגירת גולן.

שטיח אדום - החוצה מנחם גולן בהצגת־הבכורה של סירטו הגדול הראשון, **קזבלן**. מימינו, אשתו רחל. באמצע: השחקנית אפרת לביא, ובתמונה משמאל: הבמאי יוסף מילוא.

הרומאים קראו לירושלים „אליה קאפיטולינה״ - עכשיו מסתבר
שמינהגי הקאפיטול האמריקאי חדרו גם לכנסת בירושלים

פילגש בגיבעת רם

הדיווחים המגיעים מארצות־הברית, על שערוריית המזכירות־פילגשים ב־גיבעת הקאפיטול, הם מעניינים ופיקאנ־טיים. העיתונים הישראליים מרבים לתאר את הפרטים העסיסיים ביותר של שערו־ריית הציר וויין הייז ומזכירתו אליזבט ריי. לתאר את מיפגשיהם, את מכשיר־ההקלטה שאותו הניחה ריי מתחת למיטה, את העוב־דה שגם אשתו החדשה של הייז היתה קודם לכן פילגשו, ואת התפרצויות הקינ־אה של ריי. אך העיתונים האמריקאיים שמים את הדגש דווקא על האספקטים ה־ציבוריים של הפרשה.

אין ספק שהעיתונות האמריקאית היא הרבה יותר חופשית ופתוחה מהישראלית. האמריקאים לא היו מהססים לפרסם בכות־רותיהם הראשיות את דיעותיה של ריי על יכולתו המינית של חבר־הקונגרס הייז. או־לם הדגש בכל הפירסומים הוא דווקא על השערוריה הציבורית: העובדה שהייז מימן את משכורתה של ריי, ושל פילגשו הקו־דמת, מכספי הציבור, דבר המהווה מעילה בכספים ובשליחותו הציבורית.

הייז היה חבר־קונגרס בעל השפעה עצו־מה. מחוז־הבחירה שלו, במדינת אוהיו, שולח אותו לקונגרס ברוב עצום, מזה 20 שנה. הן בגלל כישוריו, הן בגלל הוותק שלו, זכה בשתי מישרות נכבדות ביותר בקונגרס האמריקאי. הוא היה יושב־ראש של הוועדה־לענייני־הקונגרס של המיפלגה הדמוקראטית, גוף המעצב את מדיניות המיפלגה ושולט בכספים עצומים, ויושב־ראש הוועדה המנהלת של בית־הניבחרים. ועדה זו מחליטה כמה יקבל כל חבר קונ־גרס לכיסוי הוצאותיו, אילו משכורות יקבל כל אחד מעוזריהם של חברי־הקונגרס ו־מזכירותיהם.

בלב הקורא הישראלי עלתה למיקרא הדברים, השאלה האוטומטית כימעט: האם יכול היה כל זאת לקרות גם בכנסת שלנו? ומה קורה, בעצם, בכנסת שלנו?

שמור לי ואשמור לך

שערוריית המין בגיבעת הקאפיטול הרעידה את ליבם של חברי־הכנסת בגיבעת־רם בירושלים. כל חברי־הכנסת ו־הבאים בשערי הבניין, העוזרים, העיתונאים ואפילו מלצרי מיזנון־הכנסת, יודעים על שערוריות לא פחות מרתקות, ובעלות אותו אופי, בכנסת ישראל בירושלים. אולם חב־רי־הכנסת שומרים זה על זה, ואינם נותנים לסיפורים לצאת מתחום מישכן הכנסת. היועצים שומרים על השרים וחברי־הכנסת שלהם, והעיתונאים מגוננים על המדליפים שלהם מקרב חברי־הכנסת.

העובדה שהיחסים בין מזכירות לחברי־כנסת, בין עוזרות לשרים, בין חברי־כנסת לבין עובדות־השירותים, קיימים כולם על חשבון קופת־הציבור, או על חשבון עבו־דתו של חבר־הכנסת או השר, המקבל מש־כורת מהציבור — אינה מעניינת איש. כל נסיון להפסיק פרשה או פלירט בין חבר־כנסת לבין מי שמועסקת בגלל תכונותיה הגופניות נתקל בתגובה צדקנית של חבר אחר באגודה המיקצועית של חברי־הכנ־סת: „אסור להתערב בעניינים הפרטיים של חבר־הכנסת! הנושא אינו ציבורי!״

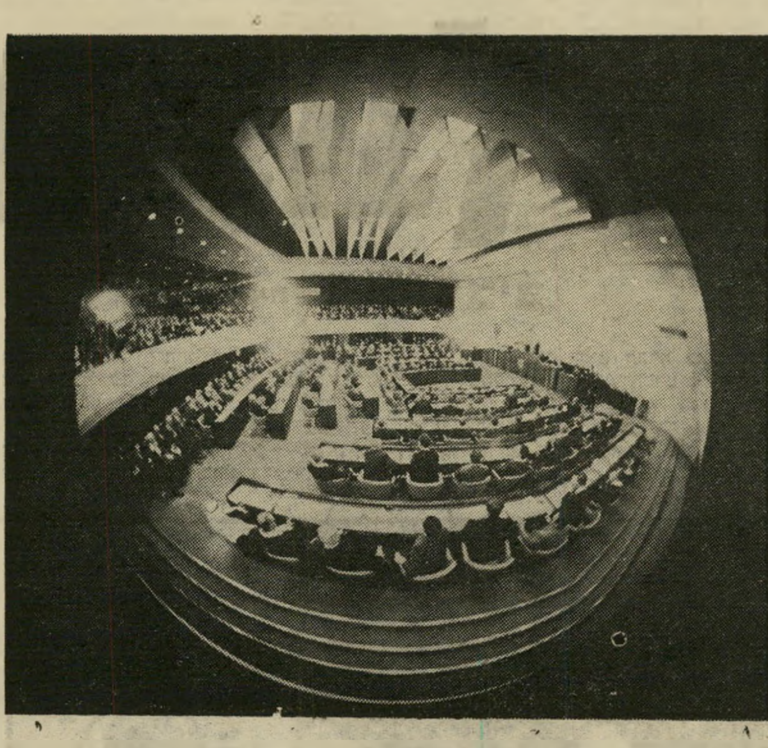

כאשר הנסיון היה רציני יותר, ונטען כי גם ענייניו הפרטיים של שליח־ציבור חדלים להיות פרטיים כאשר הם עולים כסף ל־משלם־המיסים, באה בקשת התחינה: „עז־בו אותו! יש לו אישה וילדים, חבל שהם יפגעו בגללו!״

חבר־הכנסת והמזכירה

אחד המיקרים המפורסמים ביותר בכנסת, שאף נרמז עליו פעמים מיספר בעיתונות, הוא של **חבר־הכנסת** מאחת ממיפלגות האופוזיציה. מזה שנים הוא מנהל רומן גלוי עם **צעירה** יפהפיה.

חבר־הכנסת, אשר לו אשה וילדים, החליט להקל על חייו ונתן **לצעירה** תואר של מזכירה ראשית של הסיעה שלו.

הפיכתה למזכירה ראשית שרת כמה וכמה מגמות של **חבר־הכנסת**. ראשית, הוא יכול להתראות עימה לפחות שלושה ימים בשבוע, מבלי שאשתו תוכל לפתוח את הפה בכלל. **חבר־הכנסת** ו**המזכי־רה** אינם מתגוררים בירושלים והיא מת־לווה אליו לבירה לשלושת ימי מליאת־הכנסת.

כוונתו השנייה של **חבר־הכנסת** היתה חיסכון כספו האישי. כל אדם, בין אם הוא ח״כ בגיל העמידה ובין אם הוא עלם צעיר, חייב לקנות מתנות לפילגש. זהו חוק בלתי־כתוב, המקנה לפילגש את אחד היתרונות הבודדים שיש לה על האישה החוקית. אולם **חבר־הכנסת** נותן לפילגש שלו מתנה גדולה אחת לחודש: המשכורת.

משכורתה של **המזכירה**, כמו משכו־רות של מזכירות־הסיעה בכנסת, משולמים מכספי מימון המיפלגות, שאותה מקבלת כל סיעה, על פי גודלה, מקופת־המדינה. העובדה ש**חבר־הכנסת** לקח לעצמו את ידידתו כמזכירתו, הכריחה אותו לקחת עוד כמה מזכירות אמיתיות, ולשלם להן עבור עבודתן שהיתה צריכה להעשות על ידי המזכירה הראשית.

אך כמו בפרשת גיבעת הקאפיטול, כך גם כאן, יש לרומן בין השניים נופך פיקאנטי עסיסי. כל שניים מחברי־הכנסת מתחלקים בחדר־מנוחה, חדר קטן וריק הנמצא ב־קומת־הקרקע של מישכן הכנסת. **חבר־הכנסת** נוהג ללכת לחדר זה כל אימת שהוא מתעייף מפעילותו הפרלמנטרית ה־ענפה. כשהוא מצליח למצוא את השותף שלו לחדר־המנוחה, ולהזהיר אותו שלא להפריע את מנוחת השכן, הוא גם מראה לעיתים את חדר־המנוחה **למזכירה**.

צהריים אחד החליט **חבר־הכנסת** לנוח, הוא ביקש מאחת ממלצריות מיזנון הכנסת להביא לו קפה לחדר המנוחה. בדרך הוא פגש את **המזכירה** והציע גם לה לנוח. בין מנוחה למנוחה הוא שכח את עניין הזמנת הקפה.

המלצרית שהביאה את הקפה דפקה על הדלת. או שהיא לא שמעה תשובה, או שהיא שמעה איזה „כן״ שלא היה מיועד לה — היא פתחה את הדלת. איש אינו יודע מה ראתה שם. העובדה שאותה יודעת כל הכנסת היא, שכולם ראו את המלצרית זועקת, מפילה את הקפה ורצה לאורך המיסדרונות של הקומה התחתונה עד ל־קומה השלישית, מקום שבו שוכן המיזנון כשהיא בוכה באופן היסטרי.

במיטבח של המיזנון ניסו להרגיע אותה, ובין כוס מים קרים לסטירת־לחי, כדי שתרגע, הבינו כל הנאספים כי לאור מה שהיא ראתה, מוטב שהיא תשתוק. כיוון שאי־אפשר לקטוע לה את הלשון, כמו בימי הביניים, החליטו לפטר אותה.

לחבר־הכנסת ו**למזכירתו** לא שינה המיקרה מאומה. הם המשיכו להופיע ביחד בכנסת, כאילו ולא אירע דבר. אחד מ־יועציו של **חבר־הכנסת** שגם משכורתו שלו שולמה מקופת המדינה, פוטר ממיש־רתו משום שהעז לחזור אחרי **המזכירה**.

המרחק בין ביתו של **חבר־הכנסת** לבין ביתה של **המזכירה** הוא של כמה עשרות קילומטרים. מדי יום שני בצהריים נוסע **חבר־הכנסת** מביתו לירושלים, כש־הוא סוטה סטייה גדולה כדי לאסוף את **המזכירה**. ביום הרביעי בצהריים הוא עושה שוב את אותה סטייה, כדי להוריד אותה בביתה. חברי־הכנסת מקבלים תשלום מייוחד עבור נסיעותיהם מביתם לישיבות הכנסת וחזרה.

המזכירה מתגוררת בירושלים במלון הגובה 75 לירות מעובדי־הכנסת עבור כל לינת לילה. החשבון נשלח ישר לסיעה, ומשולם מתקציב הסיעה, הממומן על־ידי המדינה. חבר־הכנסת עצמו מתגורר, לפחות באופן רשמי, במלון אחר, מפואר יותר. „אילו הוא היה לפחות מתגורר איתה בחדר אחד, זה היה עולה פחות כסף,״ התלוצץ אחד מחברי־הכנסת. אך לאותו **חבר־כנסת** יש בירושלים קרובים הבאים לבקרו לעיתים תכופות בכנסת. בפניהם הוא מוכ־רח לשמור את הסוד, הגלוי לכולם, ולכן משולם מכספי הציבור סכום כפול עבור לינה.

השר והמורה

אולם לא רק חברי־כנסת לוקים ב־ביזבוז כספי הציבור עבור הנאותיהם והנאות פילגשותיהם, גם השרים.

שר אחד גילה לאחרונה את הסכס מ־חדש, בדמותה של צעירה חיפאית, **מורה** במיקצועה. קודם לכן היה לו רומן עם סופרת, אבל זה היה עניינו האישי. אותו רומן אולי הפריע לחיי־המישפחה שלו, אבל לא לעבודתו, ולא חיבל במשכורת שאותה הוא מקבל מקופת־המדינה.

אבל הרומן עם **המורה** מפריע, ועוד איך.

פעמיים בשבוע נוסע **השר** בשעות הצהריים מירושלים לחיפה, במכונית־השרד שלו, עם נהגו. באותם יומיים משותק המישרד שלו לגמרי. הפקידים הבכירים יודעים כי יש להם, באותם יומיים, חופשה עם תשלום. למחרת בבוקר מגיע **השר** בשעה 10 לערך ללישכתו בירושלים, ורק אז מתחילה העבודה.

משכורתה של **המורה** בוודאי לא היתה יכולה לכסות נסיעות יקרות אלה, אפילו לא את מחיר הדלק של פעמיים בשבוע ירושלים—חיפה וחזרה, בלי לדבר על הבלאי של המכונית הגדולה, השכר והשעות הנוספות של הנהג, ההוצאות האישיות והלינה של הנהג. חשבון חסכוני מראה שכל נסיעה כזאת לחיפה, כדי ש**השר** ייפגש עם **המורה** שלו, עולה לעם ישראל כ־700 לירות, כ־6000 לירות לחודש. את מחיר השבתת העבודה של **השר** והמישרד, בשני חצאי ימים בשבוע, אי־אפשר לחשב כלל.

אולם **השר** אינו מסתיר בפני עוזריו הקרובים את פשר העלמויותיו, וכחברי ממשלה נאמן הוא מודיע להם היכן הוא יהיה בכל שעה משעות היום והלילה. העוזרים, המנסים להוכיח נאמנות **לשר** ולעבודה, ממהרים בכל פעם, כשנדמה להם שהעניין חשוב, לנסוע מירושלים לחיפה, ולהיפגש עם **השר** שלהם. אין זו אשמתם ש**השר** מצא לו ידידה דווקא בחיפה, ואת הדלק והוצאות האש״ל משלם עבור נסיעותיהם המישרד. השר נפגש עם הקרובים אליו בביתה של **המורה**, ועם הפחות מקורבים אליו בקפה כרמל במרכז הכרמל, לא הרחק מביתה של **המורה**. כשהם גומרים את הדיון, לוקח מי שמשלם (אף פעם לא **השר**) קבלה עבור האירוח.

פרשת **השר** עם המורה עולה ממון רב נוסף לקופת המדינה. אשתו של **השר** גילתה את פרשת האהבים שלו, והחליטה להיפרד ממנו, והפעם סופית. היא ידועה כאשה אחראית, ולכן נענתה לבקשת **השר** ודחתה את בקשת־הגט עד אחרי הבחירות. אך היו לה שני תנאים: האחד, שמשכורתו של השר תגיע ישירות אליה; והשני, שהשר יעוף מהבית ויוכל לבקר בו רק כאשר הוא חייב לארח אורחים רשמיים, שהפרוטוקול מחייב לארח אותם בבית.

מאז מגיע הצ׳ק של המשכורת ישירות לאשה, החל חשבון ההוצאות של **השר** להיות מנופח, עוד הרבה יותר מכפי שהיה מנופח קודם לכן. התווספו לו עוד אלפי לירות של ארוחות מחוץ לבית, ולפחות חמש לינות בבתי־מלון מפוארים, ולא תמיד תשלום עבור לינת אדם בודד בחדר.

המנהיג והמישפטנית

חבר־כנסת אחר, **מנהיג** הנושא בתפקידים חשובים, העתיק כימעט את פרשת הייז־ריי מוואשינגטון לישראל.

סוד גלוי הוא שכבר כמה שנים, ש**המנהיג**, כשאינו נמצא בחו״ל, אינו מדבר עם אשתו. גם כשהוא בחו״ל הוא אינו מדבר איתה, משום שהיא נשארת בארץ.

בתחילה היה נדמה כי **המנהיג** מצטער על הריב הממושך עם האשה, כל־כך מצטער, עד שהוא החל שותה לשכרה ומבייש, כשהוא שיכור, את שם המדינה בכל מיני מופעים בחו״ל. אבל אחר כך התברר כי האשמה היתה כולה בו — הוא נתפס על־ידה בקיום יחסים עם אחרת.

היה זה עוד בתפקיד הציבורי החשוב הקודם של אותו **מנהיג**. הוא גילה צעירה ירושלמית, **מישפטנית** מתחילה ולא־מבריקה במקצועה, התאהב בה עד לתנוכי אזניו. הוא מצא לה ג׳וב במישרד ממשלתי: עוזרת היועץ המישפטי של המישרד. לאיש לא היה איכפת שהיועץ המישפטי לא היה צריך עוזרת נוספת, וכי לא היה לה תקן, וכי אפילו היו צריכים עוזר נוסף ליועץ המישפטי, לא היתה צעירה זו מועילה במאום. העבודה המישפטית באותו מישרד היא בתחום ספציפי מאוד, הדורש התמחות של הרבה שנים, שלא היתה לאותה צעירה שאפתנית. אבל **המנהיג** אמר, וכך נעשה. העוזרת המישפטית מקבלת בשלושת השנים האחרונות משכורת גבוהה של אקדמאית, כאשר כל תעסוקתה היא לשעשע את **המנהיג**. גם כאשר עבר לתפקיד אחר, לא פוטרה **המישפטנית**. **המנהיג** הוא עדיין די חשוב במדינה כדי להפעיל את השפעתו באותו מישרד.

אולם **למישפטנית**, שעצותיה **למנהיג** אינן מישפטיות דווקא, לא הספיקה המתנה בצורת המשכורת שאותה היא קיבלה מקופת־המדינה. היא דרשה עוד ועוד. **המנהיג** לא היסס לתת לה, אבל רק מה שיכול היה על חשבון קופת־המדינה ולא על חשבונו האישי. הוא נותן לה נסיעות לחו״ל. אין בארץ אף יועצת אחת, מישפטית או לא מישפטית, שנסעה כל־כך הרבה לחו״ל, על חשבון משלם־המיסים, כמו הצעירה הזאת. רק במיקרה, כמובן, היא נסעה תמיד עם **המנהיג**. לוועדת־הנסיעות הממשלתית נאמר כי **המנהיג** צריך ייעוץ מישפטי צמוד בנסיעות אלה.

השליח והנשואה

חבר־כנסת אחר, צעיר מהמנהיג אך בוודאי שאפתן כמוהו, הוא **שליח** מיפלגתי המנהל רומן עם **רעייתו** של עסקן אחר של אותה מיפלגה.

כל זמן שהם ניהלו רומן, שכל המדינה ידעה עליו מילבד הבעל המרומה, זה היה בסדר. אולם כאשר החל הבעל חושד, הם החליטו להעתיק את הרומן שלהם לחו״ל.

ממשכורתו של חבר־כנסת אי־אפשר לממן נסיעות יקרות של הפילגש לחו״ל. אבל תמיד קיימת קופת־המדינה הטובה, או קופת־המיפלגה הטובה, שגם היא לוקחת את משאביה הכספיים מקופת־המדינה. **השליח** נוסע תכופות לחו״ל בשליחויות הכנסת, המיפלגה ולעיתים בשליחויות סודיות מטעם ראשי המדינה. לבעיית הכרטיסים שלו נמצא הפתרון. אבל צריך היה למצוא פיתרון לבעיית הכרטיסים שלה.

הרעיון היה מצחיק ביותר. חבל שבוואשינגטון המציאו אותו קודם. **הרעייה** נלקחה מאחרי הסירים ומונתה להיות עסקנית חשובה במיפלגה, דווקא במחלקה העוסקת הרבה בחו״ל. תפקיד זה, שבו לא היה לה קודם לכן מושג, דורש נסיעות רבות לחו״ל, ואין שום אסון שנסיעות אלה יהיו במקביל לנסיעות של **השליח**.

יש לשניים שיטה כדי לרמות גם את מבקר־המיפלגה וגם את הבעל המרומה. אף פעם אינם יוצאים מהארץ באותו מטוס. בחו״ל הם נפגשים, מבשרים בגלויות לידידיהם ולמישפחותיהם על ההפתעה הנעימה שנגרמה להם בגלל הפגישה המיקרית בפאריס, בברלין או בלונדון, ואז יש להם את הלגיטימציה לחזור ביחד באותו מטוס.

על חשבון הציבור

בכל אחד מארבעת המיקרים, המתוארים בכתבה זו — הראשונה בסידרה — יש ביזבוז כספי הציבור תוך ניצול מעמד חבר־הכנסת או השר להשגת תענוגותיו הפרטיים, כשקופת המדינה משלמת עבורם.

חבר־הכנסת משלם כבר שנים אחדות משכורת היאה למזכירה בכירה לפילגשו, ומוציא את כספי־הציבור על נסיעותיה, הארוחות והלינות שלה בירושלים. זאת מלבד הנזק שהוא הביא למלצרית, שפוטרה על לא עוול בכפה.

השר הנכבד מוציא אלפי לירות לחודש באופן ישיר על נסיעותיו לפילגשו פעמיים בשבוע, אלפים רבים נוספים על הוצאות אישיות שלו, משום שרעייתו גירשה אותו מהבית, ועשרות אלפי לירות על חשבון הציבור כאשר הוא משתק פעמיים בשבוע את עבודתו ועבודת המישרד שלו.

המנהיג דאג להנציח את משכורתה הגבוהה של היועצת המישפטית של המישרד הממלכתי, למרות שכל תפקידה היה לייעץ עצות אישיות מאוד לו, שאינן מישפטיות. אל אלה הוא הוסיף את נסיעותיה הרבות עימו לחו״ל, אשר כולן נעשו על חשבון הציבור, מבלי שהציבור יקבל אפילו אגורה שחוקה אחת תמורתן.

השליח הצעיר מצא לפילגש שלו מישרה שאין לה הכישורים לה, וכדי להימלט מעינו הבוחנת של בעלה, דואג לקחת אותה לחו״ל, על חשבון הציבור.

חבר הקונגרס האמריקאי ויין הייז ומזכירתו־פילגשתו אליזבט ריי אינם עולים על כל אלה.

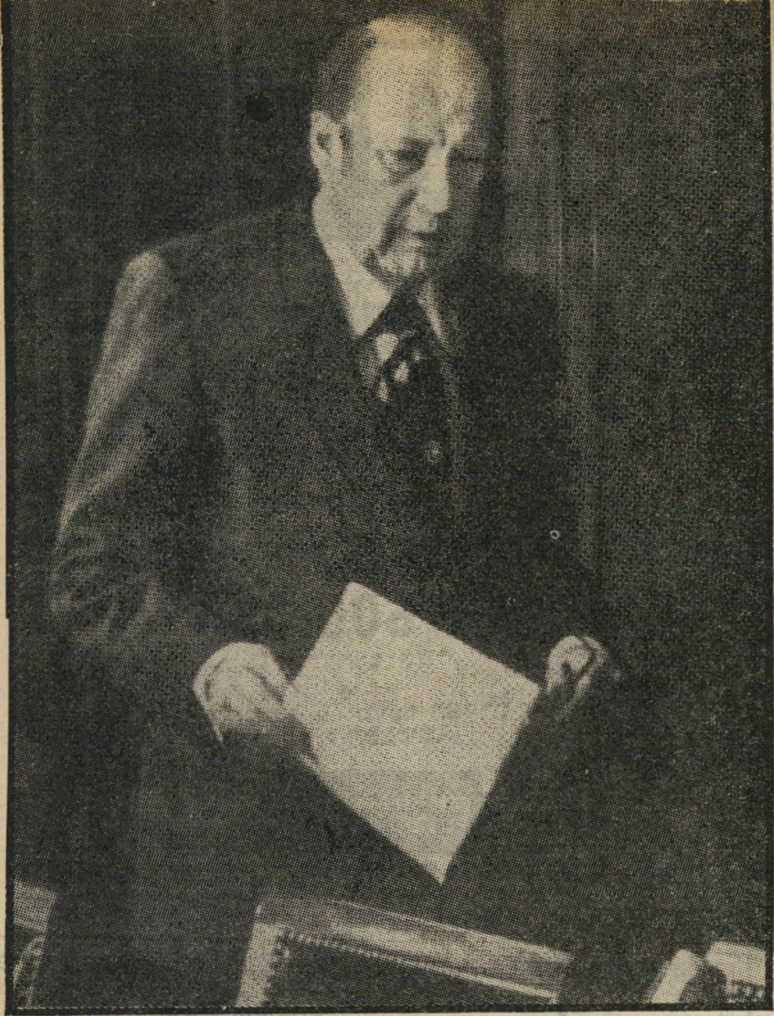

חבר־הקונגרס הייז: בדיוק כמו ח״כ

פילגש אליזבט ריי: כמו מזכירת סיעה

ספורט-טוטו

טוטו

השבוע משחקי אינטרטוטו
וליגות אוסטרליות

* * *

מינימום הפרס הראשון
400.000 ל"י
(כולל העברה)

* * *

מינימום כלל הפרסים
600.000 ל"י
(כולל העברה)

* * *

יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

הכר את שכניך!
ערבית מדוברת
למתחילים

למעלה מ-1000
מלים, ניבים
ומשפטים, תלמדו ב-180
דקות של הקלטה.
בצרוף מילון כיס שימושי.
הקסטות + מילון הכיס +
חוברות הסבר ארוזים
באריזת פלסטיק מוקשה.

מחיר הקורס
רק -.249 לירות
(המחיר כולל דמי אריזה ומישלוח)

לפרטים נוספים נא
לפנות ל„טיוטר טייפ
ישראל", ת.ד. 3557,
ירושלים.

דרושים
נציגי מכירות
אמינים בכל הארץ

Tutor-Tape (Israel) Jerusalem
ירושלים

האוטובוסים המרווחים והממוזגים של חברת
"טיולי הגליל"
מגיעים לכל חלקי הארץ.
לכן בחרו המועמדות בתחרות
מלכת המים 1976
להגיע לנשפים שיערכו בבאר־שבע,
אשקלון, חיפה וטבריה
באוטובוסים של חברת
„טיולי הגליל"

במדינה

(המשך מעמוד 30)

יחד עם אחותה הצעירה באשמת הטרדת שכנן, דויד נחמיה. סיפרה אסתי: „אני פסעתי ליד פנינה ויורם. פיתאום ראיתי את ברקת מכה את אחותי בעורפה. יורם נדחף גם הוא אל הריצפה. רציתי להרים אותו, ואז תפס ברקת בידי הימנית, סובב אותה בכוח עצום מאחרי גבי, והשליך אותי על הריצפה. הוא צעק אלי: ,אני ארסק לך את הפרצוף!' על אחותי צעק: ,יש לך פה גדול! אני אסתום לך אותו!'

„בשלב זה הייתי מטושטשת, וניסיתי לקום. אבל עוד לפני שהספקתי לקום על

מתלוננת שרון
„אל תבלבלי את המוח!"

רגלי, התחילו ברקת והקצין השני לגרור אותי לתוך בית־המעצר. יורם, בנה של אחותי, נשאר שוכב על הריצפה לפני הכ־ניסה לבית־המעצר. נזרקתי לתוך אחד התאים, והקצינים הסתלקו מן המקום."

ברקת בסיכסוך־שכנים. עוד לפני הגשת התלונה הנוכחית על המיקרה, ש־אירע ב־10 במאי, הגישה פנינה שרון תלונות אחדות על התנהגות המישטרה כלפיה, ונגד מפקד־הסיור במרחב ירוש־לים, רב־פקד ברקת. סיפרה פנינה: „לפני כחודשיים היינו, אחותי ואני, בבית־החו־לים שערי צדק, שם היה מאושפז תום, בני הקטן. יורם נשאר בבית. מאוחר יותר התברר שהגיע לבית שוטר בניידת, וחיפש אותי. כדי להגיע לבית הוא פרץ את הגדר, והרג את הכלב של יורם. הוא ביצע את מעשהו הברוטאלי לעיני יורם. למרות צעקותיו ובכיו של הילד הוא פיצח את ראשו של הכלב באת־חפירה שמצא בחצר. אחר־כך לקחו את יורם לשערי צדק.

„בבית־החולים ביקשו שנחתום על משהו, כנראה צו־הבאה לבית־מישפט. אחותי, שהיא אחות־מעשית, התחילה לצ־עוק על השוטר שהוא מטריד אותנו ב־בית־חולים. השוטר החליט לעצור אותנו."

פנינה, מורת־דרך במיקצועה, הטוענת כי היא מיודדת עם חברי־כנסת ושרים רבים, ואחותה אסתר, אלמנה העובדת כ־אחות, התוודעו לתא־המעצר בתחנת־המישטרה במיגרש־הרוסים בירושלים, ב־עיקבות ריב־שכנים בינן לבין דויד נחמיה.

נחמיה, בעל המיסעדה הדרה, הידוע ב־ירושלים בכינויו „האשמדאי," פתח את מיסעדתו בקומת הקרקע של הבית הערבי הישן בשכונת רוממה, שם מתגוררים פני־נה עם שני בניה ואחותה אסתר.

לשם מה האלימות? „שש שנים נמשך הריב בינינו לבין נחמיה," מספרת פנינה. „למרות צווים של בית־המישפט, ולמרות התערבות המישטרה."

רב־פקד ברקת החליט, כנראה, לשים קץ למצב זה, והחל עוצר מדי פעם את פנינה שרון, כשהיא גוררת עימה לתא־המעצר את שני ילדיה ואת אחותה, המתגוררת איתה. „מאז שברקת נכנס בינינו, נוספו על הצרות, שעושה לנו נחמיה, גם הצרות של המישטרה. היינו, כל המישפחה, עצו־רים כבר הרבה שעות. מעולם לא התנגדנו לשוטרים. אז לשם מה האלימות?"

דובר מרחב ירושלים, סגן־ניצב ברוך מאיר הבטיח לחקור את תלונותיה של פנינה שרון. „בינתיים אין לי תגובות," אמר. „כשהחקירה תסתיים, נפרסם את תוצאותיה."

גדולי המדינה היו חבריה בפלמ"ח - אך הם לא היו מסוגלים לעזור בהגשמת חלומה

בפלמ"ח קראו לה שחורקה. מי לא הכיר את התימניה הפראית משעריים, שנחשבה כנהגת הטובה ביותר של ה־פלמ"ח? מי לא הכיר את הפייטרית הצעי־רה, שליוותה שיירות לירושלים וש־היתה עורכת תחרויות מירוץ בג'יפים כש־תמיד, אבל תמיד, היא זוכה במקום הראשון ומפריחה סביבה ענני־אבק?

היתה זו בתיה שאלתיאל, ילידת שע־ריים, אסופית קטנה שנזנחה על־ידי הוריה הגרושים, ושנאלצה לשטוף רצפות מגיל שבע, אחרי שבאותו גיל בערך הפסיקה את לימודיה. אחר־כך נשלחה לחברת־הנוער בקיבוץ דליה, ומשם גוייסה לפלמ"ח.

מי במפלמ"ח אינו מכיר את הסיפור ה־מפורסם על בתיה, שבגיל שש־עשרה יצאה עם קבוצת נערים למחנה הבריטי תל־ליטווינסקי כדי לגנוב נשק, כשתפקידה הוא לפרוץ את גדרות־התיל ולהזהיר את החבר'ה מפני האוייב המתקרב. והנה, כש־אחרון החבר'ה עמד לחצות את הגדר, שמעה בתיה חייל בריטי קורא באנגלית: „עצור, או שאני יורה!" ואז, בלי להסס, הזהירה את החבר'ה בפססט פלמ"חאי ידוע, וכמו שהחייל הבריטי התקרב, הת־נפלה עליו מאחור, ותקעה סכין בגבו?

ומי אינו מכיר את הסיפור על החייל המצרי הפצוע, שבתיה חנקה אותו למוות כשניסה להוציא מכיסו אקדח ולירות ב־שוביו, חיילי גדוד תשע של חטיבת־הנגב המפורסמת.

היא הכירה באופן אישי את יגאל אלון, מפקד הפלמ"ח, שירתה יחד עם יצחק רבין כשעוד היה מפקד אחד מני רבים. הרמטכ"ל מוטה גור היה מחבריה הקרו־בים. עוזי נרקיס נלחם בנגב יחד איתה. גדולי האומה של היום נחשבו ידידי־דיה הקרובים. היא היתה בת־בית בביתו של „הזקן" יצחק שדה. היא היתה אחראית על המרגמה השנייה בעת כיבוש באר־שבע, ודהרה על הג'יפ הראשון שנכנס לתוך העיר הכבושה.

האגדה של ירושלים

בתיה שאלתיאל לא החצה אפילו קורס אחד, סירבה לשרת בעורף, התרוצצה עם הג'יפ שלה ממישלט למיש־לט, חילקה מיכתבים, מזון ונשק, שמרה בעקשנות על בתוליה והפכה אגדה חיה.

ואז נגמר הכל. הפלמ"ח פורק. בתיה השתחררה מהצבא, וכרבים מחבריה עלתה לירושלים ללמוד בבצלאל. למרות השכ־לתה הנמוכה התקבלה לבית־הספר הגבוה לאמנות, בזכות כישוריה ותודות למיכתבי־המלצה חמים שקיבלה ממפקדיה.

גם בירושלים, כמו בפלמ"ח, הפכה בתיה אגדה. מי בירושלים לא הכיר את טחנת־הרוח ברחוב רמב"ן, שבה התגוררה בתיה? יגאל אלון, שלמד בטרה־סנטה, היה קופץ אליה לקפה. עוזי נרקיס היה בא לקחת אותה לבילויים. מוטה גור בילה אצלה במסיבות. ואפילו שר־התחבורה דאז, יצחק בן־אהרון, היה מבאי־ביתה. בתיה היתה דמות מוכרת בקפה עטרה ובקפה ניצן, והיתה ילדת־טיפוחיו של דייוויד רוטשילד, בעל מיסעדת פינק המפורסמת.

היא נדדה מדירת־חדר אחת למישניה, היתה כתבנית בחדר־החדשות של קול־ישראל, היתה הנהגת הפרטית של מי ש־היה, מאוחר יותר, נגיד בנק ישראל, דויד („דוליק") הורוביץ, עד שהצליחה לארגן לעצמה בית־מלאכה ודירת־חדר ב־שכונת נחלת־אחרים.

מרבית חבריה היו ידידיה מתקופת ה־פלמ"ח. אלה נהגו לשבת בביתה שעות ארוכות ולהעלות זיכרונות. אחד הסיפו־רים הפופולדיים באותה תקופה סיפר על בתיה, שאחד מתפקידיה היה לשמש כ־סליק, כלומר לפרק את הנשק ולפזרו על גופה. פעם נערך חיפוש. חייל בריטי צעיר נכנס למכונית שבה ישבה בתיה.

אין מקום לבתיה בקיבוץ

בתיה שאלתיאל עם בתה איילה וידידה לנארד
„תוותרי על הנוצרי, תקבלי את הכל!"

הוא התקרב אליה, והיא התרחקה. לפתע הבחין בגופה הכבד (כתוצאה מחלקי־הנשק שהוסתרו בו), ואמר: „כמה חבל, כל־כך צעירה וכבר בהריון!"

כך חיתה שנים ארוכות בירושלים, בילתה בישיבה בבתי־קפה, בעבודה, בבית־המלאכה שלה, כשהיא מקפידה לישון ביום ולעבוד בלילה. אט־אט קנתה לה שם של אמנית מצטיינת. רבים פקדו את בית־המלאכה הקטן, קנו אצלה תכשיטים.

מסורת היתה בפינק לחגוג שם את ימי־ההולדת של בתיה. במלאות לה 33 שנים

בתיה בפלמ"ח (1948)
„יגאל הפר את אחוות הפלמ"ח!"

באה לשם, כדי לחגוג כמדי שנה.

אותו יום הפך גורלי בחייה של בתיה שאלתיאל. בפינק היא הכירה ארכיטקט אמריקאי יפה־תואר בשם ויליאם דורנר. כעבור חמישה שבועות נסעה אחריו לארצות־הברית. כשגילתה שהיא בהריון, עזב אותה הארכיטקט, והיא ילדה את בתה איילה כשהיא בודדה, ללא ידיד ורע. רק שלושה שבועות אחרי הולדת הילדה בא האב לבקר אצלן.

בין השניים הושג הסדר, והוא שילם לילדה דמי־מזונות חודשיים. בינתיים המשיכה בתיה את חייה בארצות־הברית, כשהיא מלמדת אמנות באחד מבתי־הספר הגבוהים ברוד־איילנד, מקום מגוריה, ומגדלת את בתה בכוחות־עצה.

אלון יצא מישיבת־הממשלה

לפני שנתיים הגיעו מים עד־נפש. בתיה לא יכולה לסבול יותר את שהייתה בארה"ב שהיא, לדבריה, ארץ אלימה ואכזרית. היא נסעה לטיול בפרו ובמכסיקו, וכשחזרה לדירתה הסתבר לה כי זו הותקפה על־ידי עכברושים. מייד שיכנה את בתה אצל מטפלת, והיא־עצמה נשארה בדירה. עד היום נותרו בגופה סימנים בולטים של נשיכות העכברושים. בתיה היתה על סף הייאוש. נמאס לה לחיות בעיר ולהיאבק יום־יום על־מנת לפרנס את בתה ואת עצמה. היא החליטה לחזור הביתה. ואם כבר הביתה, אז רק לקיבוץ.

כאן החל, לדבריה, מסע־התלאות האינסופי שלה. בתיה, שסבלה כל חייה מעצבים מעורערים, והטוענת כי כדורי־הארגעה הם ידידיה הטובים ביותר, חשבה, לתומה, כי חבריה בפלמ"ח לא שכחו את „שחורקה" האחת־והיחידה שלהם, והיא פנתה אליהם בבקשת־עזרה.

מספרת בתיה: „הייתי במצב רע מאד. נתקפתי דיכאון. לא יכולתי לייצר יותר תכשיטים. צילצלתי ליגאל אלון, הוצאתי אותו מישיבת־ממשלה ואמרתי לו: ,יגאל, נשבר לי מאמריקה! רוצה הביתה, ורק לקיבוץ. גידלתי את בתי לבד, וזה לא קל עם אלימות ופשע. רוצה לחיות באווירה בריאה.' אמרתי לו: ,תכניס אותי לגינוסר.' הוא ענה: ,תכתבי לי מיכתב למה עזבת את הארץ ומה עבר עלייך, ואני אסדר לך. אין בעיות.'

„אחרי כמה ימים ניסיתי לדבר איתו שוב, אבל לא קיבלתי אותו. הוא היה שלושה ימים באמריקה. ניסיתי להיפגש איתו, לא הצלחתי. המזכירה שלו דאגה שלא אפגוש אותו.

„אחר־כך פגשתי את עוזי נרקיס. המייג'ר־ג'נרל החשוב בא לאסוף כספים בקהילה היהודית. לא נתנו לי להיכנס לאולם. חשבו שאני ערביה. אחר־כך, כשנתנו סוף־סוף ועוזי ירד עלי בחיבוקים ונשיקות, נהייתי פתאום בן־אדם חשוב, ואפילו קיבלתי כרטיס־כבוד להיכנס למועדון של הקהילה בחינם. לא חשוב שהוא הצליח לאסוף בערב ההוא רק ארבעת אלפים דולר. הוא בכל זאת נחשב בעיני האמריקאים כקליבר. אמרתי לו:

בתיה בירושלים (1964)
„נרקיס התקפל כמו שפן!"

,עוזי, זוכר שנלחמנו יחד בנגב? אז עזור לי לחזור הביתה.' אמר לי: ,מה הבעייה? צלצלי ליגאל אלון, הוא היום עוזר של גולדה, הוא כל־יכול. וגם אני, מצידי, אעשה הכל כדי לעזור לך.'

„כתבתי ליגאל אלון מיכתב בן שיבעה עמודים, שיכול להמיס אבן. לתומי חשבתי שיענה לי מייד. הוא ענה אחרי זמן רב, ומזכירתו הודיעה לי בשמו שהוא לא יכול לסדר אותי בקיבוץ, ושאני צריכה לפנות לסוכנות או אל מרכז־הקיבוצים־והקבוצות.

„פניתי לשימשון עינבל, קונסול ישראל בבוסטון, שאותו הכרתי עוד בפלמ"ח, למרות שהוא תמיד ישב בעורף. נסעתי אליו חולה מאוד ועצבנית. הוא שיכן אותי במלון על חשבון הקונסוליה, נתן לי תה, והשכיב אותי על הספה שלו. זה היה הדבר היחידי שהוא עשה בשבילי. וגם זה רק בגלל הקשרים שלי עם יגאל. אחר־כך חיכיתי לדרכון שלי. נאלצתי לבקש כסף מאבי בתי, כדי שיממן את כרטיסי־הטיסה לישראל. הוא נאלץ לשלוח מכתב לקונסול, שבו הוא הבטיח לדאוג לילדה ולשלם דמי־מזונות.

מכרתי את כל חפצי בארצות־הברית, ובשעה טובה הגעתי לישראל עם חמשת אלפים דולר. גרתי במלון המלך דויד בירושלים עם הילדה, ומייד צילצלתי לעוזי. באתי אליו למישרד, והוא אמר לי: ,בתיה, אל תדאגי. לכי למלון, הכל יהיה בסדר!'

„הוא טילפן למעלה־החמישה. אמרו: אי־אפשר, מלאים. צילצל לקריית־ענבים, אמרו: ,לא מקבלים חצאי־מישפחות.' ואז הוא שלח אותי לגיבעת־ברנר. לקחתי טכסי ספיישל שעלה לי מאה לירות, וכשהגעתי לגיבעת־ברנר החזירו אותי חזרה, מפני שעוזי נרקיס הטיפש שלח אותי למחלקת קליטת העולים החדשים שאינם דוברים עיברית, שהיתה בקיבוץ. אחרי זה הוא קיפל את הזנב שלו, ולא רצה לטפל בי יותר.

„העוזר שלו אמר לי שהוא מוכן לאשר לי דירה בערד, או בבית־שמש, או לסדר לי 50 אלף לירות כדי לרכוש דירה. אמרתי לו: ,תתנגב בזה. אני רוצה קיבוץ, וזהו!' אמר לי: ,אני מצטער, זה מה שאני יכול לעשות.' ואז, פיתאום, נכנס עוזי לחדר ואמר לי: ,צלצלי ליגאל. הוא אמר שהוא יסדר אותך בקיבוץ, אז הוא יסדר אותך בקיבוץ." צילצלתי. העוזר שלו, חיים בראון, ענה לי בטלפון והתנפל עלי בחריפות: ,תפסיקי לבלבל את המוח! מה את מטלפנת כל הזמן? תרדי מהשר!'

„מה יכולתי לעשות? נשאר לי עוד בן־אדם אחד. צילצלתי ליצחק בן־אהרון בגיבעת־חיים, וגם הוא אמר: ,צלצלי ליגאל אלון, רק הוא יכול לעזור לך.'

„אבל יגאל אלון לא רצה לדבר אתי,

בתיה עכשיו
„בר־לב היה בסדר!"

ואז אמר לי מישהו שחיים בר־לב הוא היום שר־המיסחר־והתעשייה. טילפנתי אליו. חיים אמר לי: ,אל תדאגי, אטלפן ליגאל. הוא חייב לקבל אותך, בשם אחוות הפלמ"ח. את האחווה הזאת אי־אפשר לפרק!'

„כעבור יומיים נקבע לי ראיון עם יגאל. זה היה יום לפני שקיסינג'ר הגיע לארץ. ישבתי איתו שלושת־ריבעי שעה, והוא אמר לי: ,מה אני יכול לעשות? הוצאת אותי מישיבת־ממשלה ושוחחת אתי שש דקות מאמריקה, אז הבטחתי. אני לא יכול לעמוד בהבטחתי, מה אני יכול לעשות? לכי לגור באילת. לולא הייתי שר־חוץ, הייתי עוזב הכל והולך בעצמי לגור באילת. תקני שתי שמיכות, תישני על הרצפה ותעבדי כמלצרית בבית־מלון.' אמרתי לו: ,יגאל אתה מדבר אלי כך?' ואז הוא ענה לי: ,אם זה לא מוצא חן בעינייך, תחזרי לאמריקה!' טילפנתי לבר־לב, והוא נתן הוראה לעוזר שלו, בועז אפלבאום, לסדר לי קיבוץ."

אך כאן לא נסתיימו תלאותיה של בתיה. אחרי שעברה כימעט במחצית מהקיבוצים בארץ, הסתבר לה שהקיבוצים אינם ששים לקבל חצאי־מישפחות, ואם יש קיבוץ המוכן לקבל כאלה, הרי הוא יישוב־ספר. אך שם קיימת בעייה אחרת. מרבית חברי הקיבוצים האלה הם צעירים שגילם הממוצע 30, ואילו בתיה היא בת 45.

ובינתיים, אחרי שהוציאה את כל כספה במלון המלך דויד ובמלון פלאזה, שהם מן המפוארים במלונות ירושלים, תוך שלושה חודשים, נאלצה בתיה לפנות למישרד־הסעד בבקשת עזרה. בעוד היא מתגוררת במלון פלאזה, שילם לה מישרד־הסעד סכום של שש־מאות לירות מדי־חודש. לבסוף נאלצה לעבור לגור בחדר שכור.

„אנא, ארגנו למעני מגבית!"

בד־בבד עם סיוריה בקיבוצים עברה להתגורר במלון סטאר היקר בתל־אביב. שם הכירה את הטכנאי האנגלי לנארד סאון, שעבד במיפעל. היום היא אומרת: „אילמלא פגשתי את לן, היה בועז אפלבאום ממשיך ללחוץ על הקיבוצים והכל היה מסתדר." אבל אז הציל אותה לן. הוא השתכר 300 דולר בשבוע, ודאג לכל מחסורה. בתיה רשמה את בתה, איילה, לבית־הספר האמריקאי בכפר־שמריהו, ששכר־הלימוד בו מגיע ל־175 דולר לחודש. לן והיא שכרו דירת־פאר בשכונת רימון שליד סביון, בסכום של 1305 לירות לחודש, ודומה היה כי בתיה שאלתיאל הגיעה אל המנוחה.

אולם גם כאן התערבה יד הגורל. לן פוטר מעבודתו כתוצאה ממישגה שעשה. בתיה הפעילה את ידידיה החשובים מאד, אך תשובת המיפעל היתה חד־משמעית: האיש שגה, ושגיאתו עלתה בכסף רב. האנשים־החשובים־מאד סירבו להמשיך להתערב. בתיה טוענת כי התנכלו לידידה בזדון, רק מפני שהוא אנגלי.

תוקף חוזה הדירה פג. בתיה וידידה סירבו לפנותה, כי אין להם, לדיבריהם, לאן ללכת. שנת־הלימודים בכפר־שמריהו תמה. בתיה נשארה חייבת לבית־הספר סכום לא־מבוטל בדולרים. חשבונות הטלפון, הגז, המים והחשמל לא שולמו. תביעה מטעם בעלי־הדירה תלוייה ועומדת נגדם בבית־המישפט, ומי שהיתה השדה השחורה של הפלמ"ח אומרת: „היום אני אלך לבית־שמש! אני אלך לכל מקום שיתנו לי בו קורת־גג. אין לי כסף לאכול, מישרד־הסעד משלם לי תשע־מאות לירות לחודש עבור שלושתנו. אני רוצה שכל החברים המפורסמים שלי יארגנו למעני מגבית! מה יש? אירגנו מגבית לביאפרה, שיארגנו גם לבתיה. אבא שלי אמר לי: ,תעזבי את הנוצרי, תקבלי הכל!' אבל אבא שלי לא נתן לי פרוטה אחת בחיים שלו. הוא מוכן לראות אותי גוועת ברעב. אז אני מתחננת בפני כל מי שזוכר את בתיה מהפלמ"ח ומירושלים: ארגנו למעני מגבית! אל תתנו לבתיה המפורסמת לגווע ברעב!"

פפאף שוב במקום הראשון

מתוך מכונות התפירה המצויות למכירה בארץ הדגם שהשיג מקום ראשון בסקר ירחון הצרכנים האמריקאי 1976 (Consumer report) היא פפאף 1196

סל הקניות של אריקה

הדגמת אשף התפירה

את המקום הראשון תפשה מכונה שאינה משווקת בישראל — ויקינג 1030 של חברת ויקינג ממיניאפוליס. היא קיבלה 72 נקודות. השניה היא פאף 1196 (מחירה בארה״ב 499 דולר ועוד 42 דולר תמורת התיבה). דגם זה מצוי בישראל. איכות התפרים הוגדרה בארה״ב כ„טוב עד טוב מאד" והוא הדין במהירות ובהזנת החוט. הביצוע ברבדים אחדים — טוב מאד. קלות תפירת הלולאות: טוב מאד. קלות השחלת החוט: טוב מאד. המחיר בישראל — 5,350 ל״י. פאף 1196 מתאימה לשימוש בארגז־תפירה, מדגם 1197. היא בעלת זרוע חופשית ועשויה להיות מיטלטלת או קבועה בארגז־תפירה. שני הזגים תופרים קדימה ואחורה (זה טוב לבדי סטרץ׳), מאחים, רוקמים, עושים אפליקאציות, תופרים כפתורים ולולאות ומסוגלים ליבצע תפרים ישרים או זיג־זג, תפרי שוליים, תפרי וילונות ועוד. את רוב הפעולות הללו ראיתי בהדגמה שעשה לי הנס גוקל, מנהל השיווק של חברת פאף בקארלסרוהה, אשף־תפירה שביקר בישראל לא־מכבר כדי להדריך את הסגל של סוכני פאף בישראל בשימוש בדגם זה. (הוא השאיר בידי מזכרת קטנה: ממחטה ודעליה פרח מרהיב־עין ושמי המרוקם בה. הוא עשה זאת לעיני, במהירות מדהימה!).

מוסף הארץ 7.5.76

5 שנים אחריות

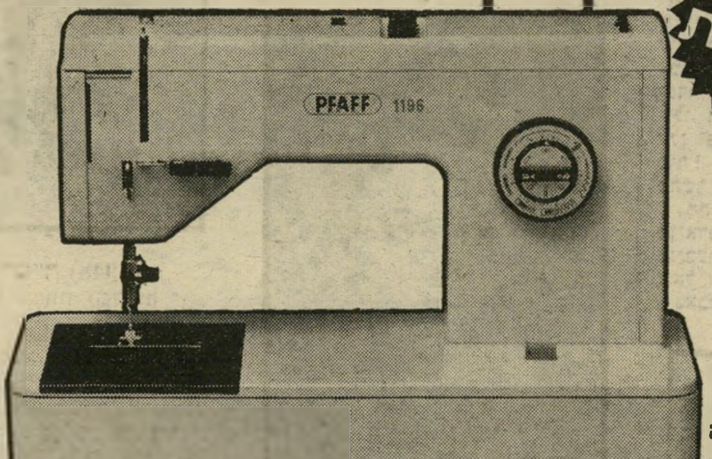

פפאף דגם 1196 - מכונת תפירה סופר אוטומטית במזודה קלה ונוחה לנשיאה או לאחסונה. השומרת על מכונת התפירה וחלקיה. מכונה קלה מסתכת (להבדיל ממכונות התפירה הבנויות מפלסטוק) שמשקלה 7.4 ק״ג בלבד.

נוחה לתפעול ותופרת הכל: תופרת ישר קדימה אחורה. זיג־זג תפר סטרץ ישר ותפר סטרץ זיג־זג תקון גרבים מחם זוגית. מיקום מחם, תפר אוברלוק, תפר נסתר. לולאות אוטומטיות. רקמות אוטומטיות ללא דסקיות. תופרת כפתורים, כרסים טלאים אפליקציות, חחרה, רקמות חופשיות ותפרים בולטים. תופרת על כל סוגי הבדים: החל מהדקים והגמישים ביותר ועד לגסים ביותר. תופרת על עור; **והכל בלחיצת כפתור אחד.**

PFAFF

הכנסי לאחת החנויות הרשומות מטה בה ידגימו לך את יתרונותיה.

FREDY פרסום קורן

סוכנים ויבואנים בלעדיים: ל. טאובה בע״מ, לילינבלום 15, תל-אביב.

תל־אביב: כל־בו שלום; ברגמן, בן־יהודה 10; אלגביש, שינקין 16; מרכז מכונות תפירה, בית לחם 8; ניסנבוים צבי, נחלת בנימין 23 בחצר; טופף ויקטור, העליה 35; סלון בן־עמי, בן יהודה פינת בוגרשוב; סלון מהיר, בן יהודה 16. **יפו:** מהנדס נח הרשנזון, רזיאל 12; ברנבוים, רזיאל 11; קופליאנסקי, שדרות ירושלים 113. **חיפה:** מ. טרויב, החלוץ 55; אדלשטיין, סוקולוב 15; י. לחמן, החלוץ 21; מרקוביץ׳, החלוץ 50 א׳; ששה באואר, שפירא 13; אחים ורצקי, יפו 44. **ירושלים:** אזולאי אלברט, הנביאים 68; חרש ישראל, שטראוס 23; שי נחום, בן יהודה 3; רוזנברגר, אבן ישראל 5. **רמת־גן:** ויגר נחום, קריניצי 2. **בני ברק:** מאיר יוסף, עקיבא 41; ליבוביץ שמואל, ירושלים 35. **פתח תקוה:** סלון בן־עמי, חובבי ציון 29. **נתניה:** הנריך אברהם, שטמפפר 4; פרקש יצחק, קראוזה 8; זינגר אפרים, הנוטע 4. **בת ים:** כל בו לתופרת, רוטשילד 18. **חולון:** רדיו אביגדור, סוקולוב 120. **באר שבע:** אברהם קמנמן, פסג׳ אוניקו; א.א. אלקטרוניקה, העצמאות 48. **דימונה:** פיליפ יצחק, שוק דימונה 443. **ערד:** מיקי מריו, מרכז מסחרי. **ירוחם:** סוריה רוני, מרכז מסחרי. **אשקלון:** ברזילי ניסים, הרצל 39. **אשדוד:** יעקב יעקובסון, רמב״ם 88. **רמלה:** חיים יולזרי, הרצל 73; סלון שלי, הרצל 98. **לוד:** חג׳ג׳, הרצל 49. **בית שמש:** שטינברג מנחם, מרכז מסחרי. **חדרה:** רדיו הכט, רוטשילד 38; בורשטיין, רח׳ הנשיא. **בית שאן:** אובני שלום, מרכז מסחרי רסקו. **טבריה:** קובי נפתלי, רהיטי פאר — מול קולנוע גיל. **קרית שמונה:** קרייזל משה, מרכז מסחרי. **פרדס כץ:** סלון שעשוע, דרך ז׳בוטינסקי 114. **כפר סבא:** סלון מהיר, ויצמן 50. **קרית אתא:** סלון אורלי, מרכז מסחרי. **כרמיאל:** מושוני וורה, מרכז מסחרי — על יד המשטרה. **צפת:** ע. בוכניק, ירושלים 75. **קרית מוצקין:** פלג טלוויזיות בע״מ, שד׳ השופטים 13—12. **יבנה:** יעקבסון, מרכז מסחרי.

טלוויזיה

צל"ש

הסבלנות משתלמת

ומשולמת

● אחרי המכשלות הרבות, למי שהיה מנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה **צבי גיל**, עבור הסירטון הדוקומנטרי גלים בינוניים עד רוגשים.

למגינת־ליבו של האחראי על התקציבים והמשכורות ברשות־השידור, הוכיח גיל כי התעסקות בת שנה שלמה בהפקת סירטון — משתלמת, הוציא מתחת ידו סירטון מאופק, חסר־יומרות, שסיבר את העין למי שלא ידע את סיפור תחילת השידורים בארץ.

חבל רק שגיל שם את הדגש על תחנת־השידור הממלכתית, קול ירושלים, והמעיט בתיאורים הדרמאתיים־יותר, של תחנות־השידור המחתרתיות.

צל"ג

חרשים בחוך סנדלים

● ל**חיים יבין**, העורך והמראיין, בתוכנית מוקד על החינוך בארץ, את מנכ"ל מישרד־החינוך־והתרבות אלוף

חיים יבין
חרש מול חרש

(מיל.) **אלעד פלד**. היה זה דו־שיח של חרשים, כאשר יבין אינו מבין את השאלות של־עצמו, ופלד בוודאי לא. דיון על הנושא הכאוב ביותר במדינה הוחמץ, בגלל אי־הכנת־שעורי־בית של המראיין, וחוסר־יוזמה של האלוף (מיל.).

● צל"ג גם לבמאי אותה תוכנית, **יוסי צמח**, על חוסר תשומת־לב בבימוי תוכנית שהיא קלה־לבימוי ושאינה מסובכת. בתחילת הראיון ובסופו כוונה המצלמה כך שתתפוס את האולפן כולו, וגילתה לצופים כי מתחת לדמות המצוחצחת, המעונבת והמכופתרת של חיים יבין, הוא נעול סנדלים תנ"כיים ללא גרביים. ייתכן שתקלה זו תוציא קצת את יבין, ושאר המראיינים, מתוך החליפות המהודרות והעניבות המאולצות, והם יופיעו בלבוש פשוט ונעים יותר, המתאים לאופי ולאקלים הארץ. ואז, מראה הסנדלים לא יהיה טעות של במאי.

דילוגים ממונטריאול

רשות השידור ידעה, כי ברגע שתתפרסם העובדה ש־12 מעובדיה נוסעים לקנדה כדי לכסות את אולימפיאדת מונטריאול, תקום זעקה על הביזבוז הרב. הרשות החליטה להקדים תרופה למכה, וערכה סקר בין תחנות־טלוויזיה ברחבי העולם, כדי לברר כמה אנשים נוסעים מטעמן למונטריאול.

לדיברי הרשות שולח האיי־בי־סי האמריקאי צוות בן 500 איש, אשר ישדרו 100 שעות (לעומת 63 שעות בישראל); הטלוויזיה היפאנית שולחת 200 איש; האיטלקים שולחים 86, והבי־בי־סי הבריטי שולח 72 שדרים ועובדים.

את מיבצע מונטריאול מארגן **אלכס גילעדי**, מי שירש את **דן שילון** במחלקת הספורט. אליו נלווים, למונטריאול, הכתבים **יאיר שטרן, יואש אלרואי, ניסים קיוויתי** ו**יאיר אלוני**, מי שהיה קריין וכיום עובד הסוכנות היהודית בארצות הברית. הטכנאים **דב גולדשטיין** ו**עקיבא מלמד** זכו אף הם בכרטיסי־טיסה, ואליהם מצטרפים הבמאי **יואב פלג** ועוזר־ההפקה **יצחק גילסברג**. **רפי גינת** נשאר בירושלים, והוא ירכז את עבודת המערכת בארץ.

מהרדיו יוצאים שלושה: **נחמיה בן־אברהם** הוותיק, **עמי פז־טל** ו**גידעון הוד**.

רשות־השידור אף הכינה עצמה לקראת זעקה נוספת שתקום בוודאי: השעה המאוחרת של השידורים. הבדלי השעית (6) בין ירושלים למונטריאול יחייבו הארכת השידורים לעיתים, עד השעה 4.00 אחר־חצות. לשם כך ערכה הרשות סקר, שלפיו התברר כי 32 אחוזים מן המבוגרים ו־58 אחוזים מבני הנוער מוכנים לוותר על שעות שינה יקרות, כדי לצפות בשידורים ממונטריאול בשעה כה מאוחרת.

ההוצאה על המישלחת למונטריאול תהיה 750 אלף לירות, אולם היא תגיע בוודאי למיליון לירות, מאחר שגילעדי לא כלל בתקציב את הסכום המתפנה לו מאי־שידור מהדורות־ספורט רגילות בתקופת האולימפיאדה.

השידורים ממונטריאול יחלו בשבת, ה־17 ביולי. מדי יום ביומו ישודר, בשעה 4.30 אחר־הצהריים, תקציר אירועי היום הקודם באולימפיאדה.

● **בשבת, 17 ביולי**, בשעה 9.00 בערב, יועבר בשידור חי טכס־הפתיחה של האולימפיאדה, שיימשך כשעתיים.

● **ביום א', 18 ביולי**, ישודר בשעה 11.20 בלילה יומן אולימפי בן חצי־שעה, שיועבר בשידור חי. ב־1 אחר־חצות יועברו תחרויות שחייה, משך שעה.

● **ביום ב', 19 ביולי**, ישודר היומן האולימפי בשעה 9.30 בערב. בחצות יחל שידורו החי של מישחק־הכדורגל בין ישראל לגואטמלה. בהפסקה ישודרו קיטעי תחרות־איגרוף וגמר תחרות 100 מטר ריצת נשים, עם **אסתר שחמורוב**. בשעה 1.40 אחר־חצות יהיה שידור חי של תחרויות־שחייה.

● **ביום ג', 20 ביולי**, יחזור היומן האולימפי לשעה 11.30 בלילה, ויימשך רבע־שעה. כל שאר השידורים באותו יום לא יהיו שידורים חיים.

● **יום ד', 21 ביולי**, בשעה 10 בלילה, יחל שידור חי של מישחק־הכדורגל בין ישראל למכסיקו. בהפסקה תועבר, בשידור חי, תחרות־הגמר בהתעמלות לנשים. היומן האולימפי ישודר באותו יום ב־45 דקות אחר־חצות. אחריו, בשעה 1 אחר חצות, ישודרו תחרויות־שחייה עד השעה 2.

● **יום ה', 22 ביולי**, הוא יום השחייה. מלבד היומן האולימפי ב־11.30 בלילה, תעביר הטלוויזיה בשידור חי תחרויות שחייה החל מ־1 אחר חצות.

● לגבי **יום ו', 23 ביולי**, עדיין לא ברורה מערכת השידורים, והיא תלויה בהצלחת הספורטאים הישראליים והעפלתם לשלבים גבוהים בתחרויות. האפשרות האחת שנקבעה היא: בשעה 10.20 בלילה ישודרו בשידור חי תחרויות באתלטיקה, והיומן האולימפי בשעה הקבועה — 11.30 בלילה. האפשרות השנייה היא, שנוסף לאלה ישודרו תחרויות־אתלטיקה נוספות בשעה 00.50. ב־1.30 אחר חצות תחרות־גמר התעמלות גברים, וב־3 לפנות־בוקר, מישחק־כדורגל בין ישראל לצרפת.

● **בשבת, 24 ביולי**, ישודר היומן האולימפי פעמיים: בשעה 5 אחר־הצהריים, וב־11 בלילה. ב־9 בערב יועברו, בשידור חי, תחרויות־אתלטיקה, וב־1 אחר־חצות תחרויות־שחייה.

● **שידורי יום א', 25 ביולי** תלויים בשאלה אם ישראל תשחק ברבע־הגמר בכדורגל. אם היא לא תעפיל לרבע־הגמר, יהיו השידורים כלהלן: בשעה 10.50 בלילה שידור חי של תחרויות־אתלטיקה, ב־00.35 אחר־חצות יומן אולימפי, וב־1 אחר חצות שידור חי של תחרויות־שחייה.

● **יום ב', 26 ביולי**, הוא יום־האתלטיקה. שידור חי של תחרויות מ־השעה 10.20 בלילה, ויומן אולימפי ב־11.30 בלילה.

● **יום ג', 27 ביולי**, עשיר בשידורים חיים. בשעה 10.50 בלילה שידור מישחק חצי־גמר בכדורסל, ומייד אחר־כך, ב־11.30 בלילה, יומן אולימפי. בשעה 1.00 אחר חצות, שידור מישחק חצי־גמר בכדורגל.

● **ביום ד', 28 ביולי**, יחלו השידורים ב־4 אחר־הצהריים, בשידור חי של 100 מטר משוכות, רבע־הגמר. בשעה 8.00 בערב שידור תחרות חצי־הגמר באותו מיקצה. היומן האולימפי הוקדם ל־10.20 בלילה, ובשעה 11.35 יהיה שידור חי של תחרויות אתלטיקה. בשעה 1.10 אחר־חצות, שידור חי של המחצית השנייה של מישחק־הגמר בכדוריד.

● **יום ה', 29 ביולי**. ב־9 בערב תחרויות אתלטיקה, וב־11.30 יומן אולימפי.

● **ביום ו', 30 ביולי**, לא תעביר הטלוויזיה שידורים חיים, ותסתפק בתקצירים ובהעברת שידורים מוקלטים.

● **ביום שבת, 31 ביולי**, ישודרו בשידור חי תחרויות אתלטיקה מהשעה 11.30 בלילה.

אל מיפרט־שידורים זה מצטרפות תוכניות נוספות, שלא תועברנה בשידור חי אלא יהיו תקצירים ושידורים ערוכים על מישחקים ותחרויות מוקלטים. גם טכס־הנעילה של האולימפיאדה לא יועבר בשידור חי. מתוך 63 שעות השידור על האולימפיאדה, יועברו רק 36 שעות ישירות במונטריאול.

אחראי גילעדי
רק 12 אנשים

מאחרי המסך

"מישפט־דיבה" ליוריס

מחלקת התוכניות הקנויות של הטלוויזיה עומדת לערוך, בשבוע הבא, ניסיון מעניין ולהקרין סרט־קולנוע בן 6.5 שעות. סירטו של **ליאון יוריס**, מישפט דיבה Q.B.7, הדן בספיחים של השואה יחולק לשני חלקים. חלקו הראשון יוקרן משך למעלה משלוש שעות ביום השני הקרוב, והחלק השני יומיים לאחר־מכן, ביום הרביעי.

אם תגענה תגובות חיוביות להקרנות ארוכות כאלה אל תוך הלילה, תקרין הטלוויזיה סרטים נוספים באופן זה.

ליאון יוריס ואשתו
חלק אחר חלק

העלים של ירון לונדון

טינה חריפה נגד העסקתה של העיתונאית **אלה ברקת**, כעוזרת־מחקר בתוכנית השבועית עלי כותרת של **ירון לונדון**, מושמעת על־ידי עובדים ותיקים של הטלוויזיה.

לדיברי המבקרים, מקבלים עובדים רבים מרשות־השידור משכורות מבלי שתהיה להם תעסוקה מלאה, והם יכולים היו לערוך את התחקירים עבור לונדון, מבלי שיהיה צורך לקחת את ברקת ולשלם לה במיוחד תמורת עבודתה.

הנושא הונח על שולחנו של מנכ"ל הרשות **יצחק ליבני**. ליבני הבטיח לבדוק את הנושא עם לונדון.

חיים לסקוב
הילוך חוזר

על הגל

לסקוב על יום הכיפורים

תוכנית חדשה, המבטיחה עניין לפחות בגלל האנשים המשתתפים בה, צפויה החל מהחודש הבא בגלי צה"ל. נציב קבילות החיילים וחבר ועדת־אגרנט לשעבר, רב־אלוף (מיל.) **חיים לסקוב**, יחד עם העיתונאי **אריה ארד**, מכינים סידרה בת 12 תוכניות שתשחזר קרבות, בעיקר ממילחמת יום־הכיפורים.

התוכנית הראשונה של הילוך חוזר — זה השם שהעניק לסקוב לתוכניתו — תעסוק בקרב על מוצב 116 בתל־סאקי בגולן, שבו הוקפה פלוגתו של סרן **יוסי גור** מכפר־ויתקין על־ידי שיריון סורי, והצליחה להחזיק מעמד.

תוכניות נוספות, שבהן כבר עוסק הצוות לסקוב־ארד, יהיו על הפצצת המטכ"ל הסורי בדמשק במילחמת יום־הכיפורים; מיבצע חירם, שבו הגיעו כוחות צה"ל במילחמת־העצמאות עד לנהר ליטני בלבנון; קרב אבו־עגילה של תת־אלוף **משה בריל** במילחמת קדש, והגשר על הסואץ במילחמת יום־הכיפורים.

לסקוב הקפיד על כך שתוכניותיו יראיינו עד לדרג מ"פ בילבד, כדי שלא להסתבך במילחמות־הגנרלים, כשכוונתו איננה למתוח ביקורת, אלא להביא דימוי חיובי של החייל בשעת־קרב.

את עבודת־ההפקה הקשה בתוכניות אלה, משום הקושי באיתור לוחמים מן השורה, מבצע **אליעזר** ("לצו") **דר**.

הסרט הנועז ביותר

היה היה פעם, בזמנים הטובים, כשסבא וסבתא ידעו עדיין מה זה לאהוב, סיפור־אהבה נהדר בשם מאיירלינג. נהדר, משום שהוא היה מבוסס על מיקרה אמיתי, של זוג שמת למען אהבתו — ממש כמו רומיאו ויוליה וכמו טריסטאן ואיזולדה.

גיבורי הסיפור היו הארכידוכס רודולף, יורש־העצר של הקיסר אדיר השפם פראנץ־יוזף, שליט האימפריה האוסטרו־הונגרית במשך 68 שנים (מאמצע המאה שעברה ועד למילחמת־העולם הראשונה) ואהובתו, מריה וצרה. השניים, כאשר הסתבר להם סופית שאהבתם חסרת־תיקווה בעולם הזה (הארכידוכס היה נשוי במילא), התאבדו יחדיו בביקתת־הקיץ במאיירלינג. כך קבע סופר בשם קלוד אנה, שכתב עוד במאה שעברה סיפור רומנטי סוחף אודות השניים, עליו הזילו הרבה בתולות

שהופיע השנה בקאן

סופיה, נותנת ליאנקסו הזדמנות לרמוז שהקושרים הללו קשורים היטב ביניהם במעין משולש שבו כולם אוהבים את כולם. הופעתו של גנרל, הבא מטעם הקיסר כדי להזהיר את הצעירים מפני שילוח־הרסן, מתקבלת בלעג גדול, כאשר דיוקנו המשופם של פראנץ־יוזף הופך מטרה ליריקותיהם המכוונות של המורדים הצעירים. כל הנוכחים בארמון מסירים בגדיהם, והאורגיה המהפכנית משתוללת לפי מיטב המסורת של נירון קיסר, כאשר יורש־העצר מוסיף להילולה חברי קירקס נודד שהגיעו למקום, ובראשם את הכו־כבת מריה (זה כנראה הגילגול של מריה וצרה), שהיא הרמאפרודיט, כלומר אשה המצויידת בכל האיברים הדרושים גם ל־גבר.

מריה זו משמשת בתפקיד כפול. לאחר

הרומאן של יורש־העצר האוסטרי שהתאבד עם אהובתו ריתק תמיד את

דימיונם של המסריטים - אך הבמאי ההונגרי מיקלוש הרס את הזוהר

האורגיה של המהפכה

ולא בתולות, דמעות חמות על השתתפות ורגש.

הקולנוע, שניזון תמיד בחדווה מכל ש־מאלץ מצליח אימץ לעצמו, בעבר, לפחות שלוש פעמים את הסיפור, כאשר זוג הנא־הבים זוכה בהתגלמויות נאות ומפוארות כמו הצמדים דניאל דאריה — שארל בואיה, ז'אן מארה — דומיניק בלאנשה, ולאחרונה עומר שריף — קאתרין דנב, מבלי לשכוח את מל פרר ואודרי הפבורן, אשר בהיותם עדיין בעל ואשה, עשו גירסה שלו לטלוויזיה.

אבל מה לעשות והזמנים משתנים, ה־רומנטיקה נשכחת וזמירות חדשות נש־מעות. והזמירות אומרות: פוליטיקה בכל מחיר: ומן המעשייה שקרעה כל לב רגיש והרטיבה כל מימחטה רקומה, קם לפתע משל פוליטי, עם מוסר־השכל מהפכני וסוף עקוב־מדם שלא נשפך בידי הקור־בנות, כפי שמספרת הגירסה המקורית.

נקמה הונגרית. האחראי להפיכת סיפור מאיירלינג על ראשו הוא הבמאי ההונגרי מיקלוש יאנסקו אשר, לדעת רבים, פשוט רצה להתנקם באוסטרים ה־שנואים שכפו שלטונם על מולדתו במשך מאות שנים, וליטול מהם את התהילה והזוהר הקשורים במלוכתו של פראנץ־יוזף. זאת, בקו־פרודוקציה איטלקית־יוגוס־לבית בשם חטאים פרטיים מעלות ציבו־ריות.

לשם כך, יצא יאנקסו מן ההנחה ש־רודולף ואהובתו לא התאבדו כלל, אלא נרצחו בדם־קר, משום שזממו להפיל את המישטר. ופראנץ־יוזף לא היה האבאל'ה הטוב של כל נתיניו, שרקדו ואלסים של שטראוס לכבודו, אלא עריץ קשוח וסמל של טוטאליטאריות שיש להפילה בכל מחיר.

כבר בהתחלת הסרט מסביר יאנקסו ל־צופיו, שיורש העצר כבר ניסה בעבר להתנקש בחיי אביו, כשהוא משתף פעולה עם דוכס ידיד, ועם אחותו. משום כך הוא מנודה לטירה מרוחקת מן הארמון, ואינו מושלך לכלא רק משום שהקיסר אינו רוצה שכלימתו תיוודע ברבים.

אולם היורש אינו מוכן לשבת בשקט. הוא מעורר שערוריות, מנהל חיי הפקר והוללות, ומנסה לאלץ את אביו למעשה קיצוני. מעשה כזה יסיר את חינו המזוייף של הקיסר, והעם יקום נגדו וימוטט את מישטרו.

האורגיה המהפכנית. עד כאן הכל סביר, ואפשר כימעט לקבל את הנוסחה של יאנקסו בתור גירסה סבירה, אם־כי לא מוכחת, של תקרית מאיירלינג. אולם הדרך שבה מגשים הבמאי ההונגרי את רעיונותיו על הבד תמוהה מבחינה פולי־טית, ומעלה חיוכים מבחינה עלילתית.

וכי כיצד אפשר שלא לחייך, כאשר התמונה הראשונה בסרט מראה את יורש־העצר העירום כביום־היוולדו, מדלג ב־עליצות בתוך הפארק הענקי שלו, שוחה בבריכה, משתעשע עם האומנת שלו, יורה באקדחו באוויר (הסברים אצל פרויד), ומחייך מאוזן לאוזן?

הופעת הידיד הדוכס ואחות היורש, מחולות־עם, בעירום, בהשתתפות להקה יוגוסלבית עממית (זו לבושה בבגדים, בגלל המישטרה ביוגוסלביה, ומשתתפת בסרט משום שהיוגוסלבים סבורים שאפשר להפיק ממנו כסף), היא־הוא מתבקש/ת לאנוס את הגנרל שחזר שוב כדי להזהיר את הצעירים והעוטה, בהזדמנות חגיגית זו, מסיכה בדמות פראנץ־יוזף. ואחר כך, היא־הוא מתנה אהבים עם הנסיך.

מובן שבסופו של דבר, פוקעת סבל־נותו של הגנרל, הוא חוזר לפי מיצוות אדונו עם צבא שלם, ובבוקר ערפילי וקודר, מוציא להורג את כל עדת המופ־קרים.

הריקבון הגואל. הרעיון של יאנקסו, בכל הדייסה הזאת, היה שרק כאשר המעמד השליט יתבוסס בריקבונו ויתפרק עד הסוף, תוכל המהפיכה להגיע. אחרי מה שקרה בסרט, היא חייבת לבוא. ועוד ניסה יאנקסו לומר, שיש במהפיכה גם שינאה פרוידיסטית של בן לאביו, ויש בה גם ביטוי לשיחרור כל המוסכמות, כולל אלה שנוגעות במין.

הצרה היא שכל הרעיונות הללו ביחד מתנגשים ומתנפצים זה בזה ללא תיקווה. המהפיכה שלה מייחל יאנקסו, ואשר באה אומנם, הביאה פוריטאניות מוסרית צדק־נית וצבועה יותר משהיתה אי־פעם (ראה

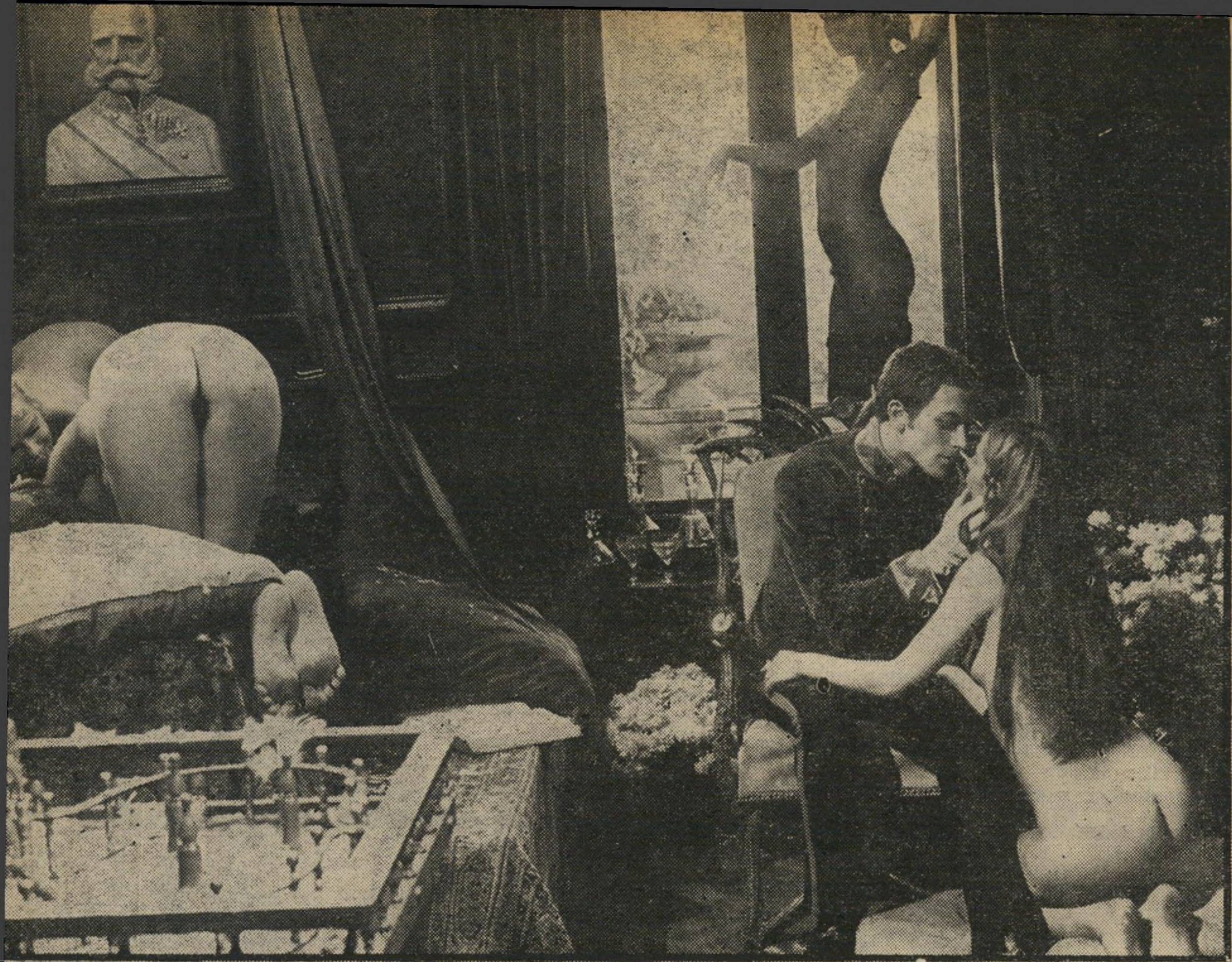

מיסתרי האורגניזם), וזיהוי המהפיכה עם תסביך אדיפוס ודאי גורם ללנין סיוטים בקיברו.

אפילו מבחינה סיגנונית, נקלע יאנקסו למבוי סתום. פעם היו סרטיו ״יצאי־הדופן אות, סמל ומופת לקולנוע שונה: כל אחד מן הצילומים בסרטים אלה נמשכו דקות ארוכות, כשהמצלמה מבצעת אקרובטיקה מסובכת כל־כך, שאפילו בעלי־מיקצוע ותי־קים נשארו בפה־פעור. המסות העממיות הסימליות שלו, משולבות בשירי־עם ובי־תנועות המונים הנעים בציבעוניות מופ־לאה, היו ידועות היטב וזכו בהערכה כללית.

הכל עירום בנות האצולה הבאות לארח חברה ליורש־העצר משתוללות בארמון כשהן משתלבות בעירום מלא באבזרי הריהוט העתיקים של הבית. לעג לכל המסמל את ירושתו של פראנץ־יוזף.

המשולש האצילי כדי להמחיש את העובדה שרק כאשר המעמד השליט יתבוסס בריקבונו תבוא המהפכה, מציג יאנקסו אורגיה אינסופית, שבראשה מתהוללים השלושה — יורש־העצר רודולף (לאיוש באלאשוביץ), ידידו הדוכס (פראנקו בראנצ׳יארולי) וסופיה, אחותו של הדוכס (פאמלה וילורזי). אליהם מצטרפים ידידיהם, שכולם נטבחים באכזריות אחרי שכל גיבור מתנסה בחוויות מי־ניות עם גבר ועם אשה כאחד, כשדיוקנו של פראנץ־יוזף משקיף.

מה שנותר בסרט זה, אשר אין בו לא סיגנון־הצילום של יאנקסו ולא העממיות של סרטים־עברו, הוא היופי החזותי. תמו־נותיו, הגם שאינן אומרות הרבה כשהן מחוברות יחד, יפות כל־כך לעין, העמדת הדמויות לפני המצלמה ציורית כל־כך, עד שלמרות כמות העירום האדירה בסרט, הוא אינו פורנוגראפי אף לרגע, וברגעיו הטובים מזכיר אפילו ציורים קלאסיים גדולים. וילונות מתנפנפים ברוח, שדות מוריקים או ערפילי בוקר, משמשים כלים נפלאים בידי יאנקסו ליצירת אווירה, והוא מנצל אותם עד תומם. כך שגם אם אין לקח פוליטי חדש, בגירסה זו של מאיירלינג בלי תחתונים, אפשר לפחות להתבונן בה לשם הנאה אסתטית בלבד.

קולנוע

תדריך

חובה לראות:

תל אביב: קן הקוקיה, חליל הקסם, שלושת ימי הקונדור.

רוברט רדפורד ב„קונדור"
לראות!

ירושלים: קן הקוקיה, סרט מתוק, אמריקאי בפריז.
חיפה: זהות גנובה, שלושת ימי הקונדור.

תל־אביב

★★★★ **קן הקוקיה** (פאר, ארצות־הברית) — עימות בין עבריין המתחזה כמטורף לאחות ראשית בבית־משוגעים, כמשל על האדם הנאבק על עצמאותו נגד המימסד. הישג מזהיר של הבמאי מילוש פורמן והשחקן ג׳ק ניקולסון.

★★★ **חליל הקסם** (סטודיו, שוודיה) — עיבוד רענן ומקורי של האופרה ה־מפורסמת של מוצארט להצגה מצולמת. המעבד: אינגמר ברגמן. סרט־חובה ל־אוהבי מוסיקה.

★★★ **נהג מונית** (צפון, ארצות־הברית) — תיאור מפורט של חיי צעיר, אשר הפחד מן הבדידות והאלמוניות הופך אותו פסיכופט מושלם. מצליח היטב כמחקר פאתולוגי, בעיקר בזכות רוברט דה־נירו בתפקיד הראשי, אבל יומרותיו הכלל־אמריקאיות מוגזמות מדי.

★★ **שובבה שכזאת** (דקל, צרפת) — בלונדית מפולפלת חודרת כרוח־סערה לחייו של מומחה לבשמים מתבודד ושונא המימסד. קומדיה חביבה עם איוו מונטאן וקאתרין דנב.

ירושלים

★★★★ **סרט מתוק** (ארנון, צרפת־קנדה) — דוז׳אן מאקאבייב מביע את שאט־הנפש שלו מן המיזרח והמערב גם יחד, בסרט בעל דימויים עזים ביותר, הדורש מן הצופה ידע והשכלה, אך מספק לו תמורה מלאה על כך.

★★★★ **אמריקאי בפארים** (ירו־שלים, ארצות־הברית) — מן הסרטים ה־מוסיקליים המפורסמים ביותר, שילוב מוצ־לח ביותר של בימוי (וינסנט מינלי) עם כוריאוגרף־רקדן־שחקן (ג׳ין קלי), חן נעו־רים (לסלי קארון) ומוסיקה של ג׳ורג׳ גרשווין. בקיצור, חווייה.

חיפה

★★★★ **זהות גנובה** (אורלי, איטל־יה) — משכיל שאינו רוצה להתבונן עוד בעולם מן הצד, שואל זהותו של סוחר־נשק ומנסה, בלי הצלחה, לשנות גם את אישיותו בהתאם. סרט מורכב ומרתק של מיכלאנג׳לו אנטוניוני, עם ג׳ק ניקולסון.

★★★ **שלושת ימי הקונדור** (מו־ריה, ארצות־הברית) — פקיד קטן בסי־איי־אי כימעט שנרמס על־ידי המכונה הענקית שבה הוא עובד, כשנוכחותו מפ־ריעה לה. התקפה מוחצת על פולחן ה־חשאיות והביטחון, עם רוברט רדפורד בתפקיד הראשי.

א אידישע נאגנע

התחנה הבאה, גרינוויץ׳ וילג׳ (בן־יהודה, תל־אביב, אר־צות־הברית) — אולי המוצלח בסרטיו של פול (הארי וטונטו) מאזורסקי, המגובש ביותר מבחינה סיגנונית ורעיונית, והפחות־מתחנף ביניהם לאופ־נות ולציפיות הקהל.

לסיפור יש ניחוח אוטוביוגראפי חזק. צעיר יהודי (לני בייקר) בן 22, עוזב את בית הוריו בברוקלין, בתחילת שנות ה־50 (בלי נוסטאלגיה אי־אפשר), מלווה במחאות הקולניות של אמו (שלי וינטרס), שאינה מבינה מה יש לו לחפש מחוץ לבית, ובשתיקתו של אביו (מייק קלין), ש־חבין כבר מזמן כי בביתו מוטב לו לנצור את הלשון.

הצעיר עובר להתגורר ברובע האמנים, גרינוויץ׳ וילג׳, לומד דראמה, עובד בחנות־מעדנים כדי להתפרנס, מבלה עם הבוחמה בסביבה, מכניס את ידידתו להריון ומגייס את הכסף הדרוש להפלה. ובסופו של דבר הוא מגיע, לקראת סוף הסרט, לתפקידו הדרמאתי הראשון, בסרט. כל זה דומה למדי לנעוריו של איירווינג (כך קראו לו פעם) מאזורסקי, בן המישפחה היהודית מברוקלין, שאכן החל דרכו כשחקן והופיע, בין השאר, באחד הסרטים המוקדמים של סטאנלי קובריק.

יוצאת מן הכלל היא דמות האם, שבה נותנת שלי וינ־טרס פורקן לעצמה בהנאה רבה ודמותה, הנעה בין נוד־ניקיות למחול צ׳ארלסטון סוער, גובלת לעיתים בקאריקטו־רה. אולם תנופתה של השחקנית ומירצה השופע מחפים על כך, והסרט כולו חביב, ועשוי בטעם. זהו אוסף־זיכ־רונות מתוקים־מרים של ימי־נעורים, המסופרים בחיוך.

בייקר, גרין, פרגס, ברנר ווקן

גורל בעקבות האדם

התפרצות רגשות (לימור, תל־אביב, ארצות־הברית) — סרט זה חייב לשלם תמלוגים לכמה וכמה סרטים, שמהם סחב את רעיונותיו ללא בושה. מאדם בעיקבות גורלו הוא לקח את שני הצעירים הנודדים על פני הדרום, מאמריקן גראפיטי הוא נטל את הנוסטאלגיה ואת הכותרת האחרונה, מבראש מורם שאל את אווירת העיירה של אמריקה התיכונה. שאילות צנועות יותר נעשו מסרטים נוספים אולם, באורח מופלא למדי מצליחים ריצ׳רד קומ־פטון, שביים את הסרט, ומאקב באר, שהפיק, כתב ומשחק באחד התפקידים הראשיים, להביא לעולם פג הנופל מכל היצורים שהוא מנסה להידמות להם.

סיפורם של שני צעירים הנודדים על פני הדרום הגז־עני, ב־1954, בחברת נערה, ימים אחדים לפני גיוסם, ונח־שדים על־ידי שוטר ברצח אשתו, רווי כל־כך הרבה מיק־ריות, עד שאי־אפשר להאמין לשום פרט בתוכו, למרות הכותרת ההתחלתית המכריזה שהמדובר בסיפור אמיתי.

אם לא די בכך, נזקק הסרט לשעה תמימה כדי להציג, בצורה משעממת לגמרי, את הדמויות הראשיות בו, שהן חסרות עניין אפילו לחמש דקות. ואשר לגזענות המסתתרת מתחת לפני השטח בבני הדרום, ליומרות פסיכולוגיות מגו־בבות המתיימרות להתמודד עם בעיותיו של רוצח פסיכופט, המתנקם באשת שוטר משום שהוכה פעם במישטרה, או לניסיון האומלל להגיע לטרגדיה אמיתית, כאשר הצופה צריך לחלק אהדתו בין השוטר שרעייתו נטבחה באכזריות, לבין הצעירים הנרדפים על לא עוול בכפם — כל זה קלוש מכדי שיבקש התייחסות.

ג׳סי וינט — חשוד חף מפשע

סוס נושתין בקשת

לופו בניו־יורק (חוד וסינרמה, תל־אביב, ישראל) — מי שסבור כי מראה סוס המשתין על ראשו של שוטר הוא הומור מעודן, יתגלגל מצחוק בסרט זה. מי שליבו היהודי החם נצבט למראה בעל־עגלה המזכיר לסנטור אמריקאי כי אסף פעם כסף עבור אמו החולה, בעיירת־מולדתם המשותפת, ומשום כך חייבת ארצות־הברית לתת היום כסף למדינת ישראל, ירוץ לראות את יצירת־המופת החדשה של בועז דווידזון. ומי שמאמין כי בדיחה קול־נועית צריך להכין עד שכל הצופים יודעים למה לצפות, ולהמשיך עד שכל הצופים שכחו כבר מה היתה הפואנטה, שיתן לסרט הזה פרס איכות.

כל האחרים, רשאים להזדעזע ולהיחרד מחדש בפני המוצר הקרוי, בסלחנות רבה, „הסרט הישראלי". זאת, בתנאי שהם אמיצים די הצורך כדי לטעום מן התבשיל האחרון של בועז דווידזון (שנרקח על סמך תסריט של שימעון ישראלי), והמצטיין בכל התכונות הנלוזות של יצירות מפוארות קודמות כמו סנוקר וצ׳רלי וחצי. אותה בדיחות־דעת אינפנטילית, הדורשת בכל תוקף נוכחות של בורעקאס מול גפילטע־פיש (הפעם ברוטב תפוזים, לעדיני־החיך), אותה האדרה נפלאה של הטפילות המיקצועית, שבה כל בטלן גיבור וכל עבודה חטא, אותה שנינות דקה בשימוש העדות השונות, היוצאת מן ההנחה שכל מה שנא־מר במיבטא תימני, למשל, חייב להיות מצחיק, אפילו אם זו האיוולת הגדולה בעולם.

אפשר להוסיף על כך בימוי מסורבל, המחמיץ את העיתוי של מרבית ההלצות (!) החזותיות, מישחק גס, רו־עש וקולני, ותסריט שמסרב במשך מחצית הסרט להת־קדם, וכשהוא כבר זז קדימה, זה נעשה בשיהוקים וגיהו־קים. מה, אם כן, נותר? סרט ישראלי אופייני, מן הסוג שמקבל תמיכה נאה ממישרד־המיסחר־והתעשייה, והעוזר לקבור את הקולנוע הישראלי עמוק באדמה.

יהודה ברקן — לופו במכס

תמרורים

נולדה • בלונדון, לשחקנית **יעל אביב** ולבעלה, עורך־הדין־לשעבר **צחי שני**, בת ראשונה, שזכתה בשם **תאי** (על שם תאילנד).

נולדה • בת **לניסים זיני** אוהד קבוצת הכדורגל הפועל עכו, שהעפילה לליגה הלאומית. היא נולדה שעה קלה לאחר שנודע על זכיית קבוצתו, ולכן קרא לבתו בשם **לאומית**.

נולד • בן בכור **לעירית** ו**שלום פורדהאוז** מנהל קידום המכירות בחברת לון.

מונה • כציר לענייני עיתונות והס־ברה בשגרירות ישראל בוושינגטון, **בנימין נבון**, ששימש כדובר מישרד ה־חוץ וכמנהל מחלקת־העיתונות.

מונתה • לכהונת רשם בית מישפט־השלום בתל־אביב, עורכת־הדין **מרים** (מיקי) **סוקולוב**, 30, בעבר עוזרת ראשית לפרקליט מחוז תל־אביב. התמחתה בפ־רקליטות בעיקר במישפטי סמים מסוכנים, ולאחרונה הופיעה כתובעת במישפטו של דויד צלניק, שהורשע בעוון החזקתה של מיזוודת החשיש על גג בית ברחוב וייצמן בתל־אביב.

מונתה • כמזכירה ראשית של סיעת המערך בכנסת, **דליה גורן**, אשתו של הצלם־הבמאי **ג'קי גורן** מהטלוויזיה, ש־שימשה כמזכירת חטיבת רפ"י ובתפקיד זה טיפלה בדויד בן־גוריון המנוח.

מונה • כראש המועצה המקומית ב־קרית־מלאכי, לפי הסכם קואליציוני **משה קצב** (29) שכיהן לפני כשש שנים וחצי, בהיותו בן 23 בילבד, כראש המועצה במשך שלושה חודשים, וזכה אז בפירסום בשל היותו ראש־המועצה הצעיר ביותר בארץ.

נהוג • טכס נישואיו של **אלי לוונטל** (23), כוכבה של קבוצת הפועל חיפה ושחקן כדורגל בניבחרת ישראל. נישואיו **לענת הירש** (20), שהיתה מועמדת בת־חרות מלכת־היופי, נערכה באבטחת ה־מישטרה, לאחר שקיבל איומים מאוהדי הקבוצה היריבה שבישרו לו כי יפוצצו את חתונתו עקב הצטיינותו במישחק ה־דרבי החיפאי, שבו ניצחה קבוצתו את מכבי חיפה בתוצאה 2:1.

קיבלו • תארי דוקטור־כבוד מאוני־ברסיטות אמריקאיות, **דניאל פאטריק מויניהן**, ראש מישלחת ארצות־הברית באו"ם לשעבר (בוסטון קולג'), **ויליאם פולברייט**, שהיה סנאטור ויו"ר הוועדה ליחסי־חוץ בסינאט, (אוניבנסיטת פנסיל־וואניה), **גולדה מאיר** (וולסלי קולג') **פראנק סינאטרה** (האוניברסיטה של נוואדה בלאס־וגאס). ובישראל זכה השבוע בתואר דוקטור־לפילוסופיה, חבר־הכנסת ומזכיר הסתדרות המורים **שלום לוין**.

נפטרה • **מרגלית בנאי־רסקול** (48), סופרת ומפיקה תקליטי־ילדים, ש־היתה במילחמת־העצמאות חברה בלהקת הצ'יזבאטרון, אשתו של **הרברט רס־קול**, שכתב ספרים על מוסיקה, בעל חנות לתקליטים. בשנים האחרונות התגוררה ב־ערד, אירגנה תערוכות לאמנויות המידבר.

התאבד • **עימנואל ברנדט** (55), מנהל מחלקה ביד־ושם בירושלים. הניח אשה ושלושה ילדים. לדעת מקורביו, לקה בדיכאון כתוצאה מעיסוקו בתולדות השו־אה בתוקף תפקידו.

נפטר • **עמוס ברדה** (63) ממושב נווה־ימין, כשנהג עגלה רתומה לסוס ב־כביש קלקיליה—כפר־סבא. המכונית שפג־עה בהם הרגה את הסוס יחד עם העג־לון.

נפטר • **אדולף צוקור** (103), ש־דעך מאפיסת־כוחות. צוקור הקים את אימפריית חברת הסרטים פאראמונט ב־הוליווד. הגיע להוליווד ב־1890 כנער יהו־די יתום מהונגריה, כשבכיסו ארבעים דו־לר, הפך אגדה בעולם־הסרטים, העלה לגדולה שחקנים רבים החבים לו את הצ־לחתם.

התאבד • **זיהבר וואזן**, ירקן פריסאי, יום לפני שעמד לבקר אצלו מפקח מס־ההכנסה. זהו מיקרה־ההתאבדות הרביעי בעיר, תוך שנה, הקשור בגביית מס.

כמה זמן לוקח לצעירים לרהט את הבית?

מספיק ביקור אחד ב"יאנג דניש"

ביאנג דניש (המחלקה הצעירה של דניש אינטריורס) מבינים את רצונם של הצעירים היום, לחיות בצורה עצמאית ובבית יפה מבלי להשקיע כסף רב בריהוט.
עם יאנג דניש לא תחכה שנים כדי לרהט את ביתך. קחו למשל את מערכת הישיבה של BAMSE (בואו לראותה אצלנו בכיסוי קורדרוי. מחיר 5 יחידות מודולריות הוא בסך הכל 3090.- ל"י) או קחו למשל את SNUFFY (ראו צילומים במודעה זו) מחיר כל מערכת 3,950 ל"י. בואו ליאנג דניש וקבלו אותה בשיטת קונים לוקחים בהנחה של 7%.
אולי מיותר להזכיר, אבל אנו בטוחים כי כאשר תבואו ליאנג דניש לא יהיה לכם לב לפסוח על הבוטיק המקסים לאביזרי בית ומטבח של דניש פלוס (האביזרים הקטנים שעושים את החיים הרבה יותר מענינים).

YOUNG DANiSH

רמת־גן: דרך ז'בוטינסקי 104, 106
ירושלים: רח' הסורג, מול בנק ישראל
חיפה: אחוזה, רח' חורב 53

דניש אינטריורס

באור-ורשבסקי

סרט השנה בארצות-הברית

לפעמים גם החוק טועה...

התפרצות רגשות

מבוסס על מעשה שהיה Macon County line

מקס בר • אלן וינט • צ'ריל וטרס

בכורה ארצית "לימור" תל-אביב 4.30—7.30—9.30

חופשה

חברת קל מציעה לכם את כל
תענוגות מועדון הסלע האדום באילת,
בהנחות גדולות, במשך החודשים
יוני ויולי. אוכל מפתה, גבינות ויין
חופשי בכל ארוחה, בידור, צחוק,
הצגות ותצוגות, ספורט, שייט, סקי,
דייג וצלילה.
החגיגה בעיצומה — בואו והצטרפו!

פרטים והזמנת מקומות:

'קל' - שרותי נופש

תל־אביב, רחוב גורדון 28, טלפון 222042
(24 שעות ביממה)
רמת־גן, רחוב ביאליק 56, טלפון 731773
ירושלים, רחוב המלך ג'ורג' 23, טלפון 228258
באר־שבע, רחוב החלוץ 112, טלפון 30003
ובמלון הסלע האדום אילת, טלפון 059-3171

הוועד הישראלי לסולידריות עם
העצורים הפוליטיים באורוגוואי
ת.ד. 22343, תל־אביב

ביום ראשון, 27.6.76, בשעה 8 בערב, באולם בני ברית, רח' קפלן 10, ת"א

תיערך

אסיפת סולידריות עם מתנגדי הרודנות באורוגוואי

בהשתתפות: אירנה לוינהוף (בתו של עציר פוליטי באורוגוואי); בנחמן טפליסקי (מי שהיה יו"ר האחדות העממית בצ'ילה); ח"כ מאיר פעיל; ח"כ אברהם לבנבראון; ארתור גולדרייך; יצחק נמלר; יבי; ואחרים.

הקץ לרציחות ולעינויים של דמוקרטים באורוגוואי!

חופש אמיתי באילת מתחיל

ב- ארקיע

במדינה

דרכי אדם

עוד לא שכחנו, יצחק!

יצחק עובדיה חזר למוטב; במישרדי הביטחון והמישפטים הוא נחשב פושע; לצבא לא רוצים לגייס אותו

„כבוד שרי ישראל. לא שירתתי בצה"ל, בגלל התנגשותי עם החוק לפני למעלה מ־15 שנים. מאז ועד היום אני אזרח המקיים רק את החובות. אין לי, ולא דרשתי עד עכשיו, שום זכות מייוחדת. אין לי זכויות, מכיוון שאין לי פינקס־מילואים, למרות רצוני לשרת בצה"ל. בגלל שאין לי פינקס־מילואים, אני לא נחשב אזרח." זהו קטע ממיכתב רווי זעם ומרירות, שהיפנה בשבוע האחרון יצחק (ז'ק) עובדיה (35), פועל־בניין במיקצועו, נשוי ואב לחמישה, המתגורר בדימונה, לכל שרי ממשלת ישראל.

הקיבה אינה סובלת דחוי. „נולדתי בספרד," מספר יצחק. „לארץ הגעתי

פועל עובדיה
„להיות אזרח סוג אל"ף!"

במיסגרת עליית־הנוער בגיל 14. נשלחתי בהתחלה לקיבוץ קריית־ענבים. היו לי בעיות, ולא הסתדרתי עם חברי־המשק המבוגרים, ואז נשלחתי חזרה למחלקת הילדים והנוער של מישרד הקליטה בתל־אביב. משם נשלחתי לדודי, בלוד.

„התקופה, אמצע שנות החמישים, היתה קשה מבחינה כלכלית. דודי לא קיבל כל עזרה באחזקתי, והיו לו עוד שיבעה ילדים משלו. מצאתי עצמי זרוק ברחוב, דובר עיברית בקושי, ללא מכר או ידיד. הייתי אז ילד בן 16. הקיבה תמיד לחצה. היא איננה סובלת דיחוי. פניתי לשירות־התעסוקה, אבל באבטלה שהיתה אז בארץ, לא הצלחתי למצוא עבודה. ישנתי באוטובוסים או סתם כך ברחובות. הקיבה דרשה תמיד את שלה, אז התחלתי בפריצות וגניבות קטנות. תמיד רק להשגת מזון. אפילו אם נתפסתי לא היה איכפת לי, כי ידעתי שלפחות בכלא מובטחות לי שלוש ארוחות ביום.

„על הפעמים שנתפסתי נשפטתי ל־27 חודשי־מאסר בפועל בכלא תל־מונד. אחרי שהשתחררתי, בגיל עשרים, הייתי הרבה יותר חכם. בכלא אפשר לחשוב הרבה, וללמוד לא רק דברים שליליים.

העיניים נפקחות. „כששוחררתי מן הכלא, לא גייסו אותי לצבא. ירדתי לקרית גת. כיום אני נשוי, מתגורר בדימונה, מתפרנס בכבוד כעובד עצמאי בבניין, אפילו נחשב פעיל ציבורי בעיר. לא היו לי שום עניינים עם החוק מאז שוחררתי מן הכלא. בשנים הראשונות הייתי עסוק בדברים חיוניים בלבד: תעסוקה, פרנסה, מישפחה וקורת־גג. מה שהיה חסר לי, כדי להיות אזרח מן השורה, הוא השירות בצה"ל. לא פעם ניסיתי לעזוב את ענף הבנייה, בתיקווה להסתדר בעבודה במיפעל ממשלתי, הסתדרותי או ביטחוני. אבל מאחר שלא היתה לי תעודת־מילואים, לא קיבלו אותי."

מילחמת חמש שנים. מזה חמש

(המשך בעמוד 44)

מייק בראנט (בתמונה הימנית) התאבד. אמרגן ישראלי מנסה עכשיו לפברק לו יורש – בדמות יוני נמרי „החדש" (בתמונה השמאלית)

היה היה אליל־זמר צעיר, יפה־תואר, מצליח וישראלי בשם מייק בראנט, שכבש את לבבות הצרפתים לא בשל ישראליותו דווקא, כמו בשל קולו החם והופעתו המרשימה. אך האליל מאס באלילותו, והדרך האחת והיחידה שנראתה לו כדי להיחלץ ממנה, היתה להשליך עצמו מעל מירפסת של בית־מלון שווייצי. משנכשל,

איך

ניסה שנית, והפעם קפץ מעל מירפסת דירתה הפריסאית של אחת מידידותיו. בפעם זו הצליח מייק בראנט בדבר שבו שנכשל בפעם הקודמת.

מיצעדי־הפיזמונים בארץ ובאירופה הניפו דגל שחור, והחלו משדרים מיצעדי־אבל לזיכרו של בראנט. העיתונים הלכו בעיקבותיהם. הלווייה המונית נערכה לו בפאריס, הלווייה המונית התקיימה בהיפה, מקום קבורתו. ידידיו ומוקירי־זיכרו הזילו דמעות, ובעיקר אלה שעבדו איתו. להם היתה סיבה מצויינת לבכות. מקור־פרנסתם הבטוח נגדע בעודו באיבו.

בין אלה היו ישראלים רבים, שבמהרה נמצא להם תחליף. הם החלו עובדים בשירותם של הצמד שוקי ואביבה, שמדי־פעם מצליח להסתנן אל תוכניות־הטלוויזיה ואל מיצעדי־הפיזמונים בצרפת ובשאר הארצות הדוברות צרפתית.

לאחרונה הצטרף זמר ישראלי נוסף אל רשימת הישראלים המנסים את מזלם בצרפת, והמספקים פרנסה לישראלים היושבים שם. זהו כוכב חדש, שהצרפתים מכירים אותו בשם יוני, ואילו הישראלים יודעים להוסיף לשמו הפרטי את השם נמרי.

ניתוח פלאסטי

בארץ

יוני נמרי נבחר פה־אחד, על־ידי הישראלים היושבים בצרפת והעוסקים בעיסקי־שעשועים, כאליל החדש של בנות צרפת, ומחליפו של מייק בראנט הבלתי־נשכח.

האמרגן הישראלי חיים סבאן, שהעתיק את עיסוקיו, את ביתו ואת אשתו לצרפת, החליט ויהי־מה: יוני נמרי הוא הסוס שיחליף את מייק, הוא הסוס הבא בתור שיביא את ההצלחה ואת הכסף.

כשלב ראשון ניהל משא־ומתן עם הצעיר הישראלי, שהחל את דרכו בלהקה צבאית, התפרסם כבעלה של הזמרת רותי נבון, והתפרסם עוד יותר בגלל פרשת־הגירושין הממושכת שלהם.

יוני היסס. שני שירים שלו צעדו בעבר במיצעדי־הפיזמונים, - ולא הצליחו באופן מייוחד. הוא ניכווה קשות כשאשתו, רותי, הפכה מפורסמת ופופולארית ואילו הוא נותר אלמוני, בלתי־ידוע אלא כבעלה בלבד. חודשים ארוכים של לבטים עברו על הצעיר יפה־התואר, עד שהחליט לנטוש את עולם השעשועים למען ענף המלונאות. וכשהחליט, הלך עד הסוף. הוא

כיורשו האפשרי של מייק בראנט. כעת היתה הדרך סלולה בפני יוני.

הוא נלקח אחר־כבוד למספרה ידועה וספר־צמרת פריסאי עיצב את תיספורתו כפי שהיתה מעוצבת בזמנו זו של מייק בראנט. שוקי לוי כתב לו מוזיקה, מישל ז'ורדאן כתב תמלילים, ותקליטונו הראשון של יוני נמרי יצא אל השוק. השיר אני רוצה רק אותך נקלט היטב במיצעדי־הפיזמונים של צרפת, והוא צועד עתה במקומות הראשונים גם במיצעדים הצר־פתיים וגם במיצעד החשוב של רדיו לוכ־סמבורג.

אל המיצעדים הישראלים נכנס השיר רק בשבוע שעבר. אך חיים סבאן ויוני נמרי אינם מעוניינים בשוק הישראלי, עוב־דה הם לא טרחו כלל להעביר חומר על יוני לאף עיתונאי ישראלי.

ולא רק זאת, אלא שעל עטיפת התק־ליט כתוב רק שמו הפרטי של יוני, ללא שם־מישפחה, ובכל הופעותיו בטלוויזיה ובראיונות שהוא נותן לעיתונות, לא מוז־כר מוצאו הישראלי כלל, כפי שלא הוז־כר מוצאו של מייק בראנט בתחילת דרכו.

אלא שלמייק בראנט היה, כנראה, יותר מאשר הופעה מרשימה וקול טוב. זה מה שהפך אותו אליל. האם יצליח יוני נמרי, למרות הניסיון לשוות לו את דמותו של מייק בראנט, לרשת את מקומו?

לייצר יורש למייק בראנט

סירב להצעות שהופנו אליו, השקיע את עצמו, רובו־ככולו, בלימודים ועמד על סף סיומם, כאשר הופנתה אליו הצעתו של האמרגן סבאן.

כשנעתר יוני לבסוף להצעה, אחרי היסוסים רבים, היתנה עימו סבאן תנאי נוסף: על יוני בעל המיבנה האתלטי, השיער הארוך וההופעה המרשימה, לנתח את אפו! לא ייתכן שאליל־זמר יהיה בעל חוטם ארוך, מה־גם שמייק בראנט היה בעל חוטם יפה במייוחד.

יוני התנגד. למרות שיפשופו העירוני נשלח על־ידי סבאן לקורס ללימוד צרפ־תית, והצטווה לפקוד את חוף שרתון בת־ל־אביב מדי יום ביומו, על־מנת לשוות גוון שזוף למיבנה גופו האתלטי.

אין זכר למוצא הישראלי

באותה תקופה, בד־בבד עם השינויים הפיסיים שניכפו עליו בדרך לכוכבות, עבר יוני גם שינויים נפשיים.

לפני ואחרי הטיפול

יוני נמרי וגרושתו רותי נבון, זמן קצר לפני גירושיהם. אז עדיין לא עבר יוני את הטיפול המייק־בראנטי, חוטמו לא נותח ושערו לא קוצר. משמאל: אחרי הניתוח והתיספורת. יוני נמרי בביקור בישראל לפני הפצת תקליטונו, על־מנת לסיים פה את עסקיו.

היה קשה לבן קיבוץ אשדות יעקב, בנו של דודקה נמרי המגוח, מי שעבד במחיצתו של יצחק שדה, להסכים לעבור את הניתוח המקובל כנשיי. אך סבאן היה איתן בדעתו.

יוני הסתגר לתקופה של שלושה חודשים, ועבר את הניתוח בהצלחה. כשיצא ממקום־מחבואו, לא הכירו אותו ידידיו. במקום חוטמו החד היה לו חוטם קטן וחמוד. אז החל השלב הבא בהפיכתו של יוני לאליל־נוער נוסח מייק בראגט. הוא אשתו־בנפרד, רותי נבון, שבמשך כל שנות נישואיהם שהתה יותר בחו"ל מאשר בבית, הודיעה לו חד־וחלק כי היא מאוהבת במוסיקאי הישראלי היושב בניו־יורק, דויד קריבושיי, וכי היא מבקשת להתגרש.

יוני נתן לה גט, ומייד אחר־כך נסע לצרפת. שם הוא שוכן בבית־מלון, בעוד האמרגן חיים סבאן ואשתו מיקה דואגים לכל מחסורו. הם עניינו את בעל תחנות־הרדיו ומפיק־התקליטים הנודע אנטואן קארייר ביוני נמרי, כשהם מוכרים אותו

במדינה

(המשך מעמוד 42)

שנים מנסה יצחק עובדיה לשכנע את הרשויות המתאימות לגייסו לצה"ל. בכל תשובה לפנייותיו מזכירים לו, כי בשנת 1960 ישב בכלא.

למאבקו הנואש של יצחק הצטרפו גם שני חברי־כנסת תושבי דימונה, ז'אק אמיר ויצחק פרץ. „יצחק פרץ רצה להגיש שאילתה," סיפר יצחק עובדיה, „אבל כשהראיתי לו את כל פניותי הרבות למישרדי הביטחון והמישפטים ואת תשובותיהם, התייאש. חבר־הכנסת ז'אק אמיר פנה לשר־הביטחון בענייני. השר שוחח איתו, לדבריו, במיזנון הכנסת, ואמר לא: ,אנחנו לא מגייסים את יצחק עובדיה בגלל הסתבכויותיו לפני 16 שנים.' איך אנשים שמנהלים את המדינה הזו יכולים להסתכל ולשפוט אותי לפי מה שעשיתי לפני כל־כך הרבה שנים, כשהייתי ילד רעב?"

מישרד־המישפטים השיב לעובדיה את התשובה התמוהה ביותר. חנה רובין, ה־עוזרת לענייני חנינות במישרד זה, השיבה לו בשם שר־המישפטים: „קיימת אפשרות לטפל בבעיית אי־גיוסך כבקשה ל־חנינה מלאה, כלומר למחיקת העבירות, אם נשיא המדינה ימצא זאת לנכון." ועוד השיבה לו: „אין התיישנות על הרשעות."

„איך," שואל יצחק, „את פשעי הנאצים שוכחים, ולגביהם קיים חוק התיישנות, ולנער יתום, בן 16, לא רוצים לשכוח מה שעשה בזמן משבר, שאפילו שר־הביטחון, אם היה נקלע למשבר דומה, היה נוהג כמוני?"

לחבר־הכנסת ז'אק אמיר השיב בן־משה, בשם שר־הביטחון: „עם כל ההערכה ל־רצונו של יצחק עובדיה להשתבץ במערך המילואים של צה"ל, לא ניתן להיענות לבקשתו."

לכולם אותן תשובות. עתה, משנואש יצחק מן הדרכים המקובלות, החל מבצע צעדים פרובוקטיביים, בתיקווה ש־„אולי זה יזיז משהו לאנשים בלב." את תעודת הפטור, שקיבל לפני שנים אחדות כשאך החל במאבקו למען גיוסו, וצה"ל זימן אותו לבדיקות ולבחינות, שלח ל־מישרד־הביטחון. „אני לא רוצה שום פטור. אני רוצה להיות אזרח מדרגה אל"ף, כמו כולם."

ישראלים בחו"ל

מי הוא נמושה?

שמואל בק הופיע
בטלוויזיה האמריקאית
כמתרים של המגבית

שמואל בק עזב את ישראל בתחילת 1975. הצייר המצליח, ניצול מחנות־השואה, שעשה דרך ארוכה מאז עלותו לישראל, היותו צייר־המערכת של העולם הזה, צייר־תיפאורות בתיאטרונים הישראליים, ועד לחשבונות־בנק תופחים ממכירת תמונות־הענק שלו, שרבות מהן עוסקות בנושאי השואה.

הישראלי שמואל בק חי בניו־יורק, ומנהל את עסקיו המסועפים. בעיני ראש ממשלת ישראל, יצחק רבין, שמואל בק הוא בוודאי „נמושה," אך אצל המגבית היהודית המאוחדת, שמואל בק הוא ישראלי חשוב, שיש לכוון אליו את מצלמות הטלוויזיה, בעת שהמגבית עורכת את „מיצעד הפרוטות" שלה, המסתכם במיליונים רבים של דולרים.

המשך הקיום. באחד מימי א' האחרונים ישב שמואל בק ליד הטלפון, כמו מאות מתנדבים אחרים, ועסק בהתרמת יהודים ונוצרים למגבית היהודית המאוחדת. כתב הטלוויזיה וצלמיה כוונו על־ידי אנשי יחסי־הציבור של המגבית לראיין את שמואל בק, הישראלי־נמושה, שענה לשאלה „איך משתמשים בכסף, שאתה אוסף עכשיו?" בתשובה נמרצת: „הכסף מופנה לקליטת יהודי ברית־המועצות. הרוסים רודפים את היהודים, כמו בעת שילטון הצאר והמישטר הנאצי..." ולשאלה נוספת: „מה יקרה למדינת ישראל ללא כסף זה?" ענה בק: „אינני רוצה לחשוב על כך, לא נוכל להמשיך ולהתקיים."

„נמושות" אחרות שהשתתפו במיצעד ההתרמה היהודי, היו חברי להקת כוורת, הנקראת באמריקה להקת פוגי, שהגיעו לארצות־הברית למסע־הופעות של חודש ימים, והם מבלים שם עתה את החודש השלישי. הלהקה נתנה הופעה מרושלת להפליא, לעיני מאות אלפי הצופים במסע־ההתרמה על מסכי הטלוויזיה, וזכו בתשואות פושרות בהתאם, מהקהל שמילא אולם ניו־יורקי, שמעל בימתו הופיעו במשך חמש שעות רצופות אמנים ופוליטיקאים שהתחרו ביניהם בבדיחות ונאומים על חשיבותה של המגבית. אף אחד מהנואמים והישראלים המקצועים לא זכר או נזכר שחלק ניכר מכספי האזרחים האמריקאיים, שמס־ההכנסה הפדראלי מקזז את תרומותיהם מההכנסה החייבת במס, זורמים ל־מיפלגות הישראליות.

דיפלומטים

מישפחת לשם - סיפור בהמשכים

בראיון לעיתון דני
מספרת אשת־השגריר־לשעבר
מדוע נשארה בדנמארק

דנמארק אינה יכולה להירגע מן ההגדה לבית לשם. השבוע פירסם השבועון הדני השבועון למישפחה כתבה מצולמת גדולה נוספת על עליזה לשם, תחת הכותרת ויתרה על משרתים וחיי־לוכסוס כדי להישאר בדנמארק.

כתב העיתון הדני „פאמיליה בלאד":

מאחרי השלט של סלון־היופי עליזה מסתתרת דראמה במישור דיפלומאטי גבוה. בעיקבות דראמה זו החליט השגריר לשם לחזור לישראל, חצי־שנה לפני תום מועד כהונתו כשגריר ישראל בדנמארק.

בעוד השגריר לשם חוזר אל תפקיד בכיר במישרד־החוץ בירושלים, נשארה אשתו בדנמארק. את דירתה בת 14 החדרים, ובה משרת (בטלר) אנגלי ונערות־שירות, החליפה בדירה צנועה בת שלושה חדרים.

הרגשת־חובה היתה הגורם לפירוד ה־מישפחה, לאחר 22 שנות נישואין. „היתה לי השכלה מדעית באנטומיה ובפיזיולוגיה, בצירוף 6 דיפלומות שהיוו יסוד להחלטתי לפתוח סלון־ליופי בקופנהאגן.

„אני אוהבת את עבודת הסלון," אומרת עליזה, אשר היתה בעבר מזכירתה של אשת נשיא־ישראל.

אולם עיתונאי ישראלי, רודף רכילות והשמצות, חשב כי צעד זה אינו מתאים לאשת־שגריר, וכתוצאה מאי־הבנות התלהטו חוטי־הטלפון בין קופנהאגן וירושלים. בסופו של דבר העדיף השגריר לחזור

der rystede diplomatiet :

FARVEL TIL TJENERSTAB OG LUKSUSLIV FOR AT BLIVE I DANMARK

Diplomatiske forviklinger

– Det var ikke nemt at blive adskilt så voldsomt og pludseligt efter 22 års ægteskab, forklarer den fhv. ambassadørfrue, der ikke har mærket

הראיון ב„פאמיליה בלאד"
תפקיד בכיר בירושלים

לישראל חצי שנה לפני תום כהונתו, ובו־בזמן זכה העיתונאי, הרכלן והמשמיץ, לכותרות בעיתוני ישראל.

לאחר ארבע שנים וחצי כאשת־שגריר, החליטה עליזה להישאר, לפי שעה, ב־קופנהאגן.

מדוע החליטה על צעד כזה, הגורם לה קשיים מישפחתיים? (בעלה ושני ילדיה עזבו לישראל). מדוע עשתה כך?

„לא יכולתי סתם־כך לוותר על עבודתי במחצית הדרך. לא רציתי לאכזב את לקוחותי. הסלון לא יכול היה להמשיך להתקיים בילעדי. גאוותי המיקצועית, ותחושת־האחריות שלי, גרמו להחלטה זו.

„בעלי הוא האדם המבין ביותר בעולם. הוא מכבד את עבודתי.

„אני ובעלי היינו בשבע מדינות, אולם לא פגשנו מדינה בעלת תושבים כה חמי־לב וכה מבינים כמו הדנים. בשום מקום בעולם לא פגשנו מדינה כה מסודרת ותרבותית. כאן קיים כבוד הדדי לכל אדם."

עליזה מודה כי קשה לה להיות לבד.

הסרט שנבחר לייצג את ארה"ב בפסטיבל קאן.

לני בייקר *
שלי ווינטרס *
אלן גרין *

סרטו של פול מזורסקי

סיפורו של צעיר יהודי, הבורח מה„אידישע מאמא" להיות שחקן תיאטרון.

הנוחתה הבאה, גריניג' וילג'

שבוע 2
„בן־יהודה", ת"א
4.30 ,7.15 ,9.30

וורנר־פוקס

...אם שמנת
ואיבדת כושר גופני,
הרשמי מיד
לקורס לשיפור הגוף
השעורים מתקיימים
בשעות אחה"צ.
לפנות:
אולפן לאה פלטשר
רח' אבן־גבירול 50, תל־אביב,
טלפון: 267682.

הדברת מזיקים בבית, במשרד ובמפעל
בהנהלת ג. נדלר

אופסון
רשיון לשכת הבריאות 105
רשיון עסק 14721
רשיון רעלים 1878
טל. 03-201282
טל. 057-78797

אולם לפי־שעה תמשיך למלא את חובתה. חובתה הראשונית היא כאן, בדנמארק.

כאשר יגיע הזמן, תשוב לישראל. אז תפתח סלון בירושלים. זהו חלומה הגדול ביותר.

עד כאן דיברי העיתון הדני. מהי האמת בהם?

המתחרה שלה, בעל סלון־היופי רוברטו, שאצלו עבדה כמה חודשים לפני שפתחה סלון משלה, מזלזל בכישוריה המיקצועיים של עובדתו־לשעבר.

לדבריו, היתה בקורס־ערב בן ששה חודשים, שבו למדה אחת לשבוע, משך שעתיים־שלוש, קוסמטיקה. „היא אינה יודעת כלום. ניסיונה אפסי.”

„בדנמארק אין צורך בתעודות־אסמכתא, כדי לפתוח סלון־יופי,” אומר רוברטו. מאחר שלא היה לה רישיון־עבודה, עבדה אצלו תוך עבירה על החוק (ברשותה היה דרכון דיפלומאטי). התשלום הועבר, לדיברי רוברטו, לחשבון משה לשם בשווייץ. לאחר שישה חודשים למדה די והחליטה לפתוח סלון עצמאי.

הסלון נפתח באפריל 1975. כדי לעקוף

קוסמטיקאית לשם בפעולה
המשרת האנגלי איננו

את החוק האוסר עליה לעבוד בתשלום, הכריזה כי בעלת־הסלון היא אזרחית מדרום־אפריקה, וכי אין היא מקבלת כל תשלום עבור עבודתה.

רק בנובמבר, כאשר סיים לשם את תפקידו, שוב נתנה ראיון לבילד־בלאדט, ובו הצהירה כי היא שותפת בסלון. (לשבועון ההוא סיפרה כי היתה מזכירתו של אדמירל בצי הישראלי. בגירסה הנוכחית היתה מזכירתה של אשת נשיא ישראל.)

בקופנהאגן נותרו חמותה ובנה הצעיר. הבן הבכור, בן ה־13, שב לישראל עם אביו. מאז נובמבר ביקר לשם שלוש פעמים בדנמארק. למעשה, מדי שישה שבועות חזר לדנמארק. לאחרונה הגיע ב־4 ביוני.

הפירסום, כאילו שני בניה נמצאים בישראל, אינו נכון.

כדי לתת מוניטין לסלון, החלה עליזה לשם בהצפת עיתוני דנמארק בראיונות, שבהן סיפרה כי מישרד־החוץ הישראלי אסר עליה לעבוד, ופנתה אל תחושת הצדק של העם הדני, שיעמוד לימינה נגד השמרנות של הביורוקראטיה הישראלית.

גם בראיון החדש אינה שוכחת עליזה לשכ להזכיר כל הזמן, כי היא מי שהיתה אשת שגריר ישראל. אולם בשל עיתונאי רכלן ומשמיץ (כתב הארץ אליהו זהבי) אולץ בעלה לעזוב את דנמארק כדי לקבל „תפקיד בכיר” בירושלים. מעריב הודיע לפני שבוע כי לשם הגיש בקשה לחופשה־ללא־תשלום, כדי לעסוק בעיסקי־בניין. בדנמארק התעניין בשנות כהונתו כשגריר בעיסקי־בניין, ייצוא וייבוא. הביאו אותו לכך ידידו, „מלך־הפאלאפל” הישראלי יעקב עבר (אבר).

לפי הידיעות תשוב עליזה לישראל לביקור ב־24 ביוני. היא לא היתה בארץ זה יותר מחמש שנים, וכדי לחדש את דרכונה עליה לשוב לישראל. אולם הבן וחמותה נשארים בדנמארק.

תשבץ העולם הזה 2025

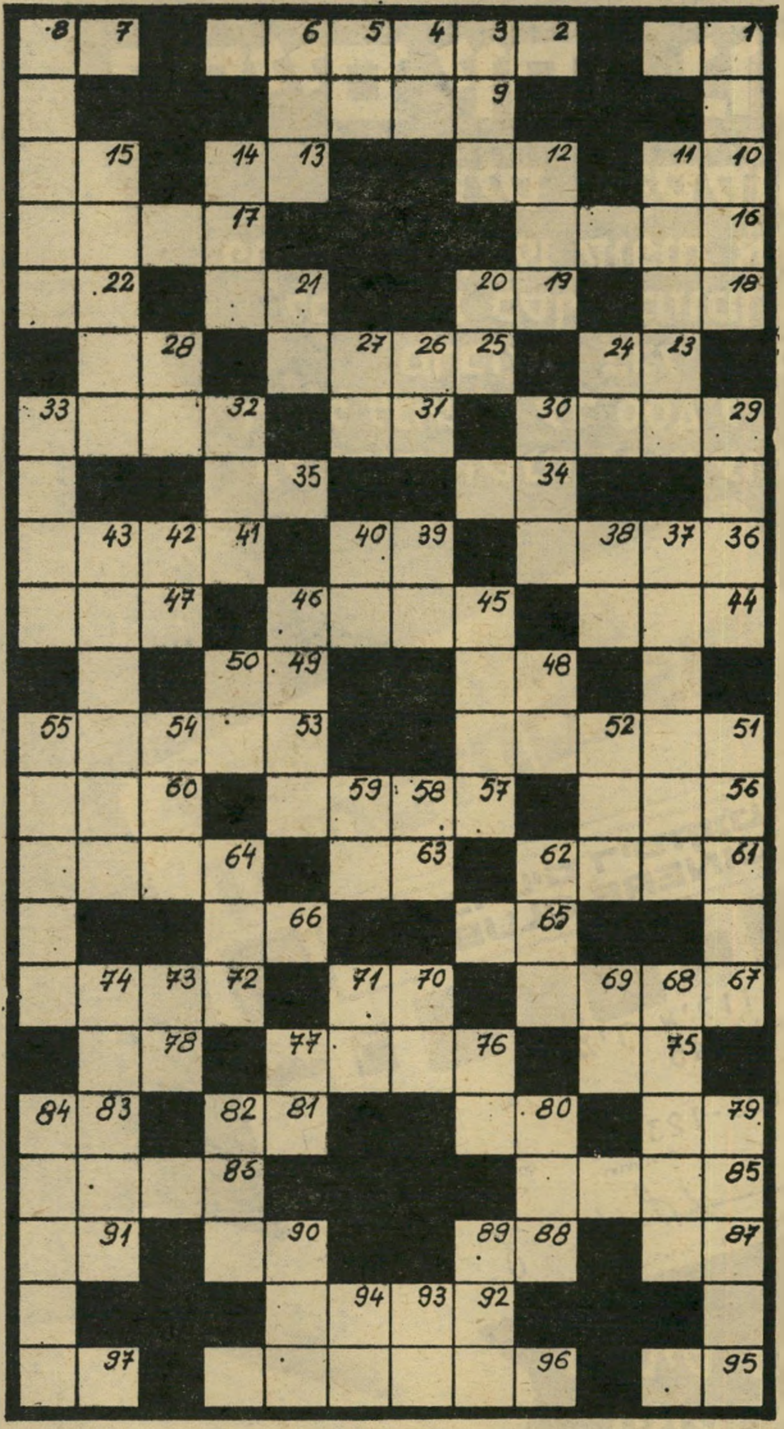

מאוזן:

1) פלא; 2) עכשוב; 7) מחברת „האדמה הטוב” (ש"מ); 9) בלתי־מסוייג (ר"ת); 10) חזר; 12) מושת על כל אזרח במדינה; 13) פתי; 15) מופע, באנגלית; 16) בירה אירופית; 17) ברכבת רבים כאלה; 19) ריקבון; 19) קח את הירושה; 21) מילת־שלילה; 22) מיספד; 23) נהר ב־אפריקה; 25) יופי רב; 28) מיניסטר; 29) שמש; 31) גיבעה קטנה; 32) טינופת; 34) מטבע ישראלי (ר"ת); 35) אוייב; 36) יעשה חור; 39) כלי־קיבול; 41) ב־השאלה: נמרץ, פעלתן; 44) פאנורמה; 45) מפה קטנה; 47) אש; 48) כובע הבית; 49) הדרך הקצרה ביותר בין שתי נקודות; 51) זיבול; 53) נהר גדול ב־אסיה; 56) תפר בחוט ציבעוני, לקישוט; 57) לך הרחק מכאן! 60) באר, בערבית; 61) מייסד הליגה להגנה יהודית (ש"מ); 63) שן הפיל; 64) קרקע; 65) ישן; 66) קליפת העינב; 7) פרוטקשן; 70) בגד־שרד; 72) אש; 75) כן, באנגלית; 7) גרום, מעונה; 78) אביון; 79) זכר בבקר; 80) מש ממקומו; 83) קידומת הולנדית; 85) שם כולל לזחלים של חרקים מסויימים; 86) הישמרו לכם! 87) בה דורכים את הענבים; 88) מיקווה־מים ענק; 90) שמא; 91) מלכסיקון הכלבים; 92) מחוז; 95) בהשאלה: מרכז; 96) היתוש מחולל הקדחת; 97) במקום הזה.

מאונך:

1) לקוח של מס־הכנסה; 3) בחילה; 4) רחמנא־ליצלן (ר"ת); 5) בתוכם; 6) רגולטור; 8) מטבע שוודי; 11) ביאה לצורך סיור; 12) חיש; 14) מוט דק; 15) חתול, בארמית; 20) דורון; 21) בתוכה; 24) אדמה המצויה בנגב; 26) פרוסה; 27) עליון; 28) שייך ל־; 29) טשולנט; 30) ספר מפורסם של ד'אמיציס; 32) כלי־קיבול לנוזלים; 33) הורד, הורחק; 37) מטבע רוסי; 38) סוף בלי התחלה; 39) אסקופה; 40) בשבילי; 42) קידומת הולנדית; 43) סבכות עשויות מתכת; 45) מוקיע, מחרף; 46) תוחלת, ציפייה לטוב; 48) גוף; 50) קרס; 51) מטבע רומית; 62) יצהר; 64) אריג עשוי צמר שנכבש בלחץ; 65) העזה; 58) רטוב במיקצת; 59) לא מהר; 62) לאן? 64) נטף; 68) חי לילי; 69) דגל; 70) לשד העצמות; 71) קידומת שהוראתה שניים; 73) יחידה ברכס; 74) הודעה, מסר; 76) ציווי לנהג: „צא ל־דרך!” 77) מחברי־הכנסת (ש"מ); 79) שוט; 80) קינה; 82) דרגה בצה"ל; 84) סיפור קצר; 89) צינה; 90) ייחל, התפלל; 93) מילת תנאי; 94) סופו של סייף.

קשקשת 2025

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת,” ת.ד. 136, תל־אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קולנוע־המכוניות היחיד בישראל.

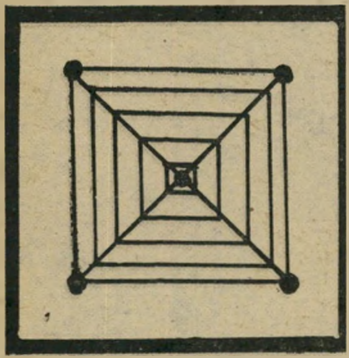

קשקשת 2023

- תוספת ייחודית עם שיניים.
שירי בן־עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה־אביבים, תל־אביב
- שני גלים מסתערים לעבר חתיכות בחוף שרתון.
גד מרום־תל, ת.ד. 6017, תל־אביב
- אל תניח לאשתך להצמיח לך קרניים.
מאיר ברדה, מח' עור, בית־חולים בלינסון, פתח־תיקווה
- שני כרישים ממתינים לסעודה.
טובה ויינברג, רח' עזרא איכילוב 26, פתח־תיקווה
- זוג בננות בשלות עושה אהבה.
דרי תבלין, רח' גזר 6, תל־אביב

השבוע בדרייב־אין
בשעה 7.15
פסטיבל
סרטים מצויירים
בשעה 9.30
★ סטיב מקווין
★ו דסטין הופמן
„פרפר”

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמח 30, יפו,
טל. 827621.

צמד כרטיסים
לחיים יותר נוחים.

כרטיס דיסקונטומט

פותח בפניך 19 קופות אוטומטיות
למשיכת כסף במזומן במקומות
מרכזיים בכל רחבי הארץ.
תוכל למשוך עד 400 ל"י בכל יום,
כל ימות השנה 24 שעות ביממה.

כרטיס דיסקונט - האשראית שלך

כרטיס דיסקונט משמש
לך דרכון כספי המקנה
אשראי, אמון ויוקרה
במאות חנויות, מסעדות
ובתי עסק בכל רחבי הארץ.

גם בכל תחנות הדלק
יכבדו את השיק שלך
עם הצגת כרטיס דיסקונט.

צמד כרטיסים בכיסך
- לחיים נוחים יותר.

בנק דיסקונט לישראל בע"מ בנק ברקליס דיסקונט בע"מ

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

זה קרה לפני 25 שנה בדיוק. הכנסת הראשונה ננעלה. החלה מערכת הבחירות לכנסת השנייה. סיסמת־הבחירות העיקרית של ראש־הממשלה דויד בן־גוריון, „עגל הזהב או ימות המשיח", הועמדה בספק. ביטאון מחתרת, שטרם השלימה עם קיום המדינה, תוקף את כל הניתן יתקוף. ראשיתו של מס־הנסיעות. מסיבה צבאית ללא טוראים.

כל זה תואר ב„העולם הזה" השבוע לפני 25 שנה. גם דויד רובינגר, אז צלם צעיר ומזוקן, המשמש כיום כצלם „טיים־לייף" בארץ, החל עובד ב„העולם הזה". על השער השתקפו פני נערה, מרים מהצי־זבטרון, בתשבץ שחור־לבן כיד דימיוני של הצלם.

בן־גוריון והמכונית הישראלית הראשונה • תוכניותיו של יצחק שדה • הרגשות התינוקיים של אליזבט טיילור

„העולם הזה" 712
התאריך: 21.6.51

העם

משיח ממונע

בתימהון־מה נוכח האורח לדעת כי היו בחירות במדינה. התוצאות לא אמרו, למעשה, ולא־כלום: מיספר הבוחרים היה זעום מדי. בכל־זאת התנפלו כל המיפלגות על התוצאות בקריאת־גיל, הוכיחו מה שלא ניתן להוכחה: שזכו בניצחון אדיר, מכריע.

למחרת יום הבחירות לקונגרס (הציוני) החלה המערכה האמיתית: מילחמת הבחירות לכנסת השנייה. הפעילה והנמרצת ביותר היתה, כרגיל, מפא"י. תועמלנה מס' 1, ב.ג. (בן־גוריון), פתח בטכס חגיגי את מיפעל קייזר־פרייזר (ראה להלן), טעה את טעותו הגדולה הראשונה במילחמת־התעמולה. בקבלו כמתנה מכונית־הדר מידי המיפעל, שפך אור מוזר במיקצת על סיסמתו העיקרית בבחירות אלה: „עגל הזהב או ימות המשיח". נביאי התנ"ך לא ניבאו לבואו של משיח ממונע.

מיפלגות

גחלים בוערות

לפתע הוצפו מערכות העיתונים, קירות הבתים בעלוני סטנסיל, ביטאון תנועת־מחתרת חדשה: הוועדה לשיחרור חברתי־לאומי בציון הכבולה.

ליכלוך רוחני: אנשי לח"י לשעבר, מהקיצונים שבהם, מצאו עצמם חסריי עיסוק, והחליטו לתבוע את עלבון ההמון העיברי הנדכא. לטהר את אוויר הארץ שאינו נקי, מריקבון והתפוררות ומהתרוצצות מטורפת חסרת־תועלת.

עלון המחתרת, גחלים, מתקיף את כל ניתן להתקיף, החל מההמון (המדינה) ההיסטרי, הסובל מאווירה מחניקה של פחד וכאב פיתאום, של ליכלוך רוחני וירידה נפשית וכלה בצה"ל — צבא ההבלגה.

לדעת ועד־השיחרור, יש לשאוף לנייטרליזציה של המזרח התיכון, ליצירת ברית אסיאתית ולניצול השפעה סובייטית (כתכסיס זמני).

אולם בסיכומו של עניין, מתקבל רושם של קבוצת אנשים חולניים המגדירה את אזרחי ישראל כיהודונים, ואת תגובת ממשלת ישראל על סיכסוך (אגם) החולה כצריחות־עורב צרודות.

על פני ששת עמודי ירחון־המחתרת מושמצים גורמים רחוקים זה מזה כמנחם בגין (למרות ש„אין להתייחס לתנועת החירות בלעג") והעולם הזה, („שבועון החיילים המשוחררים, הפוחדים כנראה ממילחמה אשר תחזירם לנשק").

עיתונאים ואנשי־ציבור הגיבו על העלון בחיוך סלחני, אך שכחו כי קבוצה קטנה מזאת („חזית המולדת") ביצעה את רצח הרוזן פולקה ברנדוט, מתווך או"ם, והטילה מהומה במערכות־הביטחון הישראליות למשך חודשים.

המשק

המכונית המתאימה לחליפה

במידה שהתמלא אולם הענק של מיפעל קייזר־פרייזר אורחים, שבאו לחנוכת המיפעל, פחתה ההתעניינות במכוניות המבריקות החדשות, שירדו מהסרט־הנע.

שלל הצבעים של המכוניות הנהדרות התמזג בגווני חשמלות והחליפות היקרות, שיצאו לפני ימים מיספר מידי התופרות.

תוך רגעים התרכזה התעניינות הקהל באורחות הגנדרניות, שלא החמיצו את ההזדמנות למשוך את עיני הגברים: בנות חווה, בטעמן הטיבעי, ידעו להימצא ליד המכונית ההולמת את צבע לבושן.

סיסמת הנשים לגברים: „תראה כיצד מתאימה המכונית לחליפתי!"

מנחם בגין נכנס לכנסת •
הכנסת ננעלה

ים

היתר בלי יציאה

„האם נרד בקפריסין?" שאלו בשמחה 450 הטיילים, שנרשמו לטיול ימי על סיפון א/ק גלילה כשהופיעו ברציף נמל חיפה. התשובה היתה: לא. כי כאשר פקידי מישרד־העלייה (הפנים) גילו במודעות חברת פטרה שהיא שכרה את אניות שוהם לאירגון טיולים לקפריסין (8 ל"י מחלקה שלישית, 25 ל"י מחלקה ראשונה), חשבו בליבם: מדוע לא תרוויח המדינה? פישפשו, אך לא מצאו על מה להטיל מס, עד שעלה בלבם רעיון גאוני: נכריח אותם לקבל היתר־יציאה, לשלם לירה אחת מס־היתר.

המס לא היה חוקי. אזרח ישראלי המפליג על סיפון אונייה ישראלית לחופי קפריסין (מבלי לרדת באי) אינו יוצא את גבול ישראל. האונייה היא שטח ישראלי, חלק של מדינת־ישראל.

אלא שלחברה לא היתה שהות להתווכח. היא שילמה לממשלה 450 ל"י. התוצאה: כשבא, כעבור שבוע, צרור שני של טיילים, נודע להם כי קו־הנסיעה שונה. במקום לנסוע עד למול חופי קפריסין, לתת לנוסעים את ההרגשה שיצאו מן המחנק היומיומי, נעה האונייה לאורך חופי ישראל, הרחיקה את נוסעיה רק מיספר קילומטרים ממישרדיהם.

צבא

התקציב לא הירשה

כל יחידה עתודאית (מילואים) עלולה לצאת ביום מן הימים למערכה באותו הרכב שבו היא מתאמנת, מבלה יחד את חודש השירות השנתי.

חטיבות שונות החליטו כי חודש אחד אינו מספיק ליצירת האווירה המתאימה כדי שכל אדם יחוש אחריות לחיי חברו.

לעיתים קרובות נמצאים האנשים במצב רוח של תסיסה, התרגזות: התחשבות בלתי־מספקת בגורמים מישפחתיים, עסקים שנסגרו או חסרים טיפול בהיעדרו של בעל־הבית.

על־מנת לחזק את המוראל. לתת לאנשים אפשרות להכיר זה את רעהו טוב יותר, במדים ושלא במדים, קוראת חטיבה מסויימת מדי־פעם לאנשיה למסיבות, שבהן שוררת רוח שונה מזו שעל מיגרש תירגול הסדר.

אחד הגדודים כינס את הסגל הפיקודי לאולם ויצ"ו, הבטיח אספקתם של משקאות ומיזנון, תיזמורת, תוכנית רבת־סעיפים.

הסגל הפיקודי הופיע, מלווה נשותיו, ארוסותיו, סתם חברות, נמנע לשאת סימליי זהוי על השרוול, דרגות על הכתף.

אך כאשר נשאל אחד המפקדים „למה לא הזמינו גם את הטוראים?" היתה התשובה הקצרה: „התקציב לא הירשה."

מכל העולם

הפתעתו של האלוף

מאז שאייק ויליאמס, אלוף־העולם במישקל־קל, הגן על תוארו, התחוללו דברים רבים מוזרים במקצת: הדבר היה לפני 17 חודשים, והאלוף החליט להפוך את עורו ולהתמודד גם במישקל חצי־בינוני.

שתי שגיאות: אולם אי־אפשר לשאת את תואר אלוף־העולם מבלי להופיע בקרבות, ואייק טעה בחושבו שעבודתו תהיה קלה. הוא התקשר עם מתאגרף בלתי־ידוע בשם ג'ימי קארטר, שהפסיד שניים משלושת הקרבות שערך בשנת 1951, וקבע איתו פגישה על כתר האליפות.

לא קרא את פרשני־הספורט: כאשר הופיעו שני המתחרים על הזירה העצומה של מדיסון סקוואר־גארדן, התייחס הקהל לקרב העתיד להתחולל כלקרב בטוח, שייתכן כי תהיינה בו מיספר הברקות שלא כדאי להחמיצן. האלוף ויליאמס נראה מתוח ועייף (שמונה שעות לפני הקרב עבד והתאמן בבובת־בוקס כדי להפחית ממישקלו). קארטר, גם כן בן 27, נראה מגושם במיקצת ולפי צחוקו אפשר היה לקבוע, שלא קרא את ניחושי פרשני־הספורט, ואף לא התחשב בדעת־הקהל.

בארבעת הסיבובים הראשונים, נלחם אייק כיאות לאלוף. ביטחונו בחסימת מהלומותיו של יריבו, ג'ימי, זכו בתשואות ותוקפנותו במכות שמאליות, שגיחתו מכל צד, החלישו את מתנגדו. אבל סיגנונו המיוחד של האלוף לא הועיל. בסיבוב החמישי, בעת שקארטר שלח את ויליאמס לקרשים, הסתמן השינוי. בסיבוב ה־14 פגע גופו של אייק בפעם הרביעית בקרשים, והקרב הופסק. לג'ימי קארטר לא נותר מה לעשות, אלא לבשר לאשתו ולבנו בן השנתיים על ניצחונו.

אנשים

✶ כוכבת הקולנוע **אליזבת טיילור,** בת ה־19, נאלצה לשפוך ליבה לפני העיתונאים: „כל אסוני (כולל גירושיה לפני חודשים מיספר) בא מהעובדה כי אני חשה ריגשות תינוקת אך אני בעלת גוף אשה." אחר הוסיפה והסבירה כי „מאז היות לי שדייט ראויות לשמן, ניסו הבריות לקשר את שמי עם הגברים, וזה היה כשהייתי בת 14."

✶ שחקנית הקאמרי **חנה מרון,** הקפידה בבחירת מתנה נאה לבעלה, יצחק, סטודנט הטכניון בחיפה, העומד לפני סיום לימודיו. המתנה: אנציקלופדיה בריטניקה בת 24 כרכים.

✶ מפקד שייטת אוניות הצי הישראלי שביקרה במימי ארה"ב, **שלמה אראה,** שיתף עצמו בצער הנערות שבאו להיפרד, בוכיות, ממלחי ישראל קודם הפליגם מניו־יורק, אך הסביר שלולא הוראותיו החמורות לציוותי־האוניות, היו אלה משאירים מאחריהם לבבות שבורים במיספר רב עוד יותר.

✶ **יהודה** („עלילות עקביה") **בורלא** סיכם לפני מכריו את הדרך שבה תשתלט בניו־יורק על תגלית המאה ה־20 ששמה רדיו: בנו עודד, המשתלם בציור בניו־יורק, הפך קריין קול אמריקה בעיברית; בתו עופרה, שנישאה השבוע — קריינית גלי צה"ל; בנו יאיר — חובב רדיו המשדר וקולט להנאתו.

✶ מאחר שנהגי־שרים ופקידי־ממשלה גבוהים הירבו לשבת באולם־ההמתנה של מישרד ראש־הממשלה, נדרש מתנדב שיחרף את נפשו, יתבע את סילוקם של הנהגים מהאולם. המתנדב: שר התחבורה, **דב יוסף,** שהסביר להם קצרות: „מקומכם אינו כאן."

✶ שבוע אחר מות אשתו מרגוט, הודיע אלוף **יצחק שדה** על הדפסתן הקרובה של תולדות־חייו בספר שייקרא פינקס פתוח, ולא יסתיר פרט מחיי מייסד הפלמ"ח, שהפך חסיד הקומינפורם.

---

* ששכנה אז מול קפה טעמון, במרכז ירושלים. תמונה זו הופיעה במיסגרת כתבה מצולמת על הכנסת הראשונה, בשם „שלום — ולא להתראות". מבין 22 החברים שצולמה בה, תישעה נותרו בחיים.

אתם יכולים לצחוק בפה מלא...

בבקר, בצהרים ובערב, כל שעות היממה,
תמיד - אתם יכולים לצחוק בפה מלא,
הודות למשחות־השיניים המעולות של "שמן".
"פלואוריד", "שמנתול", "כלורופיל"
ו"סופר־וייט" - ארבע משחות,
ארבעה טעמים ואיכות שאין לה מתחרים.
אתם יכולים לצחוק בפה מלא,
כי שינייכם הן גאוותכם,
הודות למשחות־השיניים המעולות של "שמן".

מוצר מצוין
של "שמן" כמובן!

שמן

פורום

תושבי אילת, שימו לב! אירועי מלכת המים 1976

ביום שבת, ה־3.7.76, משעה 11.00 בבוקר, ייערך בחוף הצפוני אירוע המוני לקהל הרחב

יפהפיות * תזמורת * בירה במחיר קרנבל מיום ו' עד מוצ"ש * אמנים

ספינת הטיול המפוארת „דולפין" תארח את המועמדות והאמנים בשייט לאורך חוף אילת.
האירוע ההמוני יסתיים בשעה טובה בכפר של רפי נלסון.

מיכתבים לציפי

מיכתב פרס

רוצה לכתוב לחיילים

היא רק בת 16, אבל אם מגיע לה לא סתם פרס השבוע אלא פרס השנה, הרי זה עבור מישפט אחד במיכתבה האומר כדלקמן: „אני אוהבת לכתוב, ועוד יותר רוצה לכתוב, לחיילים, או לסתם בחורים...״

אם אני לא מרבה לפרסם מיכתבים של חיילים במדור, זה רק כדי למנוע מהם אכזבות. יש לי ערימה שלמה, ואני חושבת לשלוח הרבה מהם היישר אל (3/25), כדי שתכתוב להם ישירות, ללא תיווך המדור הזה. הניסיון שלי מלמד, שקיים רק סיכוי קלוש לכך שמיכתב של חייל המתפרסם במדור ייענה. לכן, זו ההזדמנות, לכל החיילים המשועממים ולהלא־כל־כך משועממים. במקום אלי, כיתבו ישר אליה. היא תענה לכם. ואם לא תספיק לענות לכולכם, יש לה גם חברות.

היא בת 16, כמו שאמרתי, שצמחה בינתיים עד לגובה של 160 ס״מ, עיניים חומות ושיער חום־ירקרק (אלה ההגדרות שלה). „אני מתולתלת כמו כושית, אבל ברחוב חושבים שאני ברזילאית משום־מה. אני גם ביישנית קצת כתוצאה מסיבה מישפחתית, ולא אוהבת כל־כך חברה סוערת כפי שמקובל בנוער של ימינו. אוהבת לכתוב שירים ומערכונים. אוהבת לקרוא על מילחמות ישראל, להאזין למוסיקה שקטה כולל גם מוסיקה קלאסית. התחביבים שלי הם תיאטרון, וכתיבה בזמני הפנוי המעט.״

ושלא תהיינה אחר־כך אכזבות ולא תגידו שלא הזהרתי אתכם: היא מתגוררת באשקלון.

* * *

מיכתב פרס השבוע — בכל שבוע — מזכה את שולחו בשי חינם: חבילת מוצרי־יופי מתוצרת חברת הדס בשווי של 200 ל״י. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

יורד בפוטנציה

״לצערי אני חייל...״ איזו פתיחה בלתי־שיגרתית למיכתבו של (1/25). עוד לא מספיקים להתאושש, והנה הפצצה השנייה: „אין לי קשר לאיזו שהיא דת, ואני לא מתכונן להישאר בארץ!״

זה כבר באמת מתחיל לעורר סקרנות, הגילוי־לב הזה. „אני עוד מעט בן 21,״ הוא כותב, וכבר הגעתי למסקנה שאין מטרה בחיים שאני מוכן למות למענה או להרוג למענה.״

ואחרי זה הוא מבקש שנחפש בשבילו בחורה, לא משנה באיזה גיל, שלא תהיה טיפשה ורצוי גם שלא תהיה מכוערת, ולא משנה לו אם תהיה רזה או שמנה. הכל הולך.

עכשיו, הנה לכן, בנות, אתגר אמיתי. מי מכן תיקח על עצמה את המשימה להוכיח לו שיש דבר אחד שכדאי למות למענו או ליהרוג בשבילו?

ואני מקווה שאם לא יקבל מיכתבים מכן, לפחות יקבל איזה מיכתב ממישרד־הקליטה.

* * *

תמונות מחיי מילואים

„אני מחליט שכאב־הראש הזה לא יכול להימשך בצורה כזאת יותר, וכנראה גם הצריבה בעיניים פירושה מחלה או לפחות חום. אני קם ממיטת־השדה ויוצא מחוץ לאוהל, לחול המסמא שבחוץ. בהליכה עייפה של מילואימניק ותיק אני מגיע לאוהל, שמצוייר עליו מגן־דויד ביד רשלנית. בפנים יושב הדקטור עם שני קשרים ונהג אחד, והוא בדיוק מרצה בפניהם את התיאוריה שלו בדבר האבסורדיות של מס רווחי־הון. ,אדוני׳, הוא אומר, וברור מהאינטונאציה שלו שזהו נאום שכבר נגאם, אלף פעם — ,אדוני, זה מס שממשלת הממשלה לשמאל. הבנקים מפסידים מזה, רבינוביץ׳ לא ירוויח מזה אפילו לא פרוטה.׳ כאן הוא מבחין בי, ושואל אותי: ,כן?׳

„זה דוקטור חדש. רק אתמול הגיע אלינו, והוא עוד לא מכיר אותנו בשמותינו. ,אפשר למדוד את החום?׳ אני שואל, ושני הקשרים והנהג פונים אלי בהבעה של השתתפות: ,מה העניינים אבי, מרגיש לא טוב?׳ אני מחייך חיוך של אילו־ידעתם־כמה־אני־סובל־אבל־מתגבר בגבורה.׳ הדוקטור מושיט לי מד־חום, ואפילו בלי לנער אותו חוזר לנאום: ,מה זאת אומרת לדווח על כל עיסקה מעל ל־15 אלף ל״י?׳

„אני תוקע את המד־חום בפה וכיוון, שכאמור, אני די חלש בנושא המדיני־כלכלי, אני מחפש בעיני חומר־קריאה...״

וההמשך ברור. הוא נתקל במדור שלי וכתב. הוא גם בן 31, ולא כל הזמן במילואים. כשהוא לא, הוא מתעסק בסרטים. אם זהו סוג חומר־הקריאה שאת אוהבת לקרוא, כתבי ל(2/25).

* * *

חוזה הדירה נגמר

מיכתב על־כייפאק, הוא מיכתבה של (4/25). דוגרי, בלי התחכמויות והצטעצעות, כמו שאתם יכולים לראות בעצמכם.

„רוצה להתחתן. צריכה חתן. אין.

„אפשר למצוא דרך מדורך?

„אם כן, אז אני בת 26, מלאת גוף, רצון טוב. עד עכשיו הייתי בתיכון, צבא, עבודה, בילויים וחו״ל. מחפשת מישהו שמעוניין להינשא על בסיס של שיתוף, סיפוק, ידידות ואופטימיות.

„— אם לא, אז — אולי בכל־זאת?

„נ.ב. החוזה של הדירה שלי נגמר בדצמבר. את חושבת שאצטרך לחדש אותו לבד?״

אם חוש־הריח שלי לא מטעה אותי, התשובה היא: לא.

* * *

ידידה למטרות שמרניות

„אינני גבוה, אינני חתיך, בכל אופן לא מה שקוראים ,דגדי׳. אפילו לב שבור אין לי,״ מתוודה (5/25) שבמחשבה שנייה נזכר שהיתה לו פעם איזו ארוסה רומניה, ובת־אצולה הולנדית מסתובבת גם־כן איי־שם בביוגראפיה שלו. „בחודש יולי השנה ימלאו לי 37 שנים,״ הוא מגלה, וכמתנת יום־הולדת הוא לא היה מתנגד ל„ידידה למטרות שמרניות, מעל גיל 19, מוטב שחרחורת דקיקה.״

„הוא אוהב בישול, האזנה למוסיקה סטריאופונית דווקא, נסיעות ועבודה. הוא נמצא עכשיו בבלגיה, שם הוא עובד כפועל־יציקה, אבל במשכורת של שר בממשלת ישראל. הוא מתכונן לבוא לביקור־מולדת בארץ. אם תזדרזי, תהיי זו את שתוכלי לבוא לקבל את פניו, שלא לדבר על המתנות.

* * *

אוהב קולנוע (במיוחד סרטים)

סנוביות, ביוקנעם־עילית הייתן כבר?

אחת לעשר שאתן אפילו לא יודעות היכן זה. אבל אז אם אתן רוצות לדעת, ואולי גם לבקר שם, הנה ההזדמנות. כתובנה ל(6/25), שהוא הנדסאי בן 25, המתנשא לגובה של 175 ס״מ, מה שהיה מבטיח לו מקום בטוח בקבוצת הכדורסל המקומית, אילו היתה שם אחת כזאת.

הוא „נאה מאוד,״ אם להאמין לנחתום, „אוהב ספורט בצורה פעילה, קולנוע (במיוחד סרטים). מטיבעי אני טיפוס איכפתי, לכן אני מצפה מבת־הזוג שתהיה גם היא ערה ואיכפתית לסובב אותה.״ הוא מעוניין שאלה שתכתובנה לו תהיינה „נחמדות, מבחינה חיצונית ופנימית כאחת.״

* * *

לא סתם פוץ!

נחה עליה רוח השראה, על (7/25) והיא כתבה לי את השיר הבא:

לכל מי שיודע מה הוא אושר / ולכל מי שבשעת־הכושר / כותב, אוהב ועושה חיים / שיכתוב לי המון־המון מיכתבים / שלא יהיה סתם פוץ / המנסה להיתקע כמו קוץ / שיהיה יפה או לפחות נחמד / ולא סתם כמו כל אחד / שלא יהיה סתם כישלון / שיהיה לו ניצוץ כישרון / לכתוב מיכתב (ארוך) בעט או בעיפרון / לגברת המחכה לו אי־שם בשרון.

הגברת היא בסך־הכל „נערונת תיכוניסטית, הלומדת בשביעית, שהחבר׳ה קוראים לה ,שובבה׳ או ,ברדקיסטית׳, אבל היא מכנה את עצמה בתואר ,הנערה האוהבת לעשות חיים׳. היא נהנית מכל רגע בחיים, וכל דבר הוא לגביה בעל משמעות.״

למרות שהיא כותבת על עצמה בגוף שלישי, אי־אפשר להכחיש שיש בה משהו בנערה הזו. היא עוד תגיע רחוק. השאלה רק באיזה כיוון.

* * *

הגאווה בלהיות חייל

מזמן כבר לא היה לנו חייל. אז יש. (8/25).

„אינני אוהב את הרישמיות של: ,הנני חייל משועמם׳ (אויש, לא!).

„זה נדוש וטיפשי. אינני רוצה להתכתב, וחשוב מכך לקשור קשרים עם נערה, רק בגלל היותי חייל בצה״ל. (יש לי טובת־הנאה אחרת עקב היותי חייל — הגאווה!) אני מעוניין לקשור קשרים עם נערה ביגלל ו/או עצם רצונה בי.

„המאפיינים שלי, והם אינם רבים: טיפוס ספורטיבי בעל שיער חום־שטני, המתנשא לגובה 181 ס״מ ומרכיב משקפיים. אם מישהי חושדת שאני זקן מדי בשבילה, הרי של־21 האביבים שעברו עלי לא היתה השפעה על צבע שערי. אהבות? יש: מוסיקה קלה שקטה, גליים נודדים לאור הירח, והרבה בדידות, אבל בשניים. אם הנך בת 20—18 ומתגוררת בחיפה או בסביבתה, אנא, כתבי אלי, ונאהב אותם הדברים יחדיו.״

* * *

עוד לא־משועמם

ואם כבר, שיהיה. עוד חייל. (9/25).

„אני לא רוצה לכתוב משהו נדוש כמו ,אני חייל משועמם מאי־שם׳...״ אתם רואים, הצלחתי להפחיד את החיילים. יותר הם לא פותחים את מיכתביהם בנוסח „אני חייל משועמם.״ במקום זה הם מתחילים כולם בנוסח: „אני לא רוצה לפתוח בסיגנון: ,אני חייל משועמם׳...״ רק תגידו שאין לי השפעה על צה״ל.

טוב, הוא ממשיך, „אבל מה לעשות ואני באמת חייל קרבי משועמם, המחפש ומקווה גם למצוא אחת ש...

„שרצוי מאד שתהיה מאיזור תל־אביב.

„חיצונית שתהיה יפה (ולא יקרה לה כלום אם תצרף תמונה).

„מה שאני יכול להבטיח לאותה אחת שתענה לדרישות הנ״ל, זה שהיא זוכה במשהו רציני, גבוה, חתיך, בעל שיער שטני, עיניים תכולות־ירוקות (תלוי במצב־הרוח), תוסס, חי, שאוהב לשמוע מוסיקה ולעשות חיים. כימעט שכחתי. אני בן 19 וחצי. ואם אותה אחת תהיה מבוגרת ממני בכמה חודשים, לא נלך בשביל זה לרב.״

* * *

לא להידחף!

„יש לי מה להציע, ונא לא לדחוף...״ אומרת (10/25), ואני כבר לא רואה את סוף התור.

„חופשיה (עם בעל־לשעבר), צברית, 173 ס״מ גובה, חזות נאה ונעימה מאד, דירה קטנה וחמה, 36 שנים אשר לשמחתי לא נראות עלי, אולם הן שנותי המעניינות ביותר. מבקשת: ידיד נאה, גברי, גבוה, ורצוי חופשי, אשר גם לו יש מה להציע נוסף למעלותיו החיצוניות.״

מה שמקלקל לה קצת זה הסוף: „צורו נא בני השלושים־פלוס, וניצור ידידות יפה ומעניינת.״ מה יש, אחד לא מספיק?

* * *

אשמת שומרון

לא הייתי מאמינה שמישהו יעלה בדעתו לנצל את מדורי למטרות פוליטיות, עד שהגיעני מיכתבו של (11/25), שהיה בטוח „שלא תפרסמי אותו, מפני שאורי אבנרי ודאי לא ירשה לך.״ אז דווקא לך, ולכל מי שחושבים כמוך.

„אני איש גוש־אמונים, המתכנן להצטרף אל אחת ההתנחלויות שתוקמנה אי״ה בשומרון. אלא שלא הייתי רוצה לעשות זאת בגפי. הייתי מעדיף אילו כבר מתחילת הדרך היתה נלווית אלי נערה, שרוח האמונה והחזון מפעמת בה, כדי שנוכל יחד לקשור את חיינו עם תקומת השומרון. אני אומנם חובש כיפה ומבית מסורתי, אך זו שתיענה לפנייתי אינה חייבת להיות דתית. די שתהיה דבקה באמונה עזה וברצון לממש בגופה את משאת הדורות. אני בן 26, בוגר־ישיבה, אבל כזה ששירת בצה״ל וממשיך לשרת בו גם היום במילואים. הנערה שתפנה אלי צריכה להיות מוכנה לנטוש את בית הוריה ולהצטרף אלי כבר במועד הקרוב ביותר.״

סליחה שאני מתערבת, אבל כבר מותר לכם לעשות את זה בלי נישואין?

* * *

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפנות לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל־אביב. מיכתבים למכותבים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית לרשום את הכתובת הנ״ל. על גבי המעטפה הפנימית — מבויילת בבול של 45 אגורות, יש לרשום את מיספרו הסידורי של המכותב בילבד.

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך
חוץ מאתנו- adas
תכשירי יופי לזוכים במדור

רחל מרחלת על כל העולם

בחורה כארז

ירדנה ארזי
עוד שלוש שנים

הרכילות האחרונה בחוגי הבוהמה מחזירה לכותרות את הזמרת **ירדנה ארזי**, השליש האכסוטי של שלישיית שוקולד־מנטה־מסטיק, אשר ייצגה אותנו השתא באירוויזיון שנערך בהולנד. אז לפי הסיפור החדש, שהגיע אלי ממקור מהימן, הצליחה ירדנה להתחבב על המוסיקאי המפורסם והפופולרי **לס האמפריס**, זה שיש להקה קולית על שמו ואשר ייצג עם להקתו את גרמניה בתחרות.

בקיצור, האמפריס הנ״ל התאהב בירדנה שלנו כמו שאפשר להתאהב בירדנה, והיה איתה עד הרגע האחרון ממש. הוא אפילו הגדיל עשות, והציע לשלישייה להאריך את שהותה בגרמניה, תוך שהוא מתחייב להחזיר אותן לישראל מתי שרק ירצו, באמצעות המטוס הפרטי שלו. אבל בסופו של דבר נאלצו הבנות, ובמייוחד ירדנה, לשוב ארצה לפי לוח־הזמנים המתוכנן, בטיסה ישירה מהולנד, וזאת, לדיבריהן, משום שלא התירו למטוסו הפרטי של לס לנחות בישראל — ולפי גירסה אחרת, משום שהן לא היו בטוחות אם אפשר לסמוך על המילה שלו ולקחת את הסיכון להיתקע שם בלי אפשרות לחזור.

הרומן בין השניים החל על במת האירוויזיון. האמפריס, שהוא גם מפיק־תקליטים מצליח בזכות עצמו, הציע לשלישייה לבוא להקלטות בחברת־ההקלטות שלו בגרמניה. וכך, בין הקלטה להלחנה ולעיבוד, הוא החל לעבוד על הישראלית שלו. ולפי מה שצויין באחד העיתונים הגרמניים, היחסים בין השניים התלהטו כמו להיט לוהט. ועוד סופר שם, שלס הפופולרי עומד להתגרש מאשתו ומקיים רומן עם ישראלית אכסוטית.

ממקורות שוקולד־מנטה־מסטיק נמסר לי, לעומת זאת, שכל הסיפור לא היה ולא נברא: „בסך־הכל הקלטנו עם האמפריס כמה שירים, אז אנשים הולכים ומנפחים את זה למימדים של רומן בינו לבין ירדנה. זה כאילו שהיו אומרים עלי שיש רומן ביני ובין **מתי כספי**, אחרי שראו אותנו ביחד באולפן או באיזה בית־קפה,״ הגיבה **רותי הולצמן**. טוב אז הנה הסיפור, והנה התגובה.

באותה הזדמנות מיהרה רותי גם להכחיש את השמועות אודות פירוקה הקרוב של השלישייה, ואת זה דווקא שמחתי לשמוע. „השבוע חתמנו חוזה, שבו אנחנו מתחייבות להמשיך ולפעול באותה מיסגרת עוד שלוש שנים, וכמו־כן חתמנו חוזה לתקופה מקבילה עם חברת־תקליטים בגרמניה.״

אז שיהיה בהצלחה, ולכל המתעניינים בגורלה של ירדנה, אני יכולה לבשר שבינתיים, היא נראית לי מאושרת בחברת בעלה השחקן **עמוס טל־שיר**. ומה שיהיה הלאה — למה לנו לשבור את הראש?

שידוך ביטחוני

מה יכול היה להיות מתאים יותר מאשר שידוך בין כתב הצבאי לבין קצינה בצה״ל? שידוך כזה לא מוצאים כל יום, מה־גם שמדובר כאן בשני מחותנים נחמדים כמו **זאב כהן**, אשר נשא לאשה את בחירת־ליבו רב־סרן **שרי סמואל**, ראש הלישכה של ראש־מינהל־הסגל בצה״ל.

שרי וזאב היו שני רווקים ידועים, עד

שרי וזאב כהן
מהרגע הראשון

שהחברים המשותפים שלהם החליטו שזה לא עסק, שכולם נשואים ורק שני הרווקים האלה מתפרפרים להם בחופשיות. הלכו וערכו ביניהם היכרות, ומאז אותו רגע גורלי התאהבו השניים כל־כך, שתוך חודש בלבד החליטו שיש חתונה.

זאב, המשמש בתפקיד כתב צבאי ברשות־השידור, ומי שהיה ידוע כאחד הרווקים המבוקשים של הרדיו, התאהב בשרי עד מעל לאוזניו, וחבריו מתלוצצים שזה לא פלא, כיוון ששרי היא אקדמאית ובעלת תואר בעבודה סוציאלית, והיתה קצינת־בריאות־נפש של חיל־התותחנים, כך שהיא מבינה טוב־טוב לנפשו המייוחדת של הנבחר שלה. אבל חוץ מזה היא בחורה בעלת חוש־הומור ותוססת, ובדיוק אחת כלבבו.

לזאב, מצידו, היה ברור שככתב צבאי מצליח הוא יבחר באשה צבאית למהדרין, וכך יהיה לו גם הרבה יותר קל להיות בעניינים. לא אתפלא אם בעתיד, הדיווחים שלו יהיו הרבה יותר מעודכנים. מעכשיו יש לו פשוט יתרון ביתי.

קשבנו אינו מקשיב

אחד הכתבים הפופולריים של רשות השידור ידוע יותר כקשב, יען כי כל היום אוזניו כרויות להקשיב לתחנות רדיו מכל העולם, לשמוע מה קורה שם ולדווח למאזיניו צמאי־הדעת מה קורה בעולם.

הקשב הזה הוא מיודענו **מיכאל** („מיקי״) **גורדוס**, המתגאה בתחנת־האזנה משוכללת הממוקמת אחר כבוד בדירתו שבתל־אביב.

בחיי שהייתי משוכנעת שהבחור הזה מתמסר אך־ורק לשיגעון הפרטי שלו, ולכלב הקטן המסתובב איתו קבוע, עד שבשבוע שעבר נוכחתי שלבחור יש גם טעם בנשים. כי מסתבר שנוסף לתחנה ולכלב יש לו, חברה חמודה בשם **ירדנה קירשנבאום**, מי שהיתה בזמנו אחת הסטודנטיות הבולטות בקמפוס התל־אביבי ויושבת־ראש ועדת־הביקורת של אגודת הסטודנטים.

ירדנה, אשר הפכה לימים לבעלת תואר בי.איי. בשפה האנגלית, עובדת היום כמורה בבית־ספר תיכון, מספרת לי על הרומן שבינה לבין מיקי: „הבחור הזה מסוגל להקשיב לשלוש תחנות־רדיו בעת־ובעונה־אחת, לדבר בטלפון ולשמוע גם אותי. זה אולי גם סוד ההצלחה, בזמן הממושך של הרומן שלנו. כי אם מיקי היה שומע כל מה שיש לי לומר לו, אז אני לא יודעת מה היה קורה.״

לירדנה יש עוד יתרון. כי לחבר שלה יש, נוסף לתחנת־ההאזנה המשוכללת שלו, גם מקלט־טלוויזיה משוכלל ביותר הקולט תחנות־שידור גם מאירופה. ואם היה לי חבר כזה, גם אני הייתי נצמדת אליו חזק.

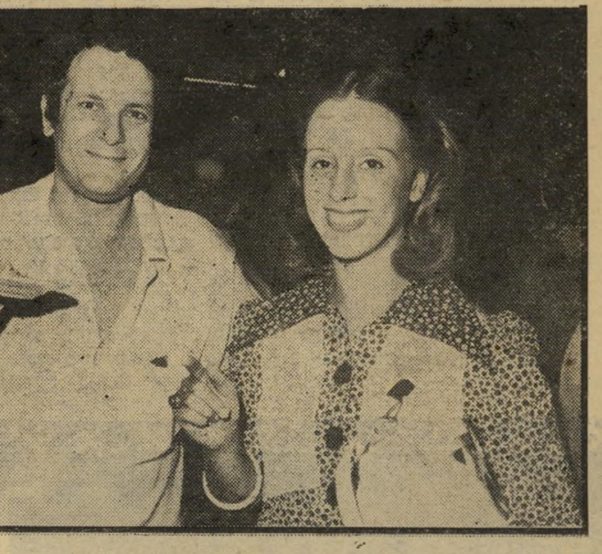

ירדנה קירשנבאום ומיקי גורדוס
המון זמן

עניינים שבלב

זה מה שקורה כשיש לבן־אדם כל־כך הרבה ידידים, שכל אחד מהם רוצה לעזור ולנסות להציל את המצב. אבל כמו שכבר נאמר, הכל ביד הגורל ואין מה לשנות. כזהו גם גורלה של הזמרת **עדנה לב**.

לפני שבועיים טרחתי והבאתי לכם סיפור שבישר כי הזמרת עדנה לב בהריון. אותם מקורות, שהם די מהימנים עלי, סיפרו לי שבמיכתב שהתקבל מניו־יורק, נמסר על הריונה של עדנה. אולם, מסתבר כי כבר באותה תקופה החל מסתמן הקרע

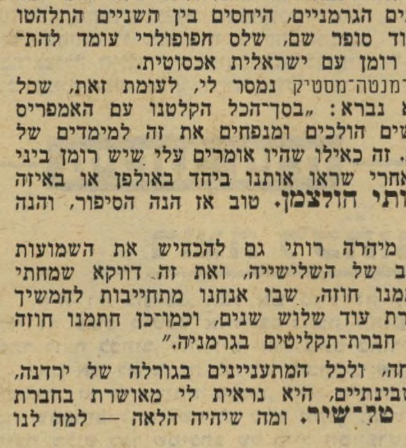

עדנה לב
רק 13 חודש

הסופי בינה לבין בעלה המיסעדן יפה־התואר **ז׳אן־ז׳אק דה־לח־פונטיין**. אבל ידידים אלה של הזמרת ביקשו למנוע הדלפה על מצבם הרופף של נישואיה של עדנה, וכדי לדחות את הרכילות על גירושיה, דאגו להטעותני במזיד.

בו־בזמן, חיה עדנה כבר בנפרד מבעלה. הקש ששבר את גב הגמל היה ביקורו האחרון בישראל, ביום העצמאות. עדנה הודיעה אז לכולם שבעלה צריך להגיע בעיקבותיה, אולם בניגוד לציפיות הוא בכלל לא היה בכיוון. ישראל לא היתה בכלל בתוך סדר־העדיפויות שלו. עדנה נפגעה מכך מאד, וכשחזרה לניו־יורק החליטה שמוטב לשים קץ לקשר הזה, אשר ניראה לי מתחילתו רופף מאד.

סיפרה לי השבוע אמה של עדנה: „עדנה ראתה שהבעל הזה הוא לא מה שהיא חשבה, והחליטה שמוטב לסיים את הנישואין האלה עכשיו, מאשר למשוך את זה הלאה. היא ראתה שהם פשוט לא מתאימים בגלל האישיות של ז׳אק. הם היו נשואים בדיוק 13 חודשים. בינתיים היא נפרדה ממנו, ונסעה ללאס־וגאס. יש לה שם הבטחת־עבודה. אחרי זה, אני חושבת שהיא תבוא לסידרת־הופעות בארץ, מה שנורא חסר לה.״

וסיפר לי אחיה של עדנה, **רני** בן ה־29, שהוא גרוש לאחר שהיה נשוי לאשה אמריקאית ועבד תקופה מסויימת כמנהל המיסעדה של ז׳אן־ז׳אק בניו־יורק: „עדנה וז׳אק הכירו בדיסקוטק, כשהיא באה לבקר אותי. ז׳אק שהיה עם חברים, התלהב ממנה ממבט ראשון, התעניין בה והרומן ביניהם התלהט במהירות.

„אני בטוח שעדנה מאושרת שהיא עשתה את הצעד הזה ונפרדה ממנו, ואני בטוח שהיא עשתה את זה במחשבה צלולה.״

אני רק מקווה שעדנה לא תיפגע יותר מדי מהעניין. אני יודעת, כמו רבים אחרים, שהקטנה הזאת היתה משוגעת על על החתיך האמריקאי־צרפתי שלה, והתגאתה בתמונות שלו ובכל האנשים החשובים שאכלו אצלו במיסעדה. כל החיים עוד לפניה, ואני בטוחה שהיא תפצה את עצמה על הנישואין האלה בחידוש הקריירה הזימרתית שלה, ואם זה יכול לעזור לה, אז אדרבא. אחרי הכל, מקומה הוא בישראל. המדינה הקטנה הזאת תמיד תהיה קרובה ללב של עדנה לב.

...עם מקרר תדיראן 400

הצלחנו

לתכנן, לייצר ולשווק לצרכן הישראלי את המקרר המשוכלל המתקדם והמתאים ביותר לתנאי הארץ.

הצלחנו

לגבור על מתחרינו, כי לקוחותינו הכירו מקרוב את תכונותיו של מקרר תדיראן 400.

הצלחנו

לייצר מקרר שאינו מחליד ובמגוון צבעים למטבח הישראלי.

הצלחנו

להקים מערך שרות ארצי, אחראי, יעיל ומהימן.

תודות להצלחות הללו וסיבות טובות נוספות,
אין כיום מקרר מתוצרת מקומית או מיבוא שבכוחו להתחרות עם מקרר תדיראן 400.

הצליחו גם אתם - קנו עוד היום את מקרר ההצלחה!!

להשיג בחניות המובחרות ובסניפי:

תדיראן שיווק ושרותים בע"מ

תל אביב: רח' קרליבן 27 טל. 285151. ירושלים: רח' שמאי 9 טל. 234867, 231315.
חיפה: ככר מאירהוף 5 קריית אליעזר טל. 511232-3. באר שבע: רח' החלוץ 128 טל. 36565.

מקררים· מזגני אויר· טלויזיות· מערכות סטריאו· סוללות· רדיו למכוניות· מוצרי תאורה· תנורים· שואבי אבק· קופות רושמות·

מה שטוב לצרכן מקרר תדיראן

יצחק גיזרי - מירי זכרוני - רפי זכרוני

עורכים

באילת

בחסות ראש העירייה מר גדי כץ

את טקס בחירת

נסיכת ים־סוף

במיסגרת אירועי בחירת

מלכת המים 1976

מטעם העולם הזה בחסות בירה גולדסטאר

הטקס יתקיים ביום השישי, 2.7.76, בשעה 9.00 בערב על שפת בריכת

מלון לרום

12 יפהפיות ★ תוכנית אמנותית מפוארת ★ בירה „גולדסטאר" חינם ★ תזמורת

★ תצוגת בגדי־ים וחוף של „גוטקס" ★ מתנה לכל אשה ונערה בקהל: איפור

עיניים של „אאוטדור גירל" ★ שעשועונים ★ 5 הגרלות של מערכות איפור

מושלמות של „אאוטדור גירל" בשווי אלפי ל"י חינם

ינחה - יצחיק - יבדר - ישעשע הבדרן מס. 1 של ישראל

אורי זוהר

נציגי ישראל לארוויזיון **שוקולד מנטה מסטיק** ★ אהוב הקהל המלחין-זמר **ג'קי אלקיים** ★ הזמר הכושי מג'מייקה **טוני ריי**

מכירת כרטיסים מוקדמת במלון „לרום", „בית הלחמי" ו„אלה"

★ ★ ★

הקהל יחזה במועמדות המשתמשות במיבחר מוצרי „אוליביה" של „עץ הזית" ● טיפול בשיער המועמדות על־ידי מוצרי „וולה" ● הבנות תגענה לאירועים באילת במטוסי חברת „ארקיע" המשתתפות תצגנה סנדלים תוצרת בית־החרושת „אל־גה" ● הדרכת הבנות: גב' לאה פלטשר

רחל מרחלת על כל העולם

חתונת אנשי־כסית

תאמינו או לא, אבל אחד מעמודי־התווך של הבוהמה הדיזנגופית, **מוישל'ה איש־כסית**, עומד לשאת לו לאשה את חברתו מזה שנתיים ימים, **רותי מייארא**, דוגמנית־בית לשעבר ומנהלת המיזנון שלו ג'יי־אווק בהווה.

רותי מייארא ומשה איש־כסית
בעל טוב עד הסוף

אצל מוישל'ה כבר היינו רגילים ברומנים למרחקים ארוכים, אבל מכאן ועד לחופה, נראה היה שהמרחק גדול עוד יותר. בזמנו ניהל הבחור רומן באורך שלך שלוש שנים עם שחקנית־תיאטרון מאד מסויימת. ועוד לפני זה הוא הספיק למתוח אהבה לאורך שש שנים עם בחורה, שהיא כיום שוטרת ומשמשת מזכירתו של אחד ממפקדי המחוזות באיזור תל־אביב. ובעוונותיו כי רבו, היה לו גם רומן עם צרפתיה צעירה, אשר לימים חזרה צרפתה בגלל אהבתה הנכזבת לאיש־כסית שלה. אבל בסופו של דבר, כמו כל דבר אחר בחייו של מוישל'ה (הכל אצלו התחיל בכסית ונגמר בכסית), ככה גם עם החתונה הראשונה שלו.

מוישל'ה, בן העשרים־ותשע־וחצי, הכיר את רותי בכסית, ומאז היא לא רק עברה לגור בדירה שלו, היא גם עברה לנהל לו את העסק בשעות הצהריים עד אחרי־הצהריים. שכן, משעה זו ועד אחרי חצות שולט במצב משה בכבודו־ובעצמו, שבין סלטים לסאנגריה גם מוכן לספר לך על קצה המזלג על כל מה שקורה ועם מי, בדיזנגוף ובכלל.

חתונתו של מר ויינשטיין־לשעבר ואיש־כסית כיום תיערך, אם ירצה השם, מייד אחרי שמוישה יסיים את הופעתו בסירטון החדש של **אסי דיין**, ולפי מה שהוא סיפר לי: „זו תהיה חתונה קטנה, אבל עם מסיבה גדולה, שלא ישכחו אותה עד הגירושין מינימום.

„אני כבר כמעט בן 30," אמר לי האיש ודמעות בעיניו, „ככה שזה לא עסק להמשיך להיות רווק. החלטתי להתחתן. ואם אני כבר מתחתן, אז אני אהיה בעל טוב עד הסוף."

את החתונה הבוהמית הם יערכו, ככל הנראה, בבית ידידים בכפר־שמריהו, ואחרי זה מתכוון מוישל'ה לקנות דירה, ולפתוח עסק דומה למיזנון ה„קח ולך" שלו. גם כן בדיזנגוף, אלא מה? אחרי הכל, קפה כסית כבר נמכר, ויחד איתו נמכרו גם כל האהבות. נותרו רק הזיכרונות.

שמפו בניו־יורק

בתיה וד"ר אורי אלקיים
אשה בעיקבות בעלה

כל הכבוד לה, והאמינו לי שאני מורידה את הכובע בפני כל אחד שהתחיל מאפס והגיע להישגים במו־ידיו, כמו שעשו את זה צמד הספריות האחיות **בתיה** ו**עליזה**.

השתיים האלה התחילו כמתלמדות בגיל 16, חסכו פרוטה לפרוטה עד שהצליחו לקנות את המספרה מהבוסית שלהן, הספרית **ויאולט**. ומאז, תוך פחות משנה, הפכו בחורות אמידות במלוא מובן המילה, והעבירו את מישפחתן לפנטהאוז מפואר בדיזנגוף, לשיפור איכות החיים.

בנוסף, היה להן עוד יתרון: שתיהן חתיכות משגעות, כך שהן היו תמיד מוזמנות לכל המסיבות והאירועים שערכו הנשים החשובות שהסתפרו אצלן, ולא צריכה לספר לכם שהיו להן מחזרים בלי־סוף. אבל לא אחת כמו בתיה, שעשתה את עצמה במו שתי ידיה, תיענה בקלות כזו לחיזורים. היא לא יצאה עם איש מהם, עד שמצאה לה את ד"ר **אורי אלקיים**, גרוש ואב לבת, ומזה שנה הם נשואים וחיים באושר ועושר בדירתם המפוארת שברחוב שרת בתל־אביב, עם שתי מכוניות והרבה אהבה.

אורי, שעבד בבית־החולים איכילוב בתל־אביב, נוסע עתה לניו־יורק להתמחות בטיפולי לב. ומי מצטרפת אליו לשם אם לא רעייתו הנאמנה, בתיה, שתתמחה שם בטיפולי־שיער. בתיה, שהפכה אחת הדמויות הבולטות בכל המסיבות היפות שנערכו בעיר, סיפרה לי בצער שקשה עליה הפרידה, ושהיא משאירה את העסק בידי אחותה עליזה. אבל כמו שאני מכירה את הבחורה הדינמית הזאת, תראו שגם בניו־יורק היא תעשה את זה. ובהצלחה שיהיה לה.

חתונה בסימן פצצות

אני יודעת שזה כבוד להתחתן עם שמירה צמודה של מישטרת ישראל. עובדה, ככה זה היה בחתונה של הרבינים ושל האוזנים, וככה זה נעשה בשאר השמחות של האחמ"ים. אבל להתחתן תחת עינם הפקוחה של פקחי החוק בעל־כורחך, זה כבר עונש שלא כתוב בתורה.

אבל האמת היא שבמצב של היום, לא בעייה לארגן חוליית שוטרים, איפה שאתם רק רוצים. כל שעליכם לעשות הוא לחייג בדרמאתיות למטה המשטרה, ולהודיע שהוטמנה במקום פצצה, ולנתק את השיחה בקשיחות. ואז, מובטח לכם שתוך דקות מעטות ניידות המישטרה כבר יהיו במקום.

זה מה שקרה השבוע לשחקן נבחרת ישראל וקבוצת הפועל חיפה בכדורגל, **אלי לוונטל**. וזה קרה לו לא פחות ולא יותר, דווקא ביום־נישואיו. אלי, אשר הבקיע את שער־הניצחון לטובת קבוצתו בדרבי החיפאי, סיכן בכך את קבוצת מכבי המקומית בירידה לליגה א'.

אוהדי הקבוצה המפסידה החליטו, איפוא, שהחתונה של שחקן הפועל לא תעבור סתם כך לסדר היום, ודאגו שבכל הצילומים המישפחתיים של הזוג הצעיר יופיעו גם השוטרים, למען יראו וייראו שהם לא מן הסולחים בקלות.

מן הון להון, לפני החתונה הגיעו פיתאום לאולם שוטרים במדים, בתוספת שלושה חבלנים שסרקו את האולם והוציאו את כל המתנות החוצה, שם הם פתחו חבילה־חבילה וחיפשו אחר הפצצה הדימיונית.

אבל הפצצה האמיתית של הערב היתה דווקא באולם. היתה זו הכלה, **ענת הירש**, מי שהיתה לפני שנתיים מועמדת בתחרות מלכת־היופי ולא זכתה אף בתואר־נחמה. ענת, בת התשע־עשרה וחצי, מתנחמת לפחות בכך שבעלה הטרי מוכן להישבע, שאם הוא היה בין השופטים בתחרות, ענת שלו היא שהיתה זוכה בתואר הנכסף.

מילא, בינתיים היא זוכה בבעל אוהב, וגם זה משהו. אבל פחות משבוע אחרי החתונה היא כבר תישאר לבד, כי אלי יוצא עם הנבחרת לאולימפיאדה במונטריאול, ועד אז הוא כל הזמן באימונים אינטנסיביים. הלילה היחידי שהיה להם ביחד היה ליל־הכלולות, וגם אז ליוו אותם שוטרים למלון. נו, אני שואלת אתכם!

ענת ואלי לוונטל ושוטרים
מלכת־היופי של הבעל

המולדת והדיסקוטקים

מה אומר לכם, בסופו של דבר כולם חוזרים למולדת, וטוב שעוד יש לאן לחזור.

האחרונים שעשו את זה, השבוע, הם זוג היפים **ציפי לווין** ובעלה **שוקי בן־פורת**, שבאו ארצה עם בנם **ניל**, ובחברת מי שהיתה בזמנו אחת החתיכות של העיר, **יפה כפיר**, הנשואה לבחור לא־כל־כך מוכר שאת שמו אפילו אינני זוכרת. מכל מקום, גם אלה וגם אלה שהו בשנתיים האחרונות בלונדון וניסו להכות שורש, אולם ללא הצלחה יתירה, מה שגרם להם לקפל את הפקלאות ולהמשיך להתפתח אצלנו.

וכמו שועלי־לילה ותיקים ומנוסים, הדבר הראשון שהם עשו בארץ היה ללכת לדיסקוטק שבאופנה, שם נערכה להם מסיבת־שמפניה ושם גם הכריז שוקי חגיגית, שהוא הולך להשקיע את כל אשר לו בפתיחת דיסקוטק כמו בימים הטובים, כאשר הוא ניהל את אחד המועדונים הטובים של העיר.

מה שמוכיח רק את נבואתי, שבקרוב תחזור ארצה בתנופה אדירה אופנת הדיסקוטקים. ראו, הוזהרתם! מסתבר שהחבר'ה מתגעגעים כהוגן לרחבת־הריקודים ולמוסיקה הטובה. אחרי הכל, כמה שנים אפשר לשבת בפיאנו־בר, לשמוע אותם השירים ולפגוש אותם הפרצופים?

וא־פרופו לונדון ודיסקוטקים, הנה אני מספרת לכם על עוד אחד שעושה את ההסבה הזאת בקרוב. **זיזי**, בעל מועדון הקקטוס, הולך לשנות את פני המועדון שלו בתפנית חדה, ולהפוך אותו דיסקוטק עם דיסק־ג'וקי מקול השלום שידבר באנגלית בין השירים ויתן לכולם הרגשה בין־לאומית, וכעזר כנגדו תרקדנה שתי נערות־גוגו. ככה שהעיר בכלל תתחיל להתעורר. כי כולם הרי יעלו על הפטנט, ונחדש ימינו כקדם.

בין שתי ערים

ראש עיריית ירושלים, **טדי קולק**, מבקש שהבירה תירש את תל־אביב בכל. אומנם, עוד הוא לא כל־כך הצליח בלהעביר את כל מוסדות השילטון והכלכלה לירושלים, אך בעיקבות הסיפור האחרון ששמעתי, הוא בוודאי הצליח להעביר את פרשיית הבגידה העסיסית ביותר מבירת־השפלה לעיר־הקודש.

מה ששמעתי, כמו הרבה מאד ירושלמים אחרים, הוא סיפור נהדר, לקוח ממש מהסרטים הטובים: על **בן** אחת ממישפחות אצולת הכספים של ירושלים, מישפחה ותיקה ומפורסמת שעל שמה אפילו מוסד חשוב בבירה. משך שנים רבות נחשב הבן ככיבשה השחורה של המישפחה. לא מפני שהוא עשה ביזיונות, אלא מפני שהוא פשוט לא עשה שום דבר.

עד שבאה הגאולה בדמותה של **חמדת־עין** אחת, שאותה הצליחו הבן והכסף של האבא לשכנע להתחתן. מאותו רגע הפכה ...יבשה השחורה בן־אדם של ממש, ו... ...ן נכנס לעבוד בעסקים של האבא. ...י הבן חייב את כל הצלחתו ... ואיש לא ציפה שהוא ...טובה כלפיה. עד שהת... בכל פעם שהכיבשה, ...ותן את המיכסה ל... בתוך תל־אביב. ...יילות שבה, הוא ... הפקודות שלו. ... תמים בירושלים, ככה ... זאב בתל־אביב.

כשנודע הדבר לאשת־החמד, היא החליטה להגיב בדרך מיוחדת מאד. היא לא אמרה לו מילה. „לא כדאי לי לריב איתו. ...יא בעל נהדר — רוחץ את הכלים, ...ף את הרצפות ועורך קניות — בקי... בחור ממושמע," סיפרה לחברות ...באו לדווח לה על מעלליו בתל־... פשוט עושה לעצמה מילואים ...ילה. בכל פעם שהוא בתל־... אשת־החמד ליצור הסוער ..., ומתחרה בהצלחה מר... ...לות הקטנות של הכבש ...ביב.

נמר שלנייר

השיר על הילד שצבוע היפנט וטרף אותו ✱ בנו של סופר עברי החפץ להיות משורר וכותב אנגלית באותיות עבריות ✱ משורר שעלב באלוהי היהודים ✱ ה"שגרירים הנודדים" של הספרות העיברית

יורם טהרלב

עטיפת "סוף הזיכרון"

אהרון מגד

סמיח אל־קאסם

הקיבוץ: עידית וזיבורית

ספרים

משק יגור — טיוטה, מאת יורם טהרלב
הוצאת הקיבוץ המאוחד, 80 עמודים

לעיתים רחוקות נולד בארץ משורר הכותב שירה כנה, ערכית ווייצגנית. משורר כזה הוא יורם טהרלב. למרות שהוא לא שירת בקודש בחצרות האפיפיורים־הסיפרותיים של תל־אביב, הצליח — בעזות־המבע ובפשטות שירתו — להעמיד באור־מגוחך את כל פירכוסי המודרניות והעקרות של השירה העברית בעשור־השנים האחרון.

משק יגור — טיוטה הוא קובץ־שירים מעולה, נטול יומרות כיצד ייראו שיריו בתרגום לשפה־זרה, או איפור מאובק של תרגום שירה־לועזית לעברית. קובץ זה מוכיח שיש מקום בארץ ליצירה שירית מקורית, מעולה, בלתי־מתחכמת וקרובה לשורשים, ללא צורך של הזדייפות או הסתאבות אופנתית.

בשיריו מפרק טהרלב לגורמים סיפוריים, ולתיאורים חזותיים, את חוויית הילדות בקיבוץ, והוא עושה זאת ללא כחל וללא שרק. משל, אם ארתור קסטלר כתב באחד מספריו על הקיבוץ שקיימת בו תחושה של 'עיני רנטגן החודרות לניבכי נישמתך', הרי טהרלב מתאר קלוסטרופוביה זו כך:

לחדר חורי יש דלת מרשת / חדלת חזו עוצרת / רק זבובים ויתושים, / לא מבטים של אנשים.

טהרלב עורך אי־נוונטאר של ילדותו בקיבוץ, תוך שימוש מצומצם במילים ובמצבים, שימוש אשר מביא פן אחר לחוויית ילדות בקיבוץ. סיטואציות כמו:

הצבוע מכפר יחזקאל / צחק בשדה בלילה / וילד הלך אחריו מהופנט / ונטרף.

מעלות את חדות תיאוריו השיריים.

למרות ששירים אלה מתארים את קיבוץ יגור, הרי הם משמשים אספקלריה לתנועה הקיבוצית כולה. חוויית הילדות במשק, שסורסה עד כה, עוותה, והוצגה בפלקטיות לא ישרה מגיעה, בשיריו של יורם טהרלב לתיאור האמת שלה. אמת הקיבוץ, כפי שזה משתקף בעיני בניו־ילידיו, ולא בשיריהם של קבלני־חלוציות.

קיימת בשירי טהרלב שובבות, כמו:

לפעמים כולנו יחד / נכנסים אל המקלחת / כאילו לשתות מים מהכיור / או לרחוץ / את הידיים מהבוץ / אבל בעצם, אם כבר שואלים — / באנו בשביל לראות לגדולים.

שירים אלה מקבלים עוצמת חיים בהיותם בין עולם הילדים לעולם הגדולים. בין התיקווה לדור המטיל את התיקווה על שכם הילדים:

חנה סנש טיפלה בי כשהייתי תינוק / דויד שמעונוביץ' שאל לשמי כשהייתי בגן / ברטונוב הזקן צבט את לחיי בכיתה א' / אשר ברש צלע אתי בכביש לכפר־חסידים / יצחק שדה עבר על ידי ממכנסיים קצרים.

תוך הצגת תמונות אותנטיות ומרגשות של נוף הקיבוץ, ונוף יושביו, מגיע טהרלב לאמת הארצישראלית של ילידי הקיבוץ. ובאחד משיריו הוא מצליח להביע את טרגיות חייהם ומותם של ילידי הקיבוץ, כשהוא מתאר זאת בחסכנות של מילים דרך סיפור הצגות־החובבים של אביו ושחקניו:

תשחקנים שלו / נהרגו עוד במילחמת־השיחרור / והוא גידל חדשים / והם נחרגו בפעולות התגמול / ובתאונות־דרכים / ובמיבצע־סיני. / ועוד במילחמת ששת־הימים / שלוש שנים אחר מותו / נהרגו השחקנים שלו.

שיר זה מביע את שכול ילדי הקיבוץ, ביתר כנות מאשר כל הקובץ שיח לוחמים, ללא כל כיסויי אינטלקטואליזם, או שאר שכבות השומן התרבותיות שהשירה העברית עוטה על עצמה משך כל השנים האחרונות על־מנת להסתיר את כחשותה.

יורם טהרלב מציג, באחד השירים, את הטרגדיה של הפילוג בתנועה־הקיבוצית בראשית שנות החמישים, כפי שזו השתקפה בעיני הילדים:

יעל בן־ארצי לא רצתה לעזוב / חוריה המפאיניקים לקחו אותה בכוח. / מחלונות הכיתה ראינו אותה צועקת / בתוך משאית חרהיטים. / יעל בן־ארצי, בת 12, / היתה מפמניקית שרופה.

איזו קמצנות של מיליב ועושר של הבעה, שבתוכם מקופלת ילדות של דור. שירתו של יורם טהרלב היא עידית של שירה על קיבוץ שחייו אפורים, ולעיתים גם שחונים. ביקורות־השירה בארץ התעלמו מהסיפרון הכחוש הזה, אלא שהקהל רוכש כבר את המהדורה הרביעית, והוא אוהב את השירים, ומאמין להם. בצדק.

PENGLISH POETRY

צאן ברזל

לפני קרוב לשלושים שנה פירסם אדווין סמואל, בנו של הנציב העליון הבריטי הראשון, הרברט סמואל, ספר בלשני בעל הכותרת פנגליש, אשר בו טען כי בפלסטינה (א"י) נוצרת לה שפה אנגלית־פלסטינאית (פלסטין־אנגליש).

אדווין סמואל לא ציפה ולא פילל, שכעבור שלושים שנים יפרסם משורר צעיר, המתיימר להיות עיברי, ספר־שירים ראשון הכתוב בלשון הפנגליש (איל מגד, סוף הזיכרון, הוצאת מסדה, הסיפריה הקטנה לשירה).

מלבד היות סיפרון־שירים זה, תיאור תגליתו הבלתי־מרשימה של מגד הצעיר את לונדון, אירלנד, ג'יימס ג'וס, ג'. פ. דונלוי, דייוויד הוקני וכו', השירים בספר מהווים מצבור של מילים אנגליות, באותיות עיבריות. על־מנת לחסוך לקורא סבל שירי מיותר, הרי עיקרי ה"פנגליש פואטרי" של איל מגד רצ"ב:

לונלי לונדון יירס. פיזמון בלונדון טן סי. סי. דפרסיה בפרסטוויץ' מנצ'סטר. יהודי בשם קוקני, ברני, גאמבלר. לאחרונה מדיר רגליו מהסיטי קומרשיאל קלאב, מרצונו הטוב נסגר ברויאל סנטוריום. אולי נזכר בוויסטולה, כמו הג'ינג'יר מאן. ברינג מי טזאט וואטר אוף חולי וואטר. לאנץ'־טיים בעצם הסיטי בלונדון, 90 פאונד. פינט גיניס ושני האם־סנדוויץ'. אירלנד אונד פאיש טרופיקל. דבלינרס. חנוכה אין א' ג'ואיש פסטיבל. קורוואדיס דומינה. איי אם לונלי היר. פור דה ביר. אנד איטס גיניס דיס טיים. מאי דיר...

לאחד משיאי שירתו הספק־עברית, ספק אנגלית, מגיע מגד הצעיר בשורה הבוקר פגעה בי הסטיגמה כברק ומוטב שלא להרבות מילים לערכה של שירה זו. מצער שספר מפוקפק זה ראה אור בסידרת סיפרוני־שירה בעריכת משורר־הפלמ"ח אמיר גלבוע. יחד עם זאת, יש להניח, שכאשר יחפשו בניו של אמיר גלבוע [illegible] לפרסם שיריהם או סיפוריהם, תהיה סיפרייה כלשהי, בעריכת אהרון מגד, שתחזיר לגילבוע את חוב־הכבוד שלו.

"לאן הם הולכים?"

מבקר־הסיפרות **חיים פסח** ביקר את חרוזי אהבה **אטינגר־אבידר** במוסף־הסיפרות של הארץ (3.6) וליגלג [illegible] אלישבע" בפאריס. המחברת, שלא התעצלה, הגיבה שברע ש"כל בר־דעת יבין שהכוונה לשדרות אלישע." אחד ש[illegible] **יורם ברתובסקי**, שהוסיף למיכתבה של אטינגר־אבידר: [illegible] אלישע אינטליגנטי יותר מאלישבע, מאחר שלא זכיתי ולמיטב ידיעתי, גם הצרפתים עדיין לא שמעו עליהם." מכ[illegible] אבידר היתה לשדרות שאנז־אליזה, ואת השם 'אלישע' [illegible] סיפרות צרפתית לעיברית ● צמד ה"שגרירים־הנודדים" [illegible] **אהרון מגד וחיים גורי**, הגיע לניו־יורק, שם השתתף ב[illegible] ערב, בפגישה פומבית. בפתח־הפגישה נשא דברים **ארתו[illegible]** מראה מעל הגשר, מותו של סוכן). **עבד אל־וואהב אל ב[illegible]** העירקית. המשורר **אדוניס** על סיפרות סוריה ולבנון. הס[illegible] קיווה בדבריו ש"יהיה בכוח המילים, הכתובות והנאמרות, לשנ[illegible]

ביקורת־הספרים העברית נידתה את עמוס קינן, שעה שהביקורת הצרפתית משווה אותו ללוטראמון, סמואל בקט, פרנץ קפקא, מוסיל ואחרים

דבר אל הרוח

א. ניוון ויפוי

תהליך הניוון החברתי העובר על החברה הישראלית, אינו זוכה אפילו בהרמת־גבה מיקרית מצד קהילת־הסופרים בארץ, למרות שאינו פוסח על הידרדרותה של זו. הסופרים הכותבים בעיברית חיים בגן־עדן־של־שוטים, מצמיחים את עצמם בעזרת דשנים כימיים המיובאים מתרבויות שונות, וגורמים לפריחה על עור התרבות המקומית.

בימים אלה ראה־אור סיפרון בן 163 עמודי דפוס, בעל הכותרת „שישה פרקים על איה," מאת הדרה לזר. יצירה כחושה זו, מאפיינת את הניוון העומד לכלות את שרידי תרבות הכתיבה העברית בארץ. זהו ספקי סיפור המאמץ, בחוסר־כישרון ובאפיגוניות בולטת, את הטיפות האחרונות של זרם ,הרומן החדש' הצרפתי, תוך התמזגות־יתר בבעיותיהן של כמה סופרות־נשים בריטיות ששרידי הגיגיהן על הגברת לזר, אופרו בחוסר־כישרון. שני מרכיבי־סיפרות־זרה אלה מושתלים על ריקמה מקורית־סיפרותית, שהיא אימוץ כל השלילי שביצירת ס. יזהר, בניסוח של החלפת מין וכישרון.

„שישה פרקים על איה" לא היה מגיע כאן להתייחסות כלשהי אילמלא מאמר־ביקורת, שאותו חיברה סופרת־נשית אחרת, עמליה כהנא־כרמון (הארץ 11.6). היה מאמר זה יצגני ביותר לאווירה התרבותית הדוחה, ולתפקיד היומרני של ביקורת־סיפרות בפרובינציה המידלדלת שלנו.

מתחת לתמונה של הדרה לזר, בתנוחה ובתיסרוקת בסיגנון וירג'יניה וולף, מביאה הגברת כהנא־כרמון ב־ביקורתה ציטוטים מתוך פרקיה של איה, ובינהם:

...טיסה ללא ניע. בראש המטוס יש משהו שכל הזמן לא שומעים, כמו שמבעד לצוהר, לאחר רגע, יש משהו שלא רואים. זה יעבור, חשבה, אם אוכל לשבת ולחכות, זה יעבור, מבלי שאדע מה...

ולאחר ציטוט הקטע הנ"ל מסיפרה של לזר מציינת, מפענחת, מבקרת, מהללת ומאדירה־בגויים עמליה כהנא־כרמון, את הקטע הנ"ל:

זה יעבור מבלי שאדע מה. אולי במישפט זה (,זה יעבוד מבלי שאדע מה') מקופלת פילוסופת־החיים של הסיפור החרישי הנפלא. אנין ומורכב, המשאיר אותך מוקסם...

וכך על טורי־דפוס רבים, ובלווית ציטוטים דומים, מהללת הגב' כהנא־כרמון את שישה הפרקים של איה, ומזילה עליהם את ריריה הביקורתיים, הטבולים ברירית היצירתיים של הגב' הדרה לזר. אלא שהסיפרות־העברית אינה יוצאת נישכרת מזליגת־רירים זו.

ב. מישפחה שכזאת

מאמרה של עמליה כהנא־כרמון מאפיין את האווירה המנוונת של תרבות שוקעת, הרווחת בארץ בשנים ה־אחרונות. זוהי אווירה מלאת מליצות והתנשאות, עמוסה רימום מילולי, אשר מתוך הימהומיו ניתן להבין שתל־אביב היא בבחינת בירת־תרבות עולמית. השוטים שבין קוראי ביקורות־סיפרות אלה, עלולים להתפתות ולהאמין, שייתכן כי סופרי שאר העולם מחקים ביצירותיהם את תנובת הסלונים־הסיפרותיים של תל־אביב.

עד לפני שנים אחדות נהנתה הסיפרות־העברית מ־הכרת מיגבלותיה, אלא שעם התפשטות המגמות האימ־פריאליות של החברה הישראלית לאחר מלחמת ששת־הימים, מגמות אלה לא פסחו על ייצרי הגדלות וההתנשאות של כמה מן הטרקלינים הסיפרותיים. ובתהליך עקר זה של רימום־עצמי, החלה ביקורת־הסיפרות מנפחת את ריאותיה. בדומה לסיפרות שהעניקה לה את סם־הקיום, גדלה עוצמת הביקורת הזו, והגיעה לדרגה, כמו במיקרה של הדרה לזר / כהנא־כרמון, עד שדומה כי יצירה נכתבה על־מנת להשיג ביקורת כמו זו שנכתבה על היצירה ש־נכתבה על וכו'.

במה אמורים הדברים?

משורר אחד אמר, שעל קילומטר מרובע אחד בתל־אביב מצויים יותר משוררים מאשר בכל קילומטר אחר של בירת־שירה אחרת בעולם. ומאחר שכל משורר בארץ הינו גם סופר, ומאחר שכל סופר הינו גם מבקר, הרי ניתן לתאר קילומטר זה ככלוב־ענק, מלא יצורים־סיפרו־תיים החיים חיים־סיפרותיים כמין מישפחה מאושרת שכזאת, החיה את חייה ומילחמותיה מחוץ להקשריה הפוליטיים־חברתיים של המדינה, למרות היותה מסובסדת על־ידה.

בכלוב־סיפרותי זה שואב גמד־סיפרותי אחד את רי־אותיו בנפיחות־הלל הנורות לעברו מגמד אחר, וכך מזינים

המשוררים את הסופרים והסופרים את המבקרים, איש את רעהו, בחמצן נפיחות, אשר מנפח את ריאותיהם ו־מעניק להם תחושה של ענקי־סיפרות, הממלאים את רחובות הארץ הזאת, שקשייה ובעיותיה רישומם אינו ניכר כלל בסיפרות־הגמדים שלהם.

כלל הוא, שכל מי שחפץ לחיות בתוך מישפחה סיפ־רותית מאושרת שכזאת, עליו למלא את ריאותיו בנפיחות־המעיים של בני־המישפחה האחרים. להלל אותם כפי שהם מהלים אותו, וחוזר־חלילה. ובעיקר, לחקות בדומה להם את התרבויות הזרות, אשר מגיעות ארצה בכריכה רכה וצבעונית, ומספקות את החומר שעל בני המישפחה הנ"ל לתרגם עבור קוראיהם המסורים.

בנתון תרבותי זה נוצר מצב עגום אשר בו, כל מי שאינו נכנס מרצונו אל סדר־העינויים של המישפחה־התרבותית־הקרתנית־הישראלית, נותר ללא זכות־קיום כלשהי כסופר ישראלי. מי שאינו מתפעל מתרומתן של עמליה כהנא־כרמון ודומותיה, שהשתלטו כהרפיות במד־ספי־הסיפרות ובכיתבי־העת ה,מעורבים', הן לא תכתובנה עליו את הרצנזיות, שהן סם־החיים לסופר.

ג. אין נביא בעירו השוקעת

לפני כשנה ומחצית השנה, פירסם עמוס קינן ספר תחת הכותרת שואה 2. לקורא הישראלי מוכר קינן כ־,סאטיריקן' (בניגוד לסיפרויות האירופאיות, שבהן הסא־טירה היא פאר הסיפרות הרי בארץ, סאטירה היא מילת־גנאי בין סופרים). בסיפרו תיאר קינן תהליך עתידי המאיים על החברה הישראלית.

כוהנות־הביקורת והרצנזטורים, לא טרחו כלל להת־ייחס לסיפרו של קינן. מלבד הדה בושס, במדורה, ועוד כמה עיתונאי־תרבות, לא זכה הספר כלל בהתייחסות כל־שהי, מטעמה של ביקורת־הסיפרות, ואפילו לא להתייחסות ,מעמיקה' כזו שבה זכתה הדרה לזר, מטעמה של עמליה כהנא־כרמון, למרות שערכה היחידי של לזר הוא בכך שסיפרה סיפק עבודה לפועלי־דפוס, שלולא כן היו אולי מובטלים.

באחרונה ראה אור סיפרו של עמוס קינן בפרובינציה הסיפרותית של פאריס, אשר אינה ממהרת לתרגם את כל אשר מתפרסם במטרופולין־הסיפרותי של תל־אביב. שואה 2 זכה בפאריס בביקורות ששום ספר אחר שנכתב על־ידי יליד כלשהו של המטרופולין־התל־אביבי לא זכה ב־שכמותן עד כה.

הלה קוטידיין דה פארי כתב:

...הנה הסיפרות של קינן ממשיכה את ההרפתקות של אדגר אלן פו, לוטראמון, או בקט. זרם שחור. אם לא מורבידי, נוצה של עורב... „שואה 2" הינו סיפור דימיוני. משל. סיפורו האופטימי של מי שנותר לבדו וממשיך לפרפר...

בל'הומאניטה, תחת הכותרת ,זעקה של חרדה ומרד,' נכתב:

...זהו סיפור שחור, שזור בתיקווה: למנוע את השואה... נוכח השואה, ספר זה הינו אזהרה; הכתיבה היא חריפה, ברגישות חושפנית, היא תופסת את הקורא במלקחיים עד שיהא מודע...

בפראנס סואר נכתב על סיפרו של קינן:

...לפנינו רומאן של ייאוש. תל־אביב נפלה, ותושבית חיים במחנה. הקורבנות ביחד עם התליינים. אך בה־בעת, חופרים האסירים באדמה את תל־אביב של הימים ההם...

לה מונד כותב:

עמוס קינן הוא סופר מפר־שלווה... כותב בהומור מקפיא... לאחר האפוקליפסה הסופית. היקום נותר ריק, ובאוזנינו מהדהדת ורודפת שעה ארוכה צעקת המחבר: אוי לי אמי, למה ילידתיני... איכות כתיבתו (של קינן) — מישפטים קצרים, חותכים, חסכנות של טכסט, גיזור אינטליגנטי ורגיש המאפשר מינון נכון של חלום, סיוט ומציאות — כל אלה מונעים גלישה למלכודות הדידאקטיות, למוסר־השכל. ההומור שלו מאפשר לנו לשאת את הדימוי המחריד של תל־אביב השוקעת בבוץ...

בלארש נכתב על שואה 2:

הגעגועים, הסובלימציה, הלקח הפיוטי של העבר, התבליט של תל־אביב, בעת ובעונה אחת רוח־רפאים, על חולות־הזהב שלה — המאפשרים למחבר להביע ביקורת חותכת, ולעיתים גם סלחנית, על החברה היש־ראלית כיום...

מאחר שבניגוד לביקורת־המטרופוליטנית־הישראלית, בביקורת הפרובינציאלית הצרפתית, נוהגים עדיין לזווג את הסיפרות והפוליטיקה, סיפח מבקר הלה־מונד לביקורתו על שואה 2 כמה הערות על לגעת במים לגעת ברוח של עמוס עוז, שראה אור לאחרונה בפאריס. והוא כתב על שניהם:

...עמוס קינן ועמוס עוז מצטרפים בכתיבתם אל אותו זרם סיפרותי מגרה, בארוקי, שראה אור בראשית המאה, במיזרח־אירופה, ובמרכזה, אל אותה ארץ אגד־תית ,קאקאניה' היקרה למוסיל. ואשר מאז קפקא, סוובו וברונו שולץ ועד בלכר, גומברוביץ' ויונסקו, אין מייצגית הבולטים חדלים לייסרנו בחקירותיהם הטרא־גיות־היתוליות, ולייסר את מצפוננו השאנן, מצפונו של עולם לבן, מערבי ויהודי־נוצרי...

ד. צלם בהיכל

אלא שכאמור, פאריס היא פרובינציה ואילו תל־אביב הינה בירת־שירה. הסאטירה הסיפרותית והנוקבת של עמוס קינן, היא סיפרות בנכר, ואינה ראוייה אצלנו להיכנס בהיכלי־הסיפרות. מי שקבע שסאטירה טובה אינה סיפרות טובה, עשה חסד עם קינן. הרי היכלי הסיפרות העברית מלאו בצלמים ובחזירים. „שישה פרקים על איה" ושאר פיגולי הסיפרות ,המעורבת' הממלאים את ההיכל, אינם אפילו חזיר בהיכל, אלא שומן־חזירים.

מה שעצוב ביותר הוא, שכל אלה הממלאים את ה־היכל כותבים ומבקרים תוך כדי פזילה לפאריס, ולבירות־עולם אחרות, שעה שקינן, שזכה בזהב פאריס, כותב למען תל־אביב וירושלים. משהו רקוב בשיטה הזאת.

אולי הכל רקוב. אולי הסיפרות העיברית מתה כבר מזמן, ויצירות כמו זו של עמוס קינן, הן בבחינת דבר אל הרוח.

רחוקים, לסלק אוייבות, ולעשות מה שהדיפלומטיה אינה מצליחה לעשות." בתשובה לדברי אידריס המצרי, שוחח אהרון מגד על „היחס לערבים בסיפרות העברית, והכמיהה לדו־שיח מעבר לגבולות" (מר מגד התעלם, מן הסתם, בדבריו מבעיית אי־קיומו של ,גיבור חיובי' ערבי בסיפרות העברית). בהמשכה של הפגישה קרא **חאלים באראקת** קטעים מתוך הרומן שלו ימים של אבק, כשהבולט בינהם קטע רווי איבה וזעם כלפי ישראל, שתוארה כצבוע הרודף ללא־רחמים אחר טרפו, הנמלט מפניו. בתגובה לקטע זה, קרא חיים גורי שיר פרי־עטו, העוסק באמו של סיסרא. אגב, הכנס נערך בחסותה של חברת הדלק מוביל אויל. היה זה דווקא המצרי יוסף אידריס, אשר פנה אל מארגני הכנס ואמר: „אני מעוניין מאד לקבל מכם פרס סיפרותי... אבל דעו לכם שאכתוב נגדכם!" שירו של המשורר הישראלי בן המיעוטים **סמיח אל־קאסם** „אפשר לתת שהות אבל לעולם לא נשכח," אשר מצויים בו קטעים כמו: „הוי יהושע בן־נון! / שמע! / עצרת את השמש על גידרי יריחו, / השבעת את רצונו של האלוהים הרוצח?..." עורר את עיתונאי־הימין **אליהו עמיקם** לפרסום מאמר, שבו ניתח את שירו של אל־קאסם שלא בכלי־ניתוח־שירה כמקובל. מסקנתו הלא־שירית של עמיקם היתה, כי במדינת־ישראל אסור לבזות בשיר את אלוהי־היהודים. אילו היה עמיקם בודק, טורח ומעיין בספר של חברו־לדיעה, מבקר־הסיפרות **גידעון כצנלסון** לאן הם הולכים? היה מגיע למסקנה, שיש להשליך לבית־הכלא, לצידו של סמיח אל־קאסם, את מרבית כותבי השירה העיבריים בארץ.

העולם הזה

בשעה שמערכת הביטחון נאבקת על תקציבה:

חיל האויר בזבז חצי מיליון במסיבה פרטית לקצין

מפקד החיל
אלוף
בנימין פלד

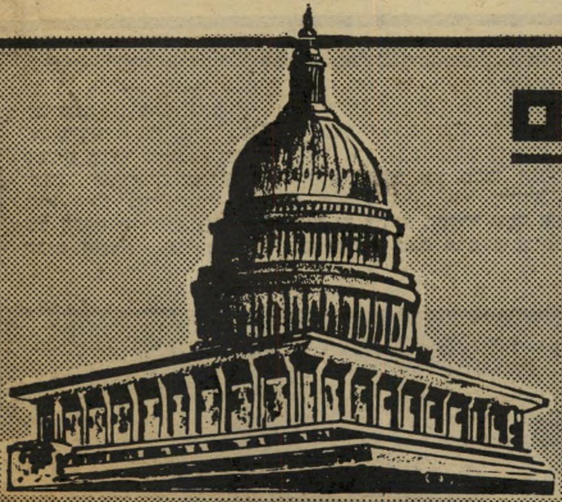

מגיבעת הקאפיטול לגיבעת רם

שערוריות-מין בכנסת